

A group of about ten people are walking away from the viewer towards a bright, curved light source that resembles a large opening or a tunnel. The light is very bright and creates a strong glow, silhouetting the people. The floor is dark and reflective, showing the silhouettes of the people and the light source. The overall atmosphere is mysterious and hopeful.

Kakvim Sudom
SUDITE

ADRIAN EBENS

KAKVIM SUDOM SUDITE...

ADRIAN EBENS

U sećanje na voljenu sestru u Hristu, Carolyn Hullquist
koja je počinula godinu dana pre izdanja ove knjige, 4. Jula 2019.

July 4, 2020

Ako nije drugačije naznačeno, navodi iz Biblije su preuzeti iz prevoda Daničić-Karadžić, a ostali prevodi su označeni ovako:

Sinod-prevod Svetog Sinoda SPC; Šarić-prevod Ivan Šarić; Dretar- prevod Tomislav Dretar; Jeru.-prevod Jeruzalemska Biblija; NSP-Novi Srpski prevod; Varaždinska-prevod Varaždinska Biblija

SADRŽAJ

POGLAVLJE 1	
Bolje pazi šta radiš.....	6
POGLAVLJE 2	
Sudnji dan.....	12
POGLAVLJE 3	
Pravda i Sud.....	18
POGLAVLJE 4	
Poreklo ideje o sudu koji izriče prokletstvo.....	23
POGLAVLJE 5	
Percepcija, projekcija i stvarnost.....	29
POGLAVLJE 6	
Zemlja je prokleta radi tebe.....	33
POGLAVLJE 7	
Vidite čoveka.....	37
POGLAVLJE 8	
Suđenje Ocu	40
POGLAVLJE 9	
Otkrivenje Oca.....	44
POGLAVLJE 10	
Ni ja vas ne osuđujem.....	50
POGLAVLJE 11	
Zakon je duhovan	55
POGLAVLJE 12	
Zapisano na ploči srca vašega	58
POGLAVLJE 13	
Moje misli nisu vaše misli.....	64
POGLAVLJE 14	
Tada uđoh u Svetinju.....	68

POGLAVLJE 15

Knjige se otvoriše i sud sede..... 75

POGLAVLJE 16

Svoju prvu ljubav si ostavio 86

POGLAVLJE 17

Blistava reka ili plamen ognjeni? 94

POGLAVLJE 18

Jezik zle sile..... 99

POGLAVLJE 19

Pre-Adventni Sud u ovom kontekstu.....104

POGLAVLJE 20

Vreme muke Jakovljeve.....112

POGLAVLJE 21

Jer zbog sagrašenja jednoga dođe sud119

POGLAVLJE 22

Hristova sudijska stolica.....126

POGLAVLJE 23

Čišćenje Svetinje i Dan Iskupljenja (Očišćenja).....133

POGLAVLJE 24

Bez posrednika144

POGLAVLJE 25

Hronos i završetak probe.....149

POGLAVLJE 26

Čišćenje i kompletiranje duhovnog hrama159

POGLAVLJE 1

Bolje pazi šta radiš

Milioni dece u celom svetu s neizrecivom radošću iščekuju Badnje več. Svetlucavo okićene Božićne jelke ponosno stoje na svakom uglu a veliki natpis “Dobrodošao Deda-Mraze” priziva misterioznu figuru sa Severnog pola da dođe i zaspe ih poklonima.

Nevina dečica prolaze iskustvo kao apostol Jovan a opisano je u poslednjoj knjizi u Bibliji, knjizi Otkrivenje. U početku im je ta novogodišnja radost slatka u ustima ali gorka kada dospe u stomak, to jest kada shvate da je Deda-Mraz potpuna izmišljotina.

Međutim, ovaj Božićni ili novogodišnji običaj govori nam mnogo o čovečanstvu! Zašto se roditelji toliko trude da decu ubede u potpunu neistinu? Zašto ih lažu kada znaju da će deca pre ili kasnije da prođu kroz zbunjujuće razočarenje da je sve to bila samo farsa?

To Božićno iskustvo je još čudnije u Australiji, gde je Decembar najtopliji mesec pa scene sa irvasima, snegom i debeljuškastom pojavom dobro ušuškanom u crvenu odoru deluju bizarno. Temperature na Božić obično su iznad 35 stepeni, i to bi trebalo da otopi optimizam i najvernijeg obožavaoca Deda-Mraza, ali ne! Legenda živi sa svim svojim anomalijama i naravno poklonima i slatkim zadovoljstvima.

Deda-Mraz otelovljuje mnogo toga što prosto vapi za dubljim razmišljanjem o ljudskoj psihologiji. Osim što je ovaj praznik prava fešta za komercijalne i

materijalne težnje prodavaca i kupaca, reči ove poznate pesmice otkrivaju nam kako ljudi mahom razumevaju kako stvari funkcionišu u životu.

Deda-Mraz dolazi u naš grad

Bolje pazi šta radiš,
Bolje nemoj da plačeš
Bolje nemoj da se duriš
A kažem ti i zašto:
Deda-Mraz dolazi u naš grad

On pravi spisak
I proverava dva puta
I on će znati ko je nevaljao a ko dobar
Deda-Mraz dolazi u naš grad

On te vidi dok spavaš
I zna te kad si budan
Zna da li si bio nevaljao ili dobar i
Zato, zaboga, dobar budi

Darodavac kao da ima žalac u repu. On zapravo vodi evidenciju o svemu što radiš. On je, očigledno, sveprisutan i može da te vidi i kad spavaš i dok si budan. Proverava sve bar dvaput da bude siguran da li si bio nevaljao ili dobar.

Od najranijih dana smo učeni da smo pažljivo nadgledani i da se sve što radimo beleži na Severnom polu. Ceo kontekst kao da odiše strahom jer kaže *Bolje pazi šta radiš!* Pod prismotrom si i postoji opasnost da ne dobiješ poklončić ako si bio nevaljao. U nekim verzijama pesme dobićeš loš poklon, na primer grumen uglja ili nešto još gore.

Paradoks Deda-Mraza ostaje većini ljudi neopažen i skriven. Ovaj veseli starčić koji donosi poklone i igračke u stvari vodi operaciju globalnog nadzora i koristi te poklone tako da u tvoje ponašanje uvede promene koje će te učiniti boljom osobom; boljim građaninom države.

Taj paradoks Deda-Mraza sličan je onome koji je u Hrišćanstvu primetio Lord Kames, pravnik, istoričar i filozof iz Škotske, u 18. veku:

“Hrišćanska religija,” pisao je on, “poznata je po propagiranju milosrdnog duha, tolerancije i bratske ljubavi, a ipak progonstvo

nije besnelo tako surovo ni u jednoj drugoj religiji." Ovaj konflikt između Hrišćanske teorije i prakse Kames je nazvao singularitetom, jedinstvenim fenomenom u istoriji čovečanstva."¹

Naravno da Kames nije bio ni prvi ni poslednji koji je primetio ovaj paradoks. Kako može Isusova religija koja poučava ljubavi, milosrđu i saosećanju prema svakome da kod toliko svojih deklariranih sledbenika izazove takvo ponašanje koje mora da kontroliše i prisiljava druge?

Kopajući malo po istoriji Hrišćanstva dolazimo do istaknute Avgustinove figure i u njegovim spisima nalazimo teorijsku osnovu za opravdavanje upotrebe prisile.

Kada je Avgustin (prvi Hrišćanski teolog koji je razvio sistematsku odbranu progonstava) bio izazvan od strane svojih kritičara da navede bar jednu situaciju u kojoj je Isus koristio prisilu a ne moć uveravanja, on je kao keč iz rukava izvukao čuvenu priču o obraćenju apostola Pavla (Dela 9, 1-18), kada je išao putem ka Damasku. Zaputivši se da progoni Hrišćane, Pavle (tada poznat pod imenom Savle) pade na zemlju čuvši Isusov glas i zaslepljen jarkom svetlošću. Ovo obraćenje apostola Pavla, prema Avgustinu, očigledno je uključivalo metode primoravanja, jer je Isus "upotrebio svoju moć da Pavla obori kao i da ga fizički oslepi" (ovo drugo stanje trajalo je tri dana). Stoga "Pavle je došao jevanđelju pod fizičkom prisilom" postao je toleracionistički argument kojim se pobija stav onih koji su tvrdili da Isus nikad nije koristio fizičku silu – barem u umovima Avgustina i njegovih sledbenika koji su posle često ponavljali ovaj njegov argument.²

Avgustinova interpretacija ove priče postaje zanimljiva kada se posmatra u svetlu Isusovih reči "ne protivite se zlome", što bi značilo da nije nama dato da prisiljavamo drugoga da bude dobar.³

¹ <https://www.libertarianism.org/publications/essays/excursions/notes-persecution-toleration-history-christianity>

² Isto

³ <http://maranathamedia.com/book/view/resist-not-evil>

Bilo kako bilo, Avgustin je iz ove svoje teorije „pravednog rata“ stvorio osnovu za odbranu mira i kažnjavanje zloće.⁴ Da bi očuvala mir, zakon i poredak svaka nacija koja funkcioniše po ovim principima treba da ima nadzor nad svojim građanima i da primenjuje kažnjavanje kako opšte dobro ne bi bilo narušeno. „...postoji pravedno gonjenje koje Hristova Crkva sprovodi nad bezbožnima.“ (Avgustin, Pismo Bonifasu)⁵

Posmatrajući istorijski, kakav je plod donela Avgustinova ideja pravednog gonjenja? Razvijanje ove Avgustinove ideje iznedrilo je srednjovekovnu crkvu sa sve inkvizicijom, krstaškim ratovima i milionima pogubljenih za koje se smatralo da su bili jeretici. Nije Hristova ljubav bila pokretačka sila ovih Hrišćana, već je to pre bila pretnja sudom i smrću. Današnji sistemi državne uprave su se promenili ali koliko se suštinskih principa koji ih pokreću promenilo? Isto pitanje važi i za teologiju.

Posmatrajući istoriju Hrišćanstva ljudi su nekoliko pominjanja reči *hades* i *sheol* (koje u suštini znače „grob“) u Bibliji preuveličali do te mere da oživljavaju scene neopisivog užasa koji čekaju Božije neprijatelje, koji su stoga i naši neprijatelji, u onome što se razvilo u ideju „pakla“.

Da li su se stvari danas promenile? Ne, i dalje nad nama lebdi pretnja sudom i smrću čak i ako je pozadina za naše fantazije promenjena. Znaćemo da je ovo istina ako kod mene postoji sklonost da zamišljamo osvetu nad našim neprijateljima. To je ona arhetipska skica koja se stalno ponavlja u romanima i u filmovima i obično se oslikava sa što više krvi i surovosti.

Apostol Pavle nam nudi potpuno unutrašnju pokretačku silu kao razlog da poželimo da sledimo Hrista, nasuprot spoljnoj za koju se zalagao Avgustin.

Ljubav Hristova nas obuzima, u toj misli da samo jedan je umro za sve i kao da su svi umrli. 2 Korinćanima 5:14 (Dretar,modif.)

**Od Avgustina,
preko Akvinskog
do Deda-Mraza
koji dolazi u naš
grad, duboko je
uvrežena
potreba da se**

⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Just_war_theory

⁵ <https://egregores.blogspot.com/2010/10/augustine-in-defense-of-torturing.html>

Hrišćansko učenje zapravo je da neverovatna "agape" (samopožrtvovana) ljubav Boga, otkrivena u Hristu postaje osnova unutrašnje potrebe da volimo sve oko nas. Ovo iskustvo nije prirodno, što Pavle objašnjava u poslanici Galatima kroz sliku o detetu koje treba da bude pod upravom i ograničenjima učitelja.

Ali kažem, za vrijeme dok je nasljednik dijete ništa se ne razlikuje od roba, ako i jeste gospodar svega. Nego je pod starateljima i upraviteljima do roka koji je otac odredio. Galatima 4,1-2 (Sinod)

Neobraćena duša oseća da je rob koga kontrolišu pravila nametnuta od učitelja i staratelja dok ne dostigne punoletstvo. Promena koja dovodi do oslobođenja je ulazak Duha Hristovog u čoveka, koji mu otkriva kakav je zaista Otac nebeski.

A kad dođe punoća vremena, posla Bog Sina svojega, koji se rodi od žene, koji bi pod zakonom, da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo usinovljenje. A pošto ste sinovi, **posla Bog Duha Sina svojega u srca vaša, koji viče: Ava, Oče! Tako nisi više rob, nego sin; ako li si sin, i nasljednik si Božiji kroz Hrista.** Galatima 4,4-7 (Sinod)

Ako Duh Hristov ne uđe u ljudsko srce i poviče ka Bogu „Tata, Oče“ duša ostaje sa osećanjem robovanja nekome. I sama nesigurna, neobraćena osoba oseća potrebu da upravlja drugima, potpadajući time pod kontrolu drugih, jer se upravo totalitarno društvo razvija od ljudi s takvim mentalnim sklonostima. Neobraćeni ljudi nesvesno stvaraju totalitarna društva čak i kad protiv njih protestuju. Bez ljubavi Hristove koja bi bila unutrašnji pokretač, pokušaji da se ostvari carstvo Božije bez Njegovog Duha neminovno postaju društva u kojima vlasti i vođe moraju nametati ili pretiti kaznama da nadomeste nepostojanje unutrašnjeg poriva ljubavi.

Upravo zato mnogi dobronamerni komentatori koji upozoravaju na dolazak Novog svetskog totalitariističkog poretka zagovarajući protiv njega u stvari pomažu njegovom formiranju. Potreba da se stalno o tome priča i za to sprema, povećava nesigurnost i paranoju aklimatizujući time ljude na njega.

Svet u kakvom živimo je proizvod odluka i stavova koje je ljudski rod doneo kao odgovor na nežnu, samopožrtvovanu Hristovu ljubav. Pre dve hiljade godina ljudski rod je imao priliku da osmotri Boga koji se predstavio tako da

je mogao potpuno preobraziti naš pogled na pravdu i postati naš glavni životni pokretač. Plašt tame je konačno spušten preko tog prizora u četvrtom veku posle Hrista kada je Hrišćanstvo preuzelo formu univerzalne imperijalističke crkve ujedinjene sa državom. Ovom sistemu uvek treba više i više moći da upravlja mislima i verovanjima svojih podanika bez obzira koju formu vlasti imao – jer je to ono što je čoveku potrebno da čini svojom moći kako bi se osetio sigurnim. Sa tehnološkim napretkom i rastom znanja živimo u društvu koje je najnadgledanije od postanka sveta.

Od Avgustina, preko Akvinskog do Deda-Mraza koji dolazi u naš grad, potreba da se bude na spisku ili bude u strahu od osude duboko se uvrežila i upravlja našim društvima. U ovoj knjizi ćemo ponuditi jednu drugačiju perspektivu, ali prvo da ispratimo kako se ideja božanskog suda razvijala. Ako se ideja da čovek treba da bude hrišćanin pod nekom vrstom pritiska ili prisile duboko ukorenila u našem umu kao nešto što Bog želi, kako će to uticati na naše poimanje Božijeg suda, i kako će nesvesno bojiti naše tumačenje onoga što čitamo u Svetom Pismu?

POGLAVLJE 2

Sudnji dan

Dobro se sećam jednog događaja dok sam govorio grupi Hrišćana na severozapadu SAD. Sedeli su kao opčinjeni dok sam im govorio o Božijoj ljubavi i večnom milosrđu našeg Boga, na način koji ranije nikad nisu čuli. Nakon prezentacije mlada žena mi je prišla sa pitanjem: "Ako izuzmete pretnju kaznom, šta će izazvati pokajanje grešnika? Nije li ta pretnja kaznom neophodna kako bi grešan čovek shvatio da je izgubljen?"

Bio sam duboko potresen slušajući ove misli Avgustina kako kao uklete odzvanjaju izgovorene od ove ljupke i iskrene mlade osobe. No ovo je slika koju je Hrišćanstvo stvaralo više od 1500 godina. Jedan od najpoznatijih propovednika dvadesetog veka, Billy Graham izlaže takva svoja shvatanja najdirektnije što je mogao:

Biblija proklamuje da je Bog Bog suda, gneva i besa. Svaki je čas Isus upozoravao na sud: "A ja vam kažem da će za svaku praznu riječ koju reku ljudi dati odgovor u dan strašnog suda." Matej 12:36.

"Poslaće sin čovječij anđele svoje, i sabraće iz carstva njegova sve sablazni i koji čine bezakonje. I baciće ih u peć ognjenu: ondje će biti plač i škrgut zuba." Matej 13:41-42.

Apostoli u Novom zavetu upozoravaju da će doći sud. Ovako kaže apostol Pavle: "Jer je postavio dan u koji će suditi vasionome svijetu po pravdi preko čovjeka koga odredi, i dade svima vjeru vaskrsnuvši ga iz mrtvih." Dela 17:31.

Autor poslanice Jevrejima piše: "I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a potom sud" Jevrejima 9:27.

„Oni će dati odgovor onome koji je gotov da sudi živima i mrtvima.“ veli Petar u 1. Petrovoj 4,5.

Apostol Jovan ovako to izražava: "I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskim; I govoriše gorama i kamenju: padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova. Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i ko može ostati?" (Otkrivenje 6:15-17)

Stotine navoda ukazuju na vreme suda za svakog čoveka koji je ikada živio – i niko neće to izbeći. Ako biste iz Biblije izvadili ono što govori o sudu u njoj bi malo šta ostalo.

Bog je ponudio svoju ljubav i milost i praštanje ljudima. Sa krsta je poručio celom svetu: **"Volim te". Ipak, kad se ta ljubav namerno odbacuje, jedina alternative je sud.**⁶

Čitajući samo navode Biblije koje pastor Graham citira, čini se neizbežnim da će se Božiji gnev sručiti na one koji su bili neposlušni jer On, kao i veseli dekica u crvenom odelu, vodi detaljnu evidenciju svih tvojih aktivnosti koju će upotrebiti protiv svih koji su učinili pogrešno. Ako ne prihvatiš dar Njegovog Sina, sila će biti upotrebljena da raščisti sa tvojom nepokornom zloćom.

Izgleda nezamislivo stupiti u carstvo u kome nije potrebna sila da bi se održali red i zakonitost u društvu. To deluje razumno ako bismo poslušali pastora Grahama:

Takva vrsta boga napravila bi jedan neizdrživ svet, koji bi bio haotičan, neodgovoran i uništio bi samog sebe. Bilo bi nemoguće živeti u takvom svetu sa nekakvom izvesnošću. Da bi život imao smisla, mora se zasnivati na zakonu i zakonodavcu.⁷

⁶ <https://decisionmagazine.com/justice-of-god/>

⁷ Isto

Kako urediti društvo bez pretnje posledičnom kaznom ako se ne povinuješ zakonima? Nije li Bog zapretio Adamu i Evi da će umreti ako budu pojeli sa *drвета poznania dobra i zla*? Ne vrve li Mojsijeve knjige pretnjama šta će se desiti sa prestupnicima u Izraelskom narodu? Izgleda potpuno logično da se pretnja kaznom ostvari na onima koji ne slušaju.

Na koju to kaznu, koja očekuje one koji se ne pokoravaju propisima, Hrišćanstvo obično ukazuje? Ovo navodi Katolički katehizam:

Isus obično spominje "Gehenu" ili "neugasivu vatru" koja je rezervisana za one koji do kraja života odbacuju da veruju i budu preobraćeni. Tamo i telo i duša bivaju izgubljeni. Isus svečano proklamuje da će on "poslati svoje anđele da sakupe sve... koji zlo čine i baciće ih u peć užarenu", izgovorivši prokletstvo: "Idite od Mene svi, prokleti, u oganj večni"! Učenje ove Crkve podrazumeva postojanje pakla i da će to mesto mučenja zauvek postojati. Po njihovom učenju, odmah po smrti duše onih koji umru u stanju "smrtnog greha" silaze u pakao gde trpe kaznu "večnog ognja". Glavna kazna pakla je večna odvojenost od Boga u kome jedino čovek može da ima život i radost za kojima teži i za koje je stvoren.⁸

Naše poimanje kakav je Bog oslikavaće se na način našeg življenja. Mi kopiramo Boga kako god Ga zamišljamo.

Večno mučenje u ognju pakla je krajnji primer upotrebe spoljne prinude da bi se ljudi naterali da se pokore bogomdanom zakonu i poretku. Po prirodi stvari, pretnja takvom torturom i kaznom zahteva nadzor, ispitivanje i sud da bi se odlučilo da li je osoba dostojna večnog života sa Bogom na nebu ili večnog prokletstva u paklu.

Poznat vam je izraz "Majmun radi ono što vidi". Naše poimanje kakav je Bog oslikavaće se na način našeg življenja. Mi kopiramo Boga kako god Ga zamišljamo. Čak i oni koji se razbesne pri samoj pomisli na božanstvo koje bi večno mrcvarilo grešnike prepušteni su mogućnosti da domen božanskog zamene ljudskim. Istorija čovečanstva zamazana tiranskim viđenjem božanstva nastupa sa istim despotskim šemama ponašanja, što se očituje u

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_views_on_Hell

događajima kao što behu Francuska revolucija ili Staljinističke čistke, Maoova kulturna revolucija ili polja mrtvih pod Pol Potom.

Živeći u kulturnom miljeu zasićenom idejama o nadzoru, ispitivanju i suđenju, naučio sam da vodim svoj tajni život. Kako bih izbegao svevideće oko roditelja, nastavnika i svih drugih autoriteta instinktivno bih skrivao stvarno stanje stvari. Strah od kazne zbog toga što sam nadziran pretvorila se u iznalaženje načina da zaobiđem mogućnost da budem posmatran.

Strah da ćemo biti otkriveni sada nam je aktuelan zbog curenja digitalnih informacija koje otkrivaju tajne koje čuvamo za sebe. Niko nije bezbedan ako je stupio na digitalno tlo. Čudna je ironija da hakeri prete otkrivanjem informacija sa sajtova za onlajn dogovaranje sastanaka i poslovnu pratnju, koji otkrivaju neverstva miliona ljudi.⁹

Ne jednom smo osvedočeni da aplikacije koje pretvaraju govor u tekst hvataju ključne fraze iz naših telefonskih razgovora koje se odmah pretvaraju u internet reklame ili jutjub sadržaje povezane s našim razgovorom koji smo smatrali privatnim. Društvo se gradi na sakupljanju što više informacija koje se onda koriste ili da se nešto prodaje ili kupuje, ili da se prosuđuje kvalitet građanina ili poslodavca, ili pak da nam se sudi za zlodela koja smo počinili ili ih možemo počiniti ubuduće.

Lako je u takvom društvenom kontekstu shvatiti Biblijski tekst, recimo iz Danila 7. glave, na način uobičajen za današnje društvo.

Gledah dokle se postaviše prijestoli, i starac sjede, na kom bješe odijelo bijelo kao snijeg, i kosa na glavi kao čista vuna, prijesto mu bijaše kao plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgorio. Rijeka ognjena izlažaše i tecijaše ispred njega, tisuća tisuća služaše mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim; sud sjede, i knjige se otvoriše. Danilo 7,9-10.

Slika nas ovde vodi u jednu dvoranu gde se svi podaci sakupljeni stalnim nadzorom proveravaju, i svaka osoba biće suočena sa svojom nagradom, ili što je verovatnije, kaznom. Ovo je sad ozbiljna strana priče o Deda-Mrazu. Ne radi se sad više o lepršavim standardima kojima procenjujemo hoće li deca dobiti paketić; ovde smo pred svemoćnim Bogom čiji su standardi

⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Ashley_Madison_data_breach

beskonačno viši. Danilo 7 stavlja pred nas viziju koja ne uključuje sanke i irvase sa severnog pola, već Boga na veličanstvenom prestolu iz kojeg vrca oganj i nebeska rešenost da ubije sve koji su činili zlo.

Okrenemo li se Isusu za utehu, pa pročitamo tada ove Njegove reči, spopao bi nas užas:

A ja vam kažem da će za svaku praznu riječ koju reku ljudi dati odgovor u dan strašnoga suda. Jer ćeš se svojim riječima opravdati, i svojim ćeš se riječima osuditi. Matej 12,36-37.

Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze. Matej 7,13-14.

U istom je duhu i misao koja je obuzela mladog Martina Lutera dok je služio svoju prvu religioznu službu zamišljajući Božije veličanstvo:

Ovako sam razmišljao: "Kojim bi se jezikom smeo obratiti takvom veličanstvu, videvši da ljudi drhću i u prisustvu zemaljskog princa? Ko sam ja da podignem oči i ruke Božanskom Veličanstvu? Okružen je anđelima. Na Njegov mig potresa se Zemlja. Hoću li ja, bedni zemaljski patuljak, reći "Ja hoću ovo i tražim ono"? Jer ja sam samo prah i pepeo pun greha i treba da govorim večnom, živom i jedinom Bogu."¹⁰

Ovakva vrsta strahopoštovanja vodi užasu. U Luterovom napredovanju misli vidimo prirodni zaključak.

Nisam mogao da verujem da bi bilo šta što ja mogu da mislim, uradim ili molim zadovoljava Boga. Nisam voleo, o ne, čak sam mrzeo pravednog Boga koji kažnjava grešnike.

Sigurno, sa dosta gundanja u sebi (možda čak i huljenja) bio sam ljut na Boga i rekoh: "Kao da nesrećnim grešnicima nije dovoljno što su bili izgubljeni za večnost prvobitnim grehom, nego im se još dodaje prokletstvo osude kroz Deset zapovesti pa im još Bog lično dodaje bol na bol preteći nam Svojom pravednošću i gnevom!"¹¹

¹⁰ Roland Bainton, *Here I Stand* (NAL, 1978)

¹¹ *Luther's Works*, Vol 34, p.336-338

Nije li to neminovni ishod stalnog monitoringa osobe, proveravajući čini li nešto pogrešno i preteći kaznom za neuspeh? Ne ukazuje li nam cela ta procedura na božanstvo koje baš čeka da pogrešimo i možda i potpomaže time taj proces grešenja?

Hrišćanstvo rezonuje ovako: Božija Pravda zahteva kaznu, a kao odgovor to jest rešenje za to Bog daje Svog Sina kao žrtvu otkupnicu. Da bi zadovoljio gnev uvređenog Boga čiji je zakon prekršen, Bog prinosi svog Sina da isplati našu kaznu smrću. Ovo se predstavlja kao milost. Smrt koju smo mi zaslužili plaćena je od strane Božijeg Sina.

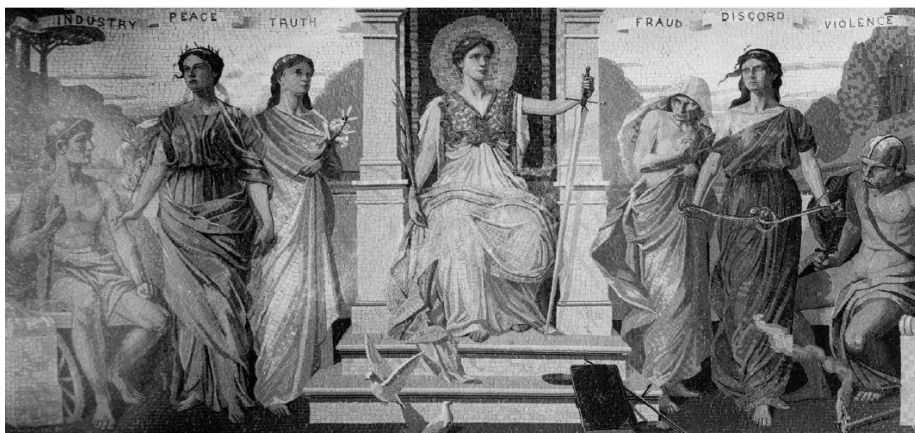
Pitanje koje prosto moli da se postavi je – čija je to bilo ideja da Pravda zahteva smrt prestupnika?

POGLAVLJE 3

Pravda i Sud

Za poznavaoa istorije je takmičenje između skoro pa bogomdanog prava kraljeva i vladavine zakona koji se sprovodi od strane izabranog parlamenta deluje kao dva različita pojma uprave. Možda je bilo više od slučajnosti da je isti glumac, Ričard Haris, igrao u dva filma koji opisuju život Julija Cezara i Olivera Kromvela. Oliver Kromvel je predvodio Engleski Parlament da pogubi svog kralja, Čarlsa I, zbog izdaje naroda. Julije Cezar ustao je protiv Rimske republike ka uspostavljanju Rimskog carstva. Odanost njegovih vojnika i vojne pobeđe bili su osnova da on preuzme vlast.

Bez obzira da li nacijom upravlja monarh ili demokratija, u jednom se svi slažu: u upotrebi sile kako bi se doneti zakoni sproveli u život.

Vladavina zakona se u Oksfordskom rečniku definiše kao „autoritet i uticaj zakona u društvu, posebno u smislu ograničavanja ponašanja pojedinaca i ustanova; shodno tome, princip po kome se svi članovi društva (uključujući i one na vlasti) smatraju jednako povinovanima javno obznanjenim zakonskim principima i procesima“. Na mozaiku je prikazana žena sa palmovom grančicom u jednoj ruci, kao simbolom nagrade, a mačem u drugoj kojim će nametnuti kaznu prekršiocima zakona.

Preovladavajuća ideja tokom Srednjeg veka da kraljevski vladari imaju bogomdano pravo na vlast zapravo nam otkriva uverenje da je monarh predstavnik Božiji.

Biskup Jacques-Bénigne Bossuet (1627–1704), jedan od glavnih francuskih zagovornika božanskog prava tvrdio je da su kraljeva ličnost i autoritet sveti; da je njegova moć po ugledu na oca i stoga je apsolutna, potiče od Boga; kao i da je kralj vođen razumom (npr.običajima i prethodnim iskustvima)¹²

Iz takvog miljea rezonovali su i prevodioci Biblije tokom srednjeg veka, što je neminovno bojilo njihovo poimanje pravde.

Blagost je i pravda podnožje prijestolu tvojemu, milost i istina ide pred licem tvojim. Psalam 89,14

Oblak je i mrak oko njega; blagost i pravda podnožje prijestolu njegovu. Oganj pred njim ide, i pali naokolo neprijatelje njegove. Munje njegove sijevaju po vasiljenoj; vidi i strepi zemlja. Gore kao vosak tope se od lica Gospodnjega, od lica Gospoda svoj zemlji. Psalam 97,2-5.

Izgledalo je kao da princip sile podupire veličanstvo Božije

Jer podižem k nebu ruku svoju i kažem: ja sam živ do vijeka. Ako naoštirim sjajni mač svoj i uzmem u ruku sud, učiniću osvetu na neprijateljima svojim i vratiću onima koji mrze na me. Opojiću strijele svoje krvlju, i mač će se moj najesti mesa, krvlju isječenijeh i zarobljenijeh, kad počnem osvetu na neprijateljima. 5.Mojsijeva 32,40-42.

Skoro je sveopšte shvatanje da se suverenitet Boga, a samim tim i svetovnih vođa koji vladaju nad nekom oblašću, zasniva pravdu na svojoj moći da

¹² <https://www.britannica.com/topic/divine-right-of-kings>

zamahnu mačem (to jest da primene prisilu). Pravda je značila proceniti dela kao dobra ili loša, a zatim i prva nagraditi a druga kazniti.

Iz toga proizilazi paradoks da je pretnja smrću ona koja održava život. Nadovezujući se na ovu ideju možemo naići na Hrišćanske misli slične vrste:

Budući zasnovani na Njegovom pravičnom karakteru, Božiji zahtevi za večni život se nikad nisu promenili. Bog ne menja svoje standarde pravednosti jer mi odbijamo da ih poslušamo, kao što ni sudija ne menja ograničenje brzine samo zato što sam ja dobio kaznu za prekoračenje brzine. Štaviše, Adamov greh je dodao kaznu fizičke i duhovne smrti za neposlušnost već postojećoj dužnosti – a to je bila savršena poslušnost. Bez izuzetka su oproštenje greha i večni život nemogući bez savršenog zadovoljenja Božije pravde.

Bog ne bi bio Bog kada bi svoju pravdu kompromitovao da bi spasao neku dušu.¹³

**U srcu je
Hrišćanske
teologije je ideja
da je smrt kojom
biva kažnjen**

U srcu je Hrišćanske teologije ideja da smrt kojom biva kažnjen prestupnik Božijeg zakona jeste Božija Pravda.

Ona se zasniva na ideji da se Božiji presto zasniva na pretnji smrću. Stoga se očigledno Njegov presto zasniva i na sudu i osudi onih koji krše njegov zakon.

Nasuprot takvom stavu, Psalam 89. kaže da milost ide pred licem Božijim. Gde da smestim milost u spomenutu ideju pravde koja zahteva smrt prestupnika? Da pogledam koren reči *milost* (*mercy*) u engleskom jeziku.

Mercy (Srednje-Engleski, od Anglo-francuskog *merci*, od srednjevekovnog Latinskog *merced-*, *merces*, od latinskog značenja "cena plaćena, isplaćeno" od *merc-*, *merx*2 od čega potiče "mechandise"- roba) je dobronamernost, opraštenje i ljubaznost u raznolikim etičkim, religioznim, društvenim i legalnim kontekstima.¹⁴

Milost se priziva kroz cenu ili isplatu plaćenu. Stoga, po ovoj definiciji, milost se može ostvariti ako je dug pravde zadovoljen. Pravda mora biti zadovoljena da bi održala svoju čast i integritet. Stoga, ako je cena duga isplaćena, bez obzira

¹³ <https://bible.org/article/god-s-perfect-and-unchanging-justice-ground-gospel>

¹⁴ <https://en.wikipedia.org/wiki/Mercy>

ko je platio, tada Pravda zadržava svoj integritet pa milost može biti data. Ovo je otvorilo put Hrišćanskoj teoriji o pomirenju nazvanoj "Zamena kazne".

Zamena kazne (ponekad, posebno u starijim delima nazivana i forenzičkom teorijom) je teorija o otkupljenju u hrišćanskoj teologiji koja tvrdi da Hristos svojim izborom da se žrtvuje biva kažnjen (penalizovan) namesto grešnika (zamenjuje ga), time zadovoljavajući zahteve pravde tako da Bog može pravedno oprostiti greh.¹⁵

Ovakvo značenje reči *milost* podrazumeva ideju isplate ili plaćanja duga. U protestantskoj tradiciji ovaj dug se jedino može isplatiti kroz Hristovu smrt u našu korist. U Rimskoj tradiciji osoba može da doda zasluge kroz dobročinstva kako bi doprinela spasenju svoje duše.¹⁶

Kad podvučemo crtu, postaje jasno da je ljudsko poimanje pravde, i one iz Svetog Pisma i iz svakodnevnog života zasnovano na principu da je potrebna oštra kazna ili čak smrt da bi se održali principi zakona.

Takav sistem nužno zahteva nadziranje, suđenje, presudu i smrt. Ovo se sve podrazumeva u ovakvom konceptu pravde. Pitanje koje se treba postaviti je: može li ovakav koncept pravde da iznedri slobodno društvo bez straha? Ako je Bog po svojoj prirodi arhitekta smrti i krajnji suveren koji nameće smrt, nije li onda sam Bog, u Svojoj suštini, personifikacija smrti? Ako Bog nadzire svaki naš potez i odmerava ga spram svojih božanskih merila da vidi dostižemo li ih, gde se onda mogu Njegovi podanici naći slobodni od straha od smrti? U ovakvom načinu razmišljanja Bog je večno povezan sa suđenjem, osudom i smrću.

Usred ove arene sada želim pred vas da stavim tri biblijska stiha kao odskočnu dasku za ostatak ove knjige:

Za razliku od Deda-Mraza koji vodi evidenciju ko je dobar a ko nevaljao, Bog "ne pamti zlo". Ako ne vodi inventarnu listu onda ceo set principa na kojima čovečanstvo bazira svoje poimanje pravde i suda nije ispravno.

¹⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

¹⁶ [https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_\(Christianity\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_(Christianity))

Jer Otac **ne sudi** nikome, nego sav sud daje Sinu. Jovan 5,22.

Vi sudite po tijelu, ja (Isus) ne sudim nikome. Jovan 8,15.

Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvali, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, **ne pamti zlo**; 1 Korinćanima 13,4-5 (Jeru.)

Ova tri navoda bacaju izazov na naše poimanje pravde i suda koji se zasnivaju na pretnji smrtnom kaznom. Isus nam kaže da ni Njegov Otac ni On ne sude, osuđuju, ispituju ili kažnjavaju ikoga.¹⁷ Čuveno biblijsko poglavlje o ljubavi kaže nam da ljubav ne misli (ne pamti) o zlu. Bog je ljubav, a ta savršena ljubav Božija izgoni to jest uklanja svaki strah. (1. Jovanova 4,8.18.) Za razliku od Deda-Mraza koji vodi evidenciju ko je dobar a ko nevaljao, Bog "ne pamti zlo". Ako ne vodi inventarnu listu onda ceo set principa na kojima čovečanstvo bazira svoje poimanje pravde i suda nije ispravno. Kao što nam Isus lepo reče: "vi sudite po telu". Biblija nam poručuje:

Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo. Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli. Isaija 55,7-9.

Jesmo li sigurni da smo ispravno razumeli Božiju pravdu? Kako da objasnimo ove biblijske stihove i stavimo ih u red i harmoniju sa mnogim drugim tekstovima koji izgleda da govore suprotno? Kako ljubav ne pamti zlo kada sistem pravde koji smo razmatrali zahteva upravo takav proces? Ovo su suprotstavljene ideje, a naš je posao da sa molitvom razrešimo ove kontradikcije kako bi Božija istinska pravda i milost mogle da nam se otkriju u punom sjaju.

¹⁷ Ovde je za sudiju upotrebljena grčka reč *Krino* što u ovom slučaju znači odlučiti, ospitati, osuditi, kazniti

POGLAVLJE 4

Poreklo ideje o sudu koji izriče prokletstvo

Hristov život i Njegove reči otkrivaju nam u slavnom svetlu kakav je Bog Otac zaista. Kada je Isus rekao da ni On ni Njegov Otac ne sude, okušavaju ili izriču prokletog suda ikome, pitanje kojim se odmah moramo pozabaviti je: ako oni nikoga ne osuđuju, zašto je svet pun suda i osude? Zašto ljudi toliko sude drugima i otkud sve to potiče?

Kada se Bog približio Adamu i Evi u Edemskom vrtu nakon što su jeli plod koji im je bio zabranjen, oni su utekli i sakrili se u strahu od Njega. Bili su uplašeni od suda i potencijalne presude (to jest prokletstva) od strane Boga za dela za koja su znali da nisu dobra. Kada je upitan šta je učinio, Adam je ovako odgovorio:

Čovjek odgovori: "Žena koju si stavio uza me - ona mi je dala sa stabla pa sam jeo.1. Moj. 3,12 (Jeru.)

Adam je prosudio da je Bog pogrešio što je stvorio ženu koja ga je iskušala da ode u pogrešnom pravcu. Očigledno je da je Adam okrivio Boga za svoje postupke. Mislio je da je Bog došao da okonča njegov život za delo koje je počinio. Zar nije Bog rekao "u koji dan okusiš sa njega zasigurno ćeš umreti" (1. Moj. 2,17.)

Zaključujemo da se Adam bojava smrti iz sledećeg teksta:

Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola; **da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.** Jevrejima 2,14-15.

Svi mi ljudi prirodno se plašimo smrti. To nam je deo nasleđa od Adama. Adam je mislio da je Bog došao da ga ubije zbog nepridržavanja Njegovih naredbi. Adam je već osudio Boga kao onog ko je odgovoran za problem i stoga je izrekao presudu da Bog treba da plati tu smrtnu kaznu za grešku koju je načinio. Ovo, naravno, nije izrečeno direktno, ali Biblija nam kaže šta se desilo ispočetka:

I pokloniše se njoj svi oni koji žive na zemlji, čije ime nije zapisano u Knjizi života **Jagnjeta zaklanoga od postanja svijeta.** Otkrivenje 13,8 (Sinod)

Možemo li stvarno biti sigurni da je Adam osećao baš to prema Bogu i Njegovom Sinu?

Jer mudrost tijela neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu, a niti može. Rimljanima 8,7. (Šarić)

Kada je prestupio Božiju zapovest, Adam je pao u greh. Njegov um došao je u stanje neprijateljstva prema Bogu. Više nije želeo da bude poslušan Božijem zakonu. Duša mu je bila puna optužbi i osuda prema Bogu, jer je Sotonu izabrao sebi za gospodara pa je počeo da razmišlja na njegov način. Šta je to Sotona mislio i nameravao od početka? Čujte šta Isus kaže jevrejskim vođama koji su pokušavali da Mu dođu glave:

Vaš je otac đavo; i slasti oca svojega hoćete da činite: **on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu;** kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži. Jovan 8,44.

Sotona je smerao da ubije Sina Božijeg od početka, i da se izjednači sa Bogom:

Kako pade s neba, zvijezdo danice, kćeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: izaći ću na nebo, više zvijezda Božijih podignuću prijesto svoj, i sješču na gori zornoj na strani sjevernoj; Izaći ću u visine **nad oblake, izjednačiću se s višnjim.** Isaija 14,12-14.

Kako u rečima tako i u delima Jevrejskih religioznih vođa vidimo otelovljenje sotonskog duha u odnosu prema Isusu. Njihova mržnja i namera da ubiju Isusa oličenje su davnašnje Sotonine želje da ukloni Sina Božijega i da zauzme Njegovo mesto jednakoga Svevišenjem Ocu.

Upravo je Sotona rodonačelnik optuživanja i osuđivanja, i Biblija ga zato naziva "opadačem (onaj koji tuži) braće":

I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svijet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njezini zbačeni biše s njom. I čuh glas veliki na nebu koji govori: sad posta spasenije i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista njegova; **jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našijem dan i noć.** Otkrivenje 12, 9-10.

Optuživački duh ušao je u Adamovo srce te je on sudio, optuživao i osuđivao Sina Božijeg jer je stvorio¹⁸ Evu da ga navodi na zlo. Tako je kroz Adama duh optuživanja i osude ušao u ovaj svet. Adam nije od Boga zamolio oprostaj; nije čak ni pomislio da bi mu greh mogao biti oprošten. Za razliku od Noja kasnije, do ovog trenutka Adam nije pronašao milost u Božijim očima (1.Moj. 6,8). Adam je bio ispunjen optužbama i nepoverenjem (što je duh Sotone), pre nego pokajanjem i poverenjem (što je Hristov duh). Ovako tu temeljnu istinu izražava apostol Pavle:

Tako je kroz Adama duh optuživanja i osude ušao u ovaj svet. Adam

I, također, nije s darom kao s posljedicama grijeha samo jednog: naime, **počev od grijeha samo jednog, suđenje završava presudom**, dok počev od brojnih grijehova, dar milosti završava u otkupljenju. Rimljanima 5,16 (Dretar)

Ovaj stih treba pažljivo ispitati jer mnogi u tom stihu vide da Bog osuđuje Adama. Evo jednog poznatog komentara:

Sud – presuda; proglašena kazna. Reč izražava osudu koju izriče sudija. **Ovde to znači da presudu izriče Bog kao sudija, na**

¹⁸ Bog je sve stvorio kroz Isusa Hrista. Efescima 3:9

Adama za jedan prestup kojim je urušio sebe i svoje potomstvo. 1.Moj 2,17; 3,17-19. *Albert Barnes Commentary*

U nekoliko Biblijskih stihova čini se da je Bog taj koji Adama osuđuje.

I dar nije kao grijeh jednoga: **jer za grijeh jednoga bi osuđenje**, a dar od mnogijeh grijehova opravdanje. Rimljanima 5:16

I dar - to nije kao kad je ono jedan sagriješio: jer presuda nakon jednoga grijeha posta osudom, a dar nakon mnogih grijeha - opravdanjem. Rimljanima 5,16. (Jeru.)

Ovi prevodi ukazuju da je Adamovo prestupljenje dovelo na njega osudu Božiju. Ali ako se setimo da nam je Isus već rekao da Otac ne osuđuje nikoga (Jovan 5,22.) onda ovo nije istina. Da vidimo kako to izgleda u Young-ovom doslovnom prevodu:

I dar nije kao grijeh jednoga: "jer je za grijeh jednoga bio sud na osuđenje, a dar od mnogih prijestupa vodi k proglašenju „opravdan“. Rimljanima 5:16 (YLT)

Iz ovog prevoda stičemo uvid da je sud *od* jednoga optužba *od* jednoga za osuđenje. Grčka reč koja je ovde prevedena kao „od“ (Eng. of) je *ek*, što znači:

Primarni predlog koji označava poreklo (tačka od koje polazi kretanje ili aktivnost), od, iz. *Strong's Concordance*

Ovde se tvrdi da je suđenje poteklo od jednoga, Adama, pretvorivši se u osudu. Adam je ljudska ishodišna tačka suđenja i osude. Hrist je postavljen kao kontrast ovome, koji nudi besplatan dar Svoje pravednosti u zamenu za mnoge prestupe. Hristos je suprotan od Adama. Hristos neštedimice deli blagodat i pravednost dok Adam sudi i osuđuje. Većina Hrišćanskog sveta sasvim je previdela pravo značenje ovog stiha.

Ranije u 5. poglavlju Rimljanima poslanice vidimo isti problem – ko je taj ko osuđuje.

Ali **Bog pokazuje svoju ljubav k nama** što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas. Mnogo ćemo dakle većma biti kroza nj **spaseni od gnjeva kad smo se sad opravdali krvlju njegovom.** Rimljanima 5,8-9

Od čijeg smo to gneva spašeni? Razmotrimo nekoliko verzija:

Mnogo ćemo više, budući sad opravdani Njegovom krvlju, biti spašeni po njegovoj krvi od gneva *Božijeg* kroz Njega. **Rimljanima 5,9 (NASB)**

Mnogo ćemo dakle većma biti kroza nj spašeni od gnjeva (u ovom Eng. prevodu stoji: Božijeg) kad smo se sad opravdali krvlju njegovom! Rimljanima 5,9 (NIV)

Reč „Božiji“ ili „od Boga“ u Engleskom NASB prevodu su dodati od strane prevodioca što je i naznačeno italicom, dok NIV i ostali prevodi taj dodatak ne naznačavaju već jednostavno kažu Božiji gnev. Grčki uopšte tu ne sadrži reč Bog. Ako se u 9. stihu misli na Božiji gnev, to onda iskrivljuje značenje 8. stiha gde Bog pokazuje svoju ljubav k nama. Možete li da prema nekome u isto vreme iskazujete i ljubav i gnev? Možete li čeznuti i da ga spasete i da ga ubijete istovremeno?

NKJ i KJ verzije to korektno prevode. One prosto kažu da ćemo biti spašeni od gneva. Čijeg smo to gneva spašeni? Stih 10. nam kaže da smo mi ti koji su bili neprijatelji Božiji. Gore pomenuti stih u Rimljanima 5,16, sedam stihova kasnije, kaže nam da osuda potiče od Adama. Stoga, kroz Hrista, mi smo spašeni osude koju smo nasledili od Adama.

Kada smo u Hristu, duh osuđivanja nas napušta i biva zamenjen Duhom Oca i Njegovog Sina; Duhom koji ne osuđuje druge, pa time i mi

U ovakvom svetlu čuveni stih u Rimljanima 8,1. Ima mnogo više smisla:

Nikakva dakle sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po tijelu nego po Duhu. Rimljanima 8,1.

Ne može ni biti osuđenja kada si ispunjen Duhom Hristovim jer Isus ne osuđuje. Kada imaš Njegov Duh tada ni ti nećeš osuđivati. To je ono što nas je Isus učio:

Ne sudite, da vam se ne sudi. Matej 7,1.

Većina ljudi veruje da ovde kaže da je razlog zašto nismo osuđeni leži u tome da nas Isus štiti od Božije osude. To je užasna misao o Božijem karakteru, i lažna je jer nam je sam Isus rekao da Otac ne osuđuje nikoga.

Kada smo u Hristu, duh osuđivanja nas napušta i biva zamenjen Duhom Oca i Njegovog Sina; Duhom koji ne osuđuje druge, pa time i mi prestajemo da druge osuđujemo.

Vidite li da je Adam bio taj koji je sudio i osuđivao Sina Božijeg od početka, a budući da osuda prethodi ubistvu, Jagnje je bilo zaklano od postanja sveta?

Kada pomišljamo da Rimljanima 5,16. kaže da je Bog sudio i osudio Adama, pokazujemo da imamo Adamov način razmišljanja; mi dakle zamišljamo Boga kao osuđivača kad smo u stvarnosti to mi sami. Mi svoj način razmišljanja projektujemo Bogu i zamišljamo da je poput nas.

Ti si to činio, ja mučah (ćutah), a ti pomisli da sam ja kao ti. ... Psalam 50,21.

POGLAVLJE 5

Percepcija, projekcija i stvarnost

Nedavno sam čitao komentare ljudi nakon što sam u pretraživač ukucao "Ti nisi osoba za kakvu sam te smatrao-la". Pročitao sam mnoštvo priča u kojima ljudi izražavaju ljutnju, tugu i razočaranje nakon otkrića da osoba sa kojom su bili u nekom odnosu nije kao što je izgledalo. Percepcija i stvarnost su bile potpuno različite.

Splet okolnosti koji dovedu do toga da se dvoje zaljube često se od strane svakog od njih ponaosob sasvim različito tumače. Osmesi, pokloni i nežnosti koji se od strane žene često tumače kao "ovom momku je stalo do mene" mogu zapravo da znače i nešto drugo. Nažalost, to su stvari koje će muškarac da uradi da bi dobio ono što on želi. Ovo naravno može da se desi i od strane ženske osobe tako da manipulacija može da bude deo svakog odnosa na ovom svetu.

Ovakve stvari se češće dešavaju kada se sa nekim zbližiš prebrzo, i kada nemaš dovoljno vremena da proceniš njegov/njen karakter.

Listajući ove priče, naleteo sam na jednu drugačiju, koja govori o nekim od izazova sa kojima se suočava naš nebeski Otac baveći se svojom zemaljskom decom:

Nenapisano pismo: Policijskom službeniku koji me je odvezao u bolnicu

Bila sam prepadnuta da ćete vikati na mene, da ćete da me izgrdite koliko je sebično i kukavičko delo bio moj pokušaj da se ubijem. Umesto toga, ljubazno ste mi dali da sednem na prednje sedišta i pitali me da li mi je po volji muzika koja je svirala sa radija. Pravili ste se čak i da ne vidite da plačem.¹⁹

Kad je policajac prišao ovoj ženi, ona je očekivala njegovu osudu i kaznu za njeno delo. U ovoj priči je dala njen lični doživljaj to jest percepciju policajca i počela da tumači njegovo ponašanje kao ljubazno i brižno.

Ova priča mogla je imati i drugačiji kraj. Da je ona, kada ju je policajac zamolio da uđe u kola zamislila da on namerava da je sad kazni i izgrdi za ono što je uradila, mogla je početi da viče na njega da je ostavi na miru. Sve što bi dalje uradila bilo bi zasnovano na njenoj pretpostavci kakvi su policajci, a ta njena percepcija imala bi suštinskog uticaja na dalji tok dešavanja.

Šta bi bilo da je ova žena otišla potom kući i ispričala svojoj ćerki o "groznom policajcu" koji je hteo da joj naudi, i tako svoje viđenje o tome kakva je policija prenela i na svoje potomstvo? Percepcija postaje nasledna i pogrešno shvatanje se uvrežava iz generacije u generaciju i time ovekovečuje.

Adam je ugrizao plod sa drveta usled pogrešne predstave da će Bog sad da ubije njegovu ženu zbog njenog prestupa. On je Božije reči "ako jedete sa drveta poznanja dobra i zla umrećete" protumačio kao da će ih Bog ubiti (1.Moj 2,17.)

Bukvalno značenje ovih reči na jevrejskom je *umirući umrećete*. Kada je Eva citirala Božje reči zmiji, ona je malo izmenila njihov smisao, rekavši da, ako pojedemo plod - moramo umreti (1.Mojsijeva 3:3). Upravo je ovakva percepcija bila ta koja je Adama vodila do zaključka da Božja pravda zahteva da njegova žena umre. Potpuno skrhan, Adam je odlučio da sa svojom ženom uzme učešće u posledicama koje su, kako je on shvatao, morale da se dogode.

Iako Adam i nije bio u neprijateljstvu sa Bogom, njegova odluka da pojede plod sa drveta, bila je zasnovana na pogrešnoj slici o Božjem karakteru. On nije razumeo sve posledice svog postupka niti kako će to izmeniti njegov karakter. Adam nije sačekao da porazgovara sa Bogom, kako bi ga upitao za savet i šta da uradi u ovoj situaciji. Nakon toga, kako je Adam pojeo plod, duh

¹⁹ www.reddit.com/r/UnsentLetters/comments/gg2lps/to_the_police_officer_who_drove_me_to_the/

sotone još više je obuzeo njegovo srce. Uzevši sve u svoje ruke, doneo je zaključak da ga je Bog osudio onako kako je Adam osudio Boga. Adam je projektovao na Boga ono što je sam doživljavao. Istovremeno, njegova percepcija nije imala nikakve veze sa realnošću.

Adam je zamislio Boga kao Biće koje sudi, osuđuje i kažnjava. Tako je smatrao jer je to ono što je on u svom umu već uradio prema Bogu:

- 1) Boga je prosudio da je nefer
- 2) Osudio Ga je kao onoga ko je zaslužan da umre

Zamisliti ovo o Bogu prosto je značilo da kada Ga je video, odmah je spremno procenio da bi Bog učinio ono što je sam želeo da učini Bogu. Ovo nas dovodi do jednog važnog principa:

Pogrešne percepcije bitnih ljudi u našem životu su poput ogledala kada dođemo u njihovo prisustvo i sa njima opštimo.

Adamovo pogrešno razumevanje Božijeg karaktera dovelo je do izbijanja pobune u Adamovom umu, iz čega je isključila neprimetna težnja da usmrti Božijeg Sina. Stoga, kada je Božiji Sin prišao k Adamu u vrtu, on se pobojavao da će mu se dogoditi baš ono što bi on učinio Božijem Sinu. Adam je s mržnjom osudio Sina Božijeg za situaciju u kojoj je, i hteo je Hrista mrtvog, pa se pobojavao da i Sin Božiji mrzi, osuđuje i hoće njegovu smrt. Ova misao je od vitalnog značaja ako hoćemo da razumemo potrebu za odigravanjem suda, i značenje suda.

Ovaj princip prepoznavamo i kod Kaina. Nakon što je ubio svog brata, pobojavao se da će neko drugi hteti da ubije njega.

Evo me tjeraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred tebe, i da se skitam i potucam po zemlji, **pa će me ubiti ko me udesi**. 1. Moj. 4,14.

U psihologiji se ova pojava naziva psihološka projekcija:

Psihološka projekcija je odbrambeni mehanizam u kome se ljudski ego brani protiv nesvesnih impulsa ili kvaliteta (bilo pozitivnih ili

negativnih) negiranjem njihovog postojanja u sebi pritom ih pripisujući drugima.²⁰

Dok se Sin Božiji približava Adamu u vrtu, a Adamovo srce je ispunjeno prosuđivanjem, osudom i smrću prema Njemu, Adam u samoodbrani projektuje sopstveno razmišljanje na Sina Božijeg a time i na samoga Boga. Adam nije bio svestan impulsa koji su čučali u njemu. Negirao je njihovo postojanje u sebi, a umesto toga pripisao ih je Sinu Božijem.

Kako dosegnuti Adama? Kako ga dovesti u poziciju da razume svoja sada prirodna osećanja prema Božijem Sinu a time i prema Njegovom Ocu?

Adam, začetnik osuđivanja drugih u ljudskom rodu, preneo je ovo i na svoju decu, a oni na svoju. Zato je osuđivačko prosuđivanje drugih praksa prisutna kod svakog čoveka i svi su sagrešili u ovome. Upravo ovo osuđivanje vodi u svakorazne vidove zla koji postoje na svetu.

Kojim bi procesom bilo moguće otkriti Adamu njegovo pravo stanje, a da mu se pri tom otkrije milost i oproštaj Boga, koji je u potpunosti bio spreman da mu oprostí besplatno i bez cene (Isaija 55,1.) Kako iskoreniti i isceliti tako duboko ukorenjenu pogrešnu predstavu o Bogu.

²⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

POGLAVLJE 6

Zemlja je prokleta radi tebe

Jeste li nekad držali različita semena u ruci? Možete li da kažete za svako seme kakav će biti njegov plod (rod)? Nemamo li unapred saznanje o onome što se u semenu krije, moramo da ga zasadimo, zalivamo i negujemo biljku, pa kad donese cvet i plod možemo da ga probamo i vidimo kakav je, kako deluje, je li dobro ili zlo (Matej 7, 16-20.)

Zlo seme koje je bilo u Adamu trebalo je da uzraste, a on je morao da okusi njegov duhovni rod da bi mogao da spozna identitet to jest karakter semena, da bi mogao proceniti je li dobro ili zlo.

Pa onda reče Adamu: što si poslušao ženu i okusio s drveta s kojega sam ti zabranio rekavši da ne jedeš s njega, **zemlja da je prokleta s tebe**, s mukom ćeš se od nje hraniti do svojega vijeka; Trnje i korov će ti rađati, a ti ćeš jesti zelje poljsko; Sa znojem lica svojega ješćeš hljeb, dokle se ne vratiš u zemlju od koje si uzet; jer si prah, i u prah ćeš se vratiti. 1. Moj. 3,17-19

Prokletstvo koje je palo na zemlju ne potiče od Boga, prokletstvo je postalo u Adamovom srcu i ušlo je na Zemlju kroz Adama čija je uloga bila da Zemljom vlada i da je čuva. Ali Adam ne znadijaše da je njegovo srce puno kletve (povika, psovanja).

Kada se Sotona raspravljao sa Bogom o Jovovom karakteru, neprijatelj je bio uveren da će to psovanje to jest izricanje prokletstva prema Bogu moći da izmami iz Jova. Ovako je Sotona rekao Bogu:

Nijesi li ga ti ogradio (Jova) i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? djelo ruku njegovijeh blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji.

Jov 1,11 Ali pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaće te u oči! Jov 1,10-11.

Bog je obilno blagoslovio Jova. Sotona se nadao da će, ako opustoši Jova, moći da iz njega isprovocira izricanje kletve na Boga, istog onog osuđivanja koje je nasledio od Adama. Nakon što je izgubio sve, računajući i decu, kletva je sišla sa usta Jovove žene:

Tada ga prekori žena njegova. "Držiš li se još uvijek tvrdo pobožnosti svoje? Odreci se (prokuni) Boga, pa umri!" Jov 2,9 (Šarić)

Pavle ne skriva pravo stanje stvari govoreći o stanju čoveka:

Kao što stoji napisano: nijednoga nema pravedna; Nijednoga nema razumna, i nijednoga koji traži Boga; Svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše: nema ga koji čini dobro, nema nijednoga ciglog. Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojim varaju, i jed je aspidin pod usnama njihovima. Njihova su usta puna kletve i grčine. Rimljanima 3,10-14

Bog je znao da će to prokletstvo i gorčina u Adamovom srcu biti manifestovano u svakom semenu koje Adam poseje, bilo da je reč o onome što seje rečima, o ljudskom semenu ili o semenima biljaka. U svakom će izrasti kletva ka Bogu koju je u svom srcu učaurio. Bog je milostivo darovao vreme Adamu, vreme tokom kojeg će videti rezultat tog semena koje se u njemu začelo. Da bi mu to vreme bilo darovano, Duh je Božiji morao prebivati s Adamom i izdržati svakodnevne uvrede i gorčinu kako bi ga dovoljno dugo održao u životu da bi razumeo to seme u sebi.

Adam je to seme posadio u svoju ženu koja je bila načinjena od njega samog, njega - od zemlje načinjenog. Od te "majke zemlje" došao je na svet Kain, slika i prilika svoga oca Adama i majke Eve. Dok se Adam branio govoreći da je žena koju je Bog načinio izazvala problem, prokleo je time nebo i zemlju. Zemlja od koje je Eva načinjena bila je prokleta od Adama. Zemaljska žena iznedriće seme Adamovo i rezultati će uskoro biti vidljivi.

Dok je posmatrao okrvavljene ostatke svog sina Avelja, s užasom se Adam osvedočio u posledice semena prokletstva koje je u njemu bilo. U Kainu je raslo seme njegovog oca koji je sudio i osudio Boga i ispoljilo se u prosuđivanju, osuđivanju i ubistvu njegovog brata Avelja. Sada je Adam mogao okusiti gorke plodove sopstvenog semena.

Da li će Adam u ovom zlodelu videti uveličano gorki plod svog sopstvenog semena zla? Ili će, pak, ostaviti da seme buja i raste kroz osudu Kaina za njegovu zlobu?

Swako je živo biće u vrtu trpelo prokletstvo s Adama. Ni jedan kutak nije ostao neoskrvrnjen njime. Njegovo natražje proširilo se po celom vrtu i njegove reči do krajeva njegovih (videti Psalam 19,3.4.). Pod uticajem Adamovog glasa, zvučni talasi koji su od njega polazili obijali bi se u delikatna stvorenja koja su bila stvorena da slušaju milozvučan glas blagosiljanja.

Gle, primih da blagoslovim; jer je on blagoslovio, a ja neću poreći.
4. Moj. 23,20 (KJV)

Dugo pre nego što je Kain osudio i ubio Avelja, Bog je Adamu otkrio još jednu refleksiju prokletstva koje je bilo u njemu. Kroz simboliku prokletstva koje je Isus izrekao nad nerodnom smokvom Isus je poučio učenike o samoizabranom prokletstvu koje će doći na Jevrejski narod i dovesti do njihovog uništenja ako se ne pokaju. Na isti takav način Bog je upotrebio simboliku zaklanog jagnjeta da bi Adamu otkrio kako samoizabrano prokletstvo počiva na njemu, što će dovesti do samouništenja ako se ne bude pokajao.

I načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože, i obuče ih u njih. 1. Moj. 3,21

Ove kože koje su date Adamu i Evi došle su do njih po cenu života nedužne životinje. Nedugo nakon toga čitamo da je Avelj iz svog stada prinosio jaganjce kao ponudu Gospodu. Avelj je dakle od svog oca naučio kako da žrtvuje jagnje. Bog je i u tome pokazivao Adamu šta je on radio Njegovom Sinu instruišući ga da zakolje jagnje.

Žrtve i darova nećeš; ti si mi uši otvorio; žrtve paljenice i koja se za grijeh prinosi ne tražiš. Psalam 40,6

Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovijedih, kad ih izvedoh iz zemlje Misirske, za žrtve paljenice ni za prinose. Nego im ovo zapovjedih govoreći: slušajte glas moj i biću vam Bog i vi ćete mi biti narod, i idite svijem putovima koje vam zapovijedih, da bi vam dobro bilo. Jeremiah 7,22-23

Nije Bogu bila potrebna ta žrtva da bi ga umilostivila ili zadovoljila, već je, u svojoj milosti ka Adamu, njemu pokazao šta mu je bilo u srcu.²¹ Ovo je Adamu pružilo priliku da se pokaje. U zaklanom je jagnjetu Adam mogao da gleda plodove njegovog osuđivačkog stava – stava koji je vodio k smrti, i što je još gore – do smrti Nevinoga.

**Nije Bogu bila
potrebna ta žrtva
da bi ga
umilostivila ili
zadovoljila, već je
u svojoj milosti ka
Adamu njemu
pokazao šta mu je**

Seme koje je u Adamovom srcu manifestovalo se u smrti jagnjeta. U smrti jagnjeta otkrivali su se Adamovi skriveni motivi da sudi, osudi i ubije Sina Božijeg.

²¹ Za dublje istraživanje ove teme vidite knjigu *Cross Examined and Cross Encountered* (Ispitismo i susretosmo se s Krstom Hristovim) dostupnu na fatheroflove.info

POGLAVLJE 7

Vidite čoveka

Nakon što je okrvavljeni Sin Božiji nakon bičevanja, ismevanja, prebijanja i zlostavljanja izašao da se pokaže pred ljudima okupljenim ispred sudnice, Pilat je uputio poziv, ne samo tu i tada prisutnima u Jerusalmu, već i celom čovečanstvu: "*Vidite čoveka*". (Jovan 19,5)

Dok posmatramo dragocenog Sina Božijeg kako dostojanstveno stoji pred onima koji vičući traže Njegovu smrt, upoznajemo suštinu naše telesne prirode. U Hristu Isusu, u postupku tokom suđenja, presude i smrti, vidimo seme zla - koje je u Adama posejao Sotona - kako se razbokorilo i manifestovalo u punom plodu.

Hrist, kao Adamov Sin rođen od žene (Galatima 4,4), sačinjen od zemlje - bio je proklet nas radi, da bi mi mogli spoznati pravu prirodu zla u sebi. Bog čezne da se, sa ovim saznanjem, pokajemo od svog greha i nepoverenja u Njega i umesto toga da poverujemo da za nas ima dobre namere. Znali bismo za šta da se molimo i verovali bi da će Božija milost uvek biti darovana onom ko je od Njega zatraži.

Bog beše u Hristu pomirivši svet sa Sobom (2. Kor.5,19.) Baš kao što je Bog dozvolio da nevino jagnje biva ubijeno kako bi Adam bio upozoren šta je u čoveku, tako je Bog i Svog Sina nama dao da možemo da spoznamo svoje pravo stanje i pokajemo se za njega.

Kada ljudi prilaze krstu (misli se na događaj raspeća) u svom palom stanju, oni sa zadovoljstvom primećuju ono što kroz tamu sopstvenog uma razumeju kao božansku pravdu i osudu (prokletstvo) za svoj greh.

Gospod caruje: nek se raduje zemlja! nek se vesele ostrva mnoga.
Oblak je i mrak oko njega; blagost i pravda podnožje prijestolu
njegovu. Oganj pred njim ide, i pali naokolo neprijatelje njegove.
Psalam 97,1-3

Hristos je nas iskupio **od kletve zakonske postavši za nas kletva**,
jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu. Galatima 3,13

Zakon je Božiji izvor života za mudroga (Priče 13,14), ali isti taj zakon nosi kletvu za onoga ko je pun proklinjanja i gorčine.

Tako je dakle zakon svet, i zapovijed sveta i pravedna i dobra. Što je dakle dobro meni zar postade smrt? Bože sačuvaj! Nego grijeh, da se pokaže grijeh, dobrom učini nu smrt, da bude grijeh odviše griješan zapovijedu. Rimljanima 7,12-13 (Šarić)

Adam je bio taj koji je prigrlio zakon greha i smrti koji je zahtevao osuđenje i smrt radi prestupa . Adam je u svom stanju somoobmane projektovao taj zakon na Boga i verovao da je to Božiji zakon.

Eda li će blizu tebe stati prijesto krvnički, i onaj koji namišlja nasilje nasuprot zakonu? Psalam 94,20

U prirodnom (palom) stanju čovek sve čita kroz Adamovske naočari osuđivanja i smrti. Stoga je Hristov krst predstavljen kao Božija osuda i zahtev da se smrt položi na Njegovog Sina kao zamena za naš prestup. Bog je bio voljan da se s nama sretne na našem terenu gde Ga možemo razumeti, kako bi nas uverio u Svoju beskonačnu milost i opraštanje, u nadi da ćemo tako izaći iz tame i uvideti da nije On taj koji nas je osudio - već pre da smo mi ti koji smo mi sami sebe prosudili i osudili se da zaslužujemo smrt za svoje grehe. Ovo potkrepljujemo spremnošću da druge osuđujemo i željom da ih kaznimo.

U suđenju i osudi Hrista i Njegovoj smrti možemo da saznamo o pravoj svojoj telesnoj prirodi koja obitava u našem zemaljskom okviru. Tako ljudi rešavaju svoje probleme, kroz sudske procese, osude i kazne.

Da je čovečanstvo shvatilo istinsku pouku Krsta koja je iznela na videlo pravu izopačenost ljudskog roda, mogli smo posmatrati kompletno drugačiju istoriju tokom 2000 godina koje su usledile . Umesto toga, seme istine koje je Hristos manifestovao pre 2000 godina ponovo je suočeno sa suđenjem, osudom i smrću kao deo krajnjeg odbacivanja Sina Božijeg u Njegovom narodu, i odbacivanja Njegove poruke od strane velike većine čovečanstva.

Pratićemo sada neke dimenzije ovog procesa suđenja; kako mi percipiramo ovo kao Božiji sud nama a zapravo je to naše suđenje drugima, projektovano na Boga.

Kao što je dao Svog Sina, da bi nam pokazao kakvi smo u događaju na Krstu, Bog je na isti način spreman da dozvoli da Njegova reputacija bude pogrešno interpretirana kao da je On strogi sudija, kako bismo mi, makar i po tu cenu, videli sebe u tom procesu u pravom svetlu i pokajali se od pogrešnih misli prema Njemu, a na koje smo zavedeni.

POGLAVLJE 8

Suđenje Ocu

I reče: jedan čovjek imaše dva sina, i reče mlađi od njih ocu: oče! daj mi dio imanja što pripada meni. I otac im podijeli imanje. I potom do nekoliko dana pokupi mlađi sin sve svoje, i otide u daljnu zemlju; i onamo prosu imanje svoje živjeći besputno. Luka 15,11-13

Ono što se desilo ocu u priči o bludnom sinu iskustvo je mnogih roditelja. Kroz druženje sa vršnjacima deca počinju da posmatraju roditelje kroz drugačiju prizmu. Pokušaji da ih spasemo od mnogih opasnosti tumači se kao opresivna restrikcija i kontrola. Naravno, dešava se da neki roditelji preteruju u kontrolisanju svoje dece ali to nije bio slučaj u priči koju Isus iznosi.

Sin koji unapred traži svoje nasljedstvo i želi da napusti očevo prisustvo otkriva sud sina o ocu. Preuranjeni zahtev za nasledstvom u stvari kaže: "Ne mogu da dočekam da umreš, daj ti meni moje sada".

Otac u priči niti uzvraća osvetom niti osuđuje sina. Jednostavno kaže da je podelio svojoj dvojici sinova imanje (ono od čega se živi). Reč ovde upotrebljena na grčkom je *bios* što znači *život*. Očevo bi srce bilo skrhanu tužnom činjenicom da ga njegov mlađi sin želi napustiti. Otac gorljivo voli svoju decu i duboko ga pogađa saznanje da sin hoće da napusti dom, tim pre što zna da sin još nije zreo te da će, kada ostane sam, biti izložen mnogim patnjama. Uz za njega preveliku cenu, otac daje sinu što mu pripada.

Sin ne iskazuje nikakvu zahvalnost za poklon a time ni ne ceni ono što je dobio. Stoga novac neštedimice troši jer ne razume koliko je to vredno.

Nedostatak vrednovanja ovog poklona, kao i činjenice da ga je dobio ocu je slamala srce.

Nakon izvesnog vremena sin je proćerdao dato mu nasleđe i počinje da pati, jer su ga stigle posledice loših odluka. Kada su stvari stvarno postale teške, on počinje da se seća doma.

A kad dođe k sebi, reče: koliko najamnika u oca mojega imaju hljeba i suviše, a ja umirem od gladi! Ustaću i idem ocu svojem, pa ću mu reći: oče! sagriješih nebu i tebi, i već nijesam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednoga od svojijeh najamnika.
Luka 15,17-19

Ovde dobijamo uvid u sinovljeve misli. On ne veruje da se ocu može obratiti kao sin već samo kao sluga ili rob. Dok je bio u domu i radio za oca on ga je cenio kao da je robovlasnik. Smatrao je kao da otac želi da ga kontroliše i ograniči mu slobodu pa je stoga hteo da ode.

Kada se vraća kući, on iskazuje svoj pređašnji stav o ocu. U njegovom umu ne postoji opcija oprostjenja, već samo zamišlja kaznu za svoj greh. On je taj koji sudi ali ovog puta protiv sebe. Prihvata činjenicu da ne može da živi bez oca ali veruje da mora da bude kažnjen shodno svojim zlodelima. Iako su okolnosti njegovog života promenjene, nije se promenio njegov pogled na oca. On ga i dalje vidi kao robovlasnika.

I ustavši otide ocu svojem. A kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrlj ga i cjeliva ga. Luka 15,20

Sinov sud o ocu bio je potpuno pogrešan. Otac ga je svakodnevno željno iščekivao i molio se za njega. Čeznuo je za njegovim povratkom, bez osude za bilo šta što je uradio. Potpuno bezuslovno mu je oprostio iz svoje duboke ljubavi k voljenom čedu.

Možete li da zamislite scenu kako čovek u godinama trči ka sinu sa suzama radosnicama? On grli i ljubi voljeno dete. Nema ljutnje, nema procene ni osude, već samo i jedino ljubav. Kako se sin s ovim očevim nastupom nosi?

A sin mu reče: oče, sagriješih nebu i tebi, i već nijesam dostojan nazvati se sin tvoj. Luka 15:21

Ako sebi dozvoli da se potpuno prepusti očevom zagrljaju i prihvati njegovo oprostjenje, i on će grnuti u plač kao i otac i osaznatiće veliki bol koji mu je svojim odlaskom izazvao. Ipak mu njegov ponos još uvek ne dozvoljava da prihvati očev postupak. Ipak drži prethodno uvežbani govor, da želi da uđe u služinački odnos sa gospodarom. Želi da umilostivi oca tako što će odraditi ogroman dug time što će tu živeti kao rob. U ovom trenutku on ne prihvata očevu ljubav koja prašta.

A otac reče slugama svojijem: iznesite najljepšu haljinu i dovedite tele ugojeno te zakoljite, da jedemo i da se veselimo. Jer ovaj moj sin bješe mrtav, i oživlje; i izgubljen bješe, i nađe se. I stadoše se veseliti. Luka 15,22-24

Otac nastavlja da sina obasipa ljubavlju i pažnjom, dok sin nastavlja da se ponaša onako kako bi se on ponašao prema sebi samome da je na očevom mestu. Njegov sistem prosuđivanja ljudi sada se obrušava na njega samoga i još uvek nije u stanju da prigri očev dar ljubavi.

**Naš Otac nebeski
nikad ti nije
prebacivao. Dao
ti je Svoj život da
s njim možeš da
postupiš kako ti**

Ovde se završava priča o mlađem sinu. Mi ga vidimo kako sedi za očevom trpezom odeven u divnu odeću tokom velikog slavlja. Sinovljeva odluka je prepuštena svakom čitaocu. Da li ćeš ti prihvatiti očeva dela ljubavi prema tebi ili ćeš u tajnosti svog srca da ostaneš u statusu roba. Naš Otac nebeski nikad ti nije sudio. Dao ti je Svoj život da s njim možeš da postupiš kako ti je volja. Za to te nikad nije osudio. Da li ga smatraš robovlasnikom? Ili osećaš li toplinu Njegovog zagrljaja dok Mu se vraćaš priznajući da ne možeš da živiš bez Njega? Da li prihvataš svoje sinaštvo ili status kćeri svoga Oca?

Ali velim: dok je našljednik mlad ništa nije bolji od roba, ako i jest gospodar od svega; Nego je pod zapovjednicima i čuvarima tja do roka očina. Tako i mi kad bijasmo mladi, bijasmo pod stihijama svijeta zarobljeni; A kad se navrši vrijeme, posla Bog sina svojega jednorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, Da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo. I budući da ste sinovi, posla Bog Duha sina svojega u srca vaša, koji viče: Ava oče! Tako već nijesi rob, nego sin; a ako si sin, i našljednik si Božij kroz Isusa Hrista. Galatima 4,1-7

Čini se da i stariji sin ima problem sa osuđivanjem kao i mlađi. Pogledajte kako je sistem pravde starijega identičan kao onaj kod mlađega, ali se drugačije iskazuje jer je stariji u drugačijem položaju prema ocu nego mlađi.

A sin njegov stariji bijaše u polju, i dolazeći kad se približi kući ču pjevanje i podvikivanje. I dozvavši jednoga od slugu zapita: šta je to? A on mu reče: brat tvoj dođe; i otac tvoj zakla tele ugojeno, što ga je zdrava vidio. A on se rasrdi i ne šćadijaše da uđe. Tada iziđe otac njegov i moljaše ga. A on odgovarajući reče ocu: eto te služim toliko godina, i nikad ne prestupih tvoje zapovijesti, pa meni nikad nijesi dao jareta da bih se provešelio sa svojijem društvom; A kad dođe taj tvoj sin koji ti je imanje prosuo s kurvama, zaklao si mu tele ugojeno. A on mu reče: sine! ti si svagda sa mnom, i sve je moje tvoje. Trebalo se razveseliti i obradovati, jer ovaj brat tvoj mrtav bješe, i oživlje; i izgubljen bješe i nađe se. Luka 15,25-32

Stariji sin isto je oca ocenio kao oštrog i nepravednog. Služio mu je kao rob a ne kao sin. Kada je otac mlađeg mu brata obasuo ljubavlju, stariji ga je proglasio za nemudrog i rasipnika. Stariji sin predstavlja većinu hrišćanskih crkava koje služe Bogu kao robovi u nadi da će za svoj trud da zasluže nagradu. Oni preziru one koji odlaze u svet i rasipaju svoj život u kurvarstvu i besputnosti. Oni nalaze sebi utehu u osuđivanju onih koji su u svetu upoređujući kontrasno svoj uredan život sa onima koji su napolju, ne hoteći da ih prigrle s ljubavlju i oprostite im njihovu svetovnost. Koji je bio više izgubljen, stariji ili mlađi sin? Mlađi je znao da je izgubljen, a stariji ni toliko.

Oba su sina oca osudili da je robovlasnik. Ni jedan od sinova nije našao mesta milosti. Otac je molećivo prilazio obojici u nadi da će da prihvate njegovu ljubav i u njoj da nađu zadovoljstvo i ispunjenje. Obojica su bila u velikoj potrebi za otkrivenjem Očevog karaktera, što bi dovelo do preobražaja njihovog prosuđivačkog i osuđivačkog stava koji naslediše od Adama.

POGLAVLJE 9

Otkrivenje Oca

Kao što smo već videli, u Rimljanima 5,16. kaže nam se da prosuđivanje koje vodi ka osudi ima svoj početak od Adama. Po tome vidimo da je smrt ušla u ljude kroz jednog čoveka.

Zbog toga, kao što po jednom čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiš, na sve ljude prijeđe smrt—Rimljanima 5,12 (Jeru.)

Greh koji je Adam počinio bio je da osuđivački sudi. Ovakvo ponašanje potpuno je u neskladu sa Božjim karakterom. Prosuđivanje i osuđivanje vodi ljude ka tome da druge ljude osuđujemo na smrt. Tako je smrt ušla u svet.

Ne opadajte jedan drugoga, braćo; jer ko opada brata ili osuđuje brata svojega opada zakon i osuđuje zakon, a ako zakon osuđuješ, nijesi tvorac zakona, nego sudija Jakov 4:11

U palom stanju svoga uma ljudi ove iste atribute projektuju na Boga i stoga Ga ne vide u ispravnom svetlu.

Ti si to činio, ja ćutah, **a ti pomisli da sam ja kao ti.** Obličiću te, metnuću ti pred oči grijehe tvoje. Psalam 50:21

Kako bi ispravio čovekovu pogrešnu percepciju Sebe, naš nebeski Otac šalje Svoga Sina u svet kako bi nama pokazao kakav je zaista Otac. Isus nam sam otkriva svrhu svoje misije.

Ja tebe proslavih na zemlji: posao svrših koji si mi dao da radim.
Jovan 17:4

Isus je proslavio Oca, što znači da je otkrio Očev pravi karakter dok je bio na Zemlji. Govoreći jednom od svojih učenika kaže ovako:

Isus mu reče: „toliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe? **ko vide mene, vide Oca**; pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?“ Jovan 14:9

Isus kaže Filipu da što je video od Njega je ono kakav je Otac. Da bi čovek bio pomiren sa Bogom mora prvo da Ga poznaje kakav je. Bez otkrivenja koje je Isus doneo svetu mi nikad ne bismo upoznali Oca u suštini, umesto toga mi bi Ga zamišljali da je sklon prosuđivanju i osuđivanju baš kao što smo mi.

Jer Bog je tako zavoleo svet, da je svog jedinorođenog Sina dao, da kogod poveruje u njega, ne propadne, nego da ima večni život. Bog, naime, nije poslao Sina da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom. Jovan 3:16-17 (NSP)

Bog nije poslao Isusa da sudi svetu jer Bog ne osuđuje nikoga. On je poslao Svoga Sina da bi nam pokazao kakav je On sam i da nas time spase od osuđivačkog stava, kroz samo to poznanje Njega.

Ko veruje u njega, tome se ne sudi; a ko ne veruje, već je osuđen, jer nije poverovao u ime jedinorodnoga Sina Božijeg. Jovan 3:18 (NSP)

Oni koji veruju u ime to jest u karakter Isusa nisu osuđeni jer kada Isusa znate kao onoga ko nikome nije sudio niti ga osudio, takođe onda znate da Bog nikome ne sudi niti ga osuđuje. Oni koji ne veruju u Isusa nisu u stanju da uvide istinu da Bog nikoga ne osuđuje, pa nasleđe koje smo svi dobili od Adama čini da oni koji ne veruju osuđuju druge i veruju pogrešno da Bog osuđuje grešnike radi njihovih greha.

Moraš verovati u karakter Isusov kao onog ko ne osuđuje da bi verovao da nisi osuđen od strane Boga. Sama ta vera može da nas oslobodi od osuđivačkog duha koji pustoši naše živote.

Mnogi uče da je Isus došao da bi umro na Krstu i da će oni koji ne prihvate Krst biti osuđeni od Boga i uništeni paklenim ognjem. Da je ovo istina, moralo

bi se reći upravo da je Bog poslao sina svojega na svet da osudi svet. Ako bi Bog osudio i jednu jedinu osobu zato što nije prihvatila Krst, onda je efekat Krsta da izazove osudu od Boga.

Ja tebe proslavih na zemlji: **posao svrših koji si mi dao da radim**. Jovan 17:4

Kako je bilo moguće da je Isus izjavio da je svršio posao koji Mu je Otac dao da uradi noć pre no što je umro na Krstu?

A glavarima svešteničkijem i vojvodama crkvenijem i starješinama koji bijahu došli na nj reče Isus: „zar kao na hajduka iziđoste s noževima i koljem da me uhvatite? Svaki dan bio sam s vama u crkvi i ne digoste ruku na mene; **ali je sad vaš čas i oblast tame**“. Luka 22:52-53

Razapinjanje Hrista bilo je delo tame. To je bilo ispunjenje želje koju je Sotona gajio od početka, kao i manifestacija onoga što je Adam, zadojen semenom zla, osećao prema Sinu Božijem od vremena kad je pao u greh.

Krst Hristov pokazuje ljudskom rodu šta nam je to u srcima; otkriva našu nesvesnu ali prirodnu mržnju prema Bogu (Rim. 8,7). Dopuštajući ljudskom rodu da izvrše ubistvo Njegovog Sina, Bog nas je licem k licu suočio sa zlom koje postoji u nama radi nasleđa osuđivačke prirode, od Adama.

Kako je nedokučiva ljubav Božija koja je dozvolila čak i da to uradimo Njegovom Sinu. Još više zadivljuje činjenica da, čak ni nakon što smo to uradili On nas još uvek ne osuđuje! U ovim Isusovim rečima jesu izrečene i želje samog Boga:

A Isus govoraše: „Oče! oprosti im; jer ne znadu šta čine“... Luka 23:34

Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa sobom ne primivši im grijeha njihovijeh, ... 2 Korinćanima 5:19

Krst nam pokazuje da je Bog bio voljan da nam oprosti čak i nakon što smo usmrtili Njegovog Sina. Hrist je celom svemiru otkrio da Bog i dalje odbija da nas osudi već nam besplatno nudi milost.

Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega, i mrzi na neprijatelja svojega. A ja vam kažem: **ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za**

one koji vas gone; Da budete sinovi oca svojega koji je na nebesima; jer on zapoveda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Matej 5:43-45

Otac naš voli one koji Njega smatraju za neprijatelja; On blagosilja one koji Ga kunu. Isus je ovo jasno iskazao dok je bio na Zemlji. Isus nije sudio, proklinjao niti ubijao one koji su Ga odbacili – naprotiv On je bio osuđen, proklet i ubijen od strane Adamove dece.

Dopuštajući da se Njemu sudi, da bude osuđen i ubijen Isus je otkrio šta se krije u našim srcima, ne da bi nas za to osudio već da nam u trenutku kad shvatimo užas svog pravog stanja ponudi milost i blagodat.

Zakon se dogodio da bi narastao grijeh, ali, ondje gdje je grijeh narastao, milost je preobilovala,, Rimljanima 5:20 (Dretar)

Svi znamo da je Isus bio potpuno nevin za zlodela za koja je bio optužen. On je bio izvor blagoslova i radosti svima. Izlečio je bolesne, podigao mrtve, blagosiljao decu i svima pritom govorio o ljubavi koju Otac ima k njima.

Upozoravao je ljude koje je sretao a koji su živeli u grehu apelujući da se pokaju. Svoje prekore izgovarao je u ljubavi i bolno patio za onima koji su odbijali da slušaju.

Isusov savršen život nudi nam jedinu pravu meru kakav je zaista Bog. Njegov karakter za nas predstavlja razgraničenje istine od zablude. Bez prihvatanja tog otkrivenja Oca bili bismo zbunjeni dok čitamo Pismo usled nasleđene sklonosti da krivicu projektujemo na Boga.

Krivica koju je Adam prebacio na Boga kada je došlo do pitanja zašto je jeo zabranjeni plod lebdi nad svakim čitaocem Biblije. Kako čitamo starozavetne priče prvenstveno zavisi od toga kakva je naša prirodna sklonost da prosuđujemo i osuđujemo.

Samo Isusov život na Zemlji može nam baciti pravo svetlo za čitanje starozavetnih priča. Ako pak odlučimo da odbijemo slavu Božijeg karaktera

Dopuštajući da se Njemu sudi, da bude osuđen i ubijen Isus je otkrio šta se krije u našim srcima, ne da bi nas za to osudio već da nam u trenutku kad shvatimo užas svog

kako je otkrivena u Sinu Njegovom, stavljamo sebi koprenu preko očiju kad čitamo Pismo.

Imajući, dakle, takvu nadu sa velikom smjelošću se ponašamo, A ne kao što Mojsej metaše pokrivalo na lice svoje, da ne bi mogli sinovi Izrailjevi gledati svršetak onoga što prestaje. No zaslijepiše pomisli njihove; **jer do današnjeg dana to isto pokrivalo u čitanju Staroga Zavjeta ostaje neotkriveno, jer se ono u Hristu ukida;** Nego do danas, kad se čita Mojsej. stoji pokrivalo na srcu njihovom; **A kada bi se obratili ka Gospodu, ukinulo bi se pokrivalo.** A Duh (Sveti) je Gospod; a gdje je Duh Gospodnji ondje je sloboda. **Svi mi pak koji otkrivenim licem odražavamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u taj isti lik, iz slave u slavu, kao od Duha Gospoda.** 2.Korinćanima 3,12-18 (Sinod)

Kada god želite da saznate kako bi Bog postupio, čitajte prve četiri knjige Novog zaveta koje govore o Jevanđelju Isusa Hrista. One su aršin za karakter Božiji.

Isus prikazuje kako Otac ne osuđuje u priči o dva izgubljena sina. Sinovi su ti koji su oca prosuđivali. Ali šta ćemo sa biblijskim tekstovima poput ovog?

Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve čovjeku. **Jer će svako djelo Bog iznijeti na sud** i svaku tajnu, bila dobra ili zla. Propovednik12:13-14

A ja vam kažem: "Za svaku praznu riječ, koju reknu ljudi, **moraju u dan suda dati račun.** Jer ćeš po riječima svojim biti proglašen pravednim, po svojim riječima bit ćeš osuđen." Matej 12,36-37

Jer nam se svima valja javiti na sudu Kristovu, da primi svaki prema tome, kako je činio u tijelu svojemu dobro ili zlo. 2.Korinćanima 5,10

Veliko je iskušenje da se zaključi, čitajući ove tekstove, da će Bog da sudi sve što radimo, ali kako takvo shvatanje dovesti u sklad sa onim što je Isus prikazao svojim životom i rečima?

Jer Otac ne sudi nikome, nego sav sud dade sinu, Jovan 5,22.

Vi sudite po tijelu, ja (Isus) ne sudim nikome. Jovan 8,15.

Sigurno je da će biti suda. Istina je da ćemo se suočiti ponovo sa svojim postupcima. Pitanje je samo KO će suditi. Je li moguće da će Bog izvesti svakoga na suđenje a da ne sudi nikome?

Da, istina je, biće suđenja, i Isus tačno otkriva kako će se sud odigravati.

POGLAVLJE 10

Ni ja vas ne osuđujem

Ovde je najjednostavniji savet kako da prođeš kroz sud bez straha. Ne sudite! I nećete biti suđeni. Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi, i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti. Matej 7,1-2. (Šarić)

Ranije sam ovaj stih čitao kroz moje dedamrazovsko razumevanje. Bolje pazi šta radiš jer Bog vodi evidenciju svih tvojih dela i sve će ti vratiti. Kroz osuđivačke naočare koje sam nasledio od Adama razumeo sam kao da ovaj stih govori da će Bog suditi i osuditi one koji sude i osuđuju. Dok samo prekucavam ove stihove čudim se kako nisam mogao ranije da vidim nedoslednost ovakvog načina razmišljanja.

Kako je onda moguće da Bog bude uključen u sud a da nikoga ne osudi? Da vidimo ovu priču:

A Isus otide na goru Maslinsku. A ujutru opet dođe u crkvu, i sav narod išao je k njemu; i sjedavši učaše ih. A književnici i fariseji dovedoše k njemu ženu uhvaćenu u preljubi, i postavivši je na srijedu rekoše mu: učitelju! ova je žena uhvaćena sad u preljubi; A Mojsije nam u zakonu zapovjedi da takove kamenjem ubijamo; a ti šta veliš? Jovan 8,1-5.

Neke jevrejske glavešine dovele su ovu jadnicu Isusu da on prosudi u njenom slučaju. Po njihovim rečima da se zaključiti da su oni već sudili i presudili joj

za njenu preljubu. Samim tim što su je uhvatili u samom činu, reklo bi se da su i oni imali nekakve veze s tim i znali kad će da se zbude. No, ona je počinila preljubu a to je po zakonu bilo pogrešno i bilo bi jasno iz Mojsijevih spisa da je zaslužila smrt.

Ovo pak rekoše kušajući ga da bi ga imali za što okriviti. A Isus saže se dolje i pisaše prstom po zemlji (ne gledajući na njih). A kad ga jednako pitahu, ispravi se i reče im: „koji je među vama bez grijeha neka najprije baci kamen na nju“. Jovan 8,6-7.

Ovi lukavi ljudi pokušavali su da Isusa priklješte negde između Mojsijevog i Cezarovog zakona. Bilo kako bilo, Isus im ne progovara ni jednu reč. On je mogao izložiti videlu njihovu podlu zaveru i otkriti njihova lična zlodela pa ih time osuditi na smrt zbog njihovih ličnih dela, ali Isus ne kaže ni reč. Umesto toga, on radije piše po tlu. Dok su ovi ljudi navaljivali da im odgovori, On im, na kraju, odgovara da ko je među njima bez greha prvi baci kamen na ženu.

Kao Božiji Sin, pun božanstva svog Oca, On je mogao da čita tajne ljudskih života, što možemo zaključiti i na drugim mestima:

Isus još reče: "Idi, zovni muža svojega i dođi onda opet ovamo!" Žena odgovori: "Nemam muža." Isus joj reče: "Pravo si rekla: 'Nemam muža.' Jer si imala pet muževa, i sad koga imaš, nije ti muž. To si pravo rekla." Jovan 4,16-18. (Šarić)

Nije je Isus ukorio za nedolično vladanje jer je imala pet muževa i vanbračno živela sa šestim. On joj je naprosto stavio do znanja da zna njenu životnu istoriju. Na sličan način je bio u mogućnosti da, pišući po zemlji, stavi do znanja ovim ljudima da zna i njihove živote, ali opet ni njih nije sudio niti osudio. Baš kao što je pitao ženu na izvoru gde joj je muž znajući da živi u vanbračnoj zajednici, tako je isto znao da ovi ljudi koji su doveli ženu da joj on sudi nisu bili bez greha. On im je ponudio priliku da se pokaju, a opet je odbio da ih osudi.

Pa se opet saže dolje i pisaše po zemlji. A kad oni to čuše, i **pokarani budući od svoje savjesti izlažahu jedan za drugim počevši od starješina do posljednjih;** i osta Isus sam i žena stojeći na srijedi. Jovan 8,8-9.

Ono što je Isus napisao dovelo je do njihovog osvedočenja. Nisu tu bile napisane reči optužbe ili osude, već poziv da se obrati pažnja na stvari iz

prošlosti kako bi se one iscelile. Isus je otkrio i da zna njihovo starinstvo što vidimo iz činjenice da su izašli redom, od najstarijeg do najmlađeg. Ovi ljudi doveli su se u situaciju suda nad sobom jer su došli sa namerom da sude, i ženi i Isusu. To jako podseća na situaciju koja se odigrala u Edemskom vrtu u početku. Eva je svoje srce dala Luciferu i primila u sebe njegovo seme time što je prihvatila njegovu laž, počinivši time duhovnu preljubu. Adam je sudio i osudio Sina Božijeg time što je prebacio na njega osudu za ženu koju je stavio uz njega, kako bi opravdao sopstvenu grešku. Upravo je kroz osudu koju je sam izrekao sudio samom sebi. Priča u osmoj glavi Jovanovog jevanđelja je alegorija iz stvarnog života onoga što se odigralo na početku, prilikom pada u greh.

Muškarci koji su dovukli ženu odredili su vreme suda jer su došli s njom do Isusa i bacili je pred Njegove noge. Nije ih Isus sabrao tu da bi ih osudio. Oni su k Njemu došli, da bi i Njega i nju osudili.

Tako i Otac izvodi sve na sud; On dopušta da nas sustignu posledice sopstvenih nam izbora. Ako hoćemo da sudimo, životne okolnosti će se sklopiti tako da ćemo sami sebe suditi upravo na isti način i istim intenzitetom kao što smo sudili drugima.

Ovi su ljudi bili osuđeni od sopstvene savesti i osudili su sebe time što su se udaljili od Isusa. Nisu od Njega zatražili milost jer ni oni prema Njemu niti prema ženi nisu milost pokazali. Kako su oni osudili grehe drugih tako su osudili i sopstvene grehe, pa su se okrenuli i otišli od Svetlosti sveta ne primivši oprostaj.

Isus niti im je sudio niti ih osudio. Dolazeći u prisustvo Onoga koji je bio sa njima Svojim Duhom čitavog njihovog života, došli su licem k licu sa kompletnim izveštajem svog života. Kada su taj izveštaj videli u svetlosti Hristovog prisustva, osudiše sebe i brže bolje otidoše kako bi mogli da zaborave ono na šta ih se podsetilo, izabirajući time da ponovo utonu u tamu.

Jer svaki, koji čini zlo, mrzi na svetlost i ne dolazi k svetlu, da ne dođu na vidjelo njegova djela. Jovan 3:20 (Šarić)

Sve vreme dok se ovo odigrava, nesrećnica je na zemlji, i čula je reči da onaj koji je bez greha treba da baci kamen na nju. Bila je u iskušenju da poveruje da su Isusove reči smrtna presuda. Prebirajući po svemu što je uradila izgledalo je da joj je došao kraj.

A kad se Isus ispravi, i ne vidjevši ni jednoga do samu ženu, reče joj: „ženo! gdje su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi?“ A ona reče: „nijedan, Gospode!“ A Isus joj reče: „ni ja te ne osuđujem, idi, i više ne griješi.“ Jovan 8:10-11

Pitajući je gde su njeni tužitelji Isus od nje traži da sama za sebe proceni situaciju. Da li će da počne da besno viče na ljude koji su joj postavili zamku i iskoristili je kao mamac da i Isusu nameste klopku? Osuđujući druge, tim sudom i sebi bi izrekla presudu da je beznadežan slučaj.

Osvrnuvši se okolo i ne videvši nikoga od verskih vođa i pogledavši ponovo u Isusovo lice ohrabrila se. Vera joj je ispunila dušu dok je gledala u divno lice svog Spasitelja. On ju je upitao “Nema li ni jednoga koji te osuđuje”? Ovo pitanje ide do dubine duše, jer ona sad mora da sudi sopstveni slučaj. Scene iz prošlosti se u bljescima pojavljuju u njenom umu a tama njenog života hoće da je ponovo svuče nazad u bedu ali ljubav koju vidi u tom licu i nežnost Njegovog osmeha iznose njen sud o svom slučaju: “Ni jedan (čovjek), Gospode”.

**Ako na biblijske
tekstove koji
govore o sudu ne
gledamo kroz
Isusov život tada
će sjajnost slave
Očeve biti**

Kako je sudila samoj sebi tako joj je i Isus dosudio. “Ni ja te ne osuđujem”, reče On. On je reflektovao nazad njoj samoj njen sud koji je iznela o svom slučaju (u svetlosti Isusovg lica, prim.prev.) Ovako nas Bog izvodi na sud. Ovako ćemo dati odgovor za svaku izgovorenu reč.

Razlog zašto se moramo pojaviti pred sudijskom stolicom Hrista je u tome što su Adam i njegovi potomci odredili da mora biti takvog suđenja - sudeći i osuđujući karakter Boga suprotno onome kakav je zaista. Isus ne odbija da učestvuje na sudu, ali On radi na takav način da će svaka osoba doneti odluku za svoj slučaj.

Jer kad neznabošci ne imajući zakona sami od sebe čine što je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon: Oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovijem što se čini po zakonu, budući da im savjest svjedoči, i misli među sobom tuže se ili pravdaju **na dan kada Bog uzasudi tajne ljudske** po jevanđelju mojemu preko Isusa Hrista. Rimljanima 2,14-16.

Ovo je veličanstveno dobra vest ako verujemo ove dve stvari:

1. Verujemo da nas Bog voli i oprašta nam.
2. Verujemo da je Isus boraveći na zemlji otkrio u potpunosti Očev karakter

Ako na biblijske tekstove koji govore o sudu ne gledamo kroz Isusov život, onda će sjajnost slave Očeve biti prekrivena koprenom koja je pomračuje dok čitamo Pisma.

Iz ove priče proizilazi pitanje kako Isus zna grehe ljudi koji dolaze na sud? Zar to ne sugerise da On vodi evidenciju? Ne govori li Biblija o knjigama na sudu, i da ćemo morati da odgovaramo za svaku reč koju izgovorimo? Ne znači li to onda da ih je Bog sve snimio za potrebe suda?

POGLAVLJE 11

Zakon je duhovan

U drugom poglavlju ispitali smo implikacije upotrebe nadzora i pretnje silom da bi se održao red i vladavina zakona u društvu. U takvim okolnostima zakon je stanovnicima nametnut. Oni ne drže zakon jer su ubeđeni u njegovu pravičnost već iz straha od kazne koja će stići prestupnike, od strane onih koji imaju i naoružane snage.

Sada bih se vratio na ranije spomenuti biblijski tekst, te da s njim prođemo proces usklađivanja tj. pomirenja sa Isusovim izjavama.

Gledao sam: **Prijestolja bjehu postavljena i Pradavni sjede.**
Odijelo mu bijelo poput snijega; vlasi na glavi kao čista vuna.
Njegovo prijestolje kao plamenovi ognjeni i točkovi kao žarki oganj.
Rijeka je ognjena tekla, izvirala ispred njega. Tisuću tisuća služahu njemu, mirijade stajahu pred njim. **Sud sjede, knjige se otvoriše.**
Danilo 7,9-10. (Jeru.)

Nama je dobro poznata slika suda gde su i knjige sa dokaznim materijalom. Ako je u ovoj sceni zaista starac od davnina tj. Bog Otac predstavljen kako ide kroz proces suđenja koji će odlučiti ko će živeti, a ko umreti zbog neuspješnosti da se uskladi sa Njegovim zakonom, onda ovu Hristovu izjavu moramo smatrati neistinom:

Jer Otac ne sudi nikome... Jovan 5,22.

Sada moramo da uvedemo životno važan sastojak koji je nedostajao do sada po pitanju zakona iz nebeske perspektive.

Jer **znamo da je zakon duhovan**; a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh. Rimljanima 7,14.

Zakon Božiji u vezi je sa duhom osobe. Zakon je po prirodi stvar međuodnosa. Taj zakon ukazuje kakve će biti posljedice kada Duh Božiji živi u tebi, radije nego „ovo moraš da radiš da bi ugodio Bogu“.

A koji se ogleda u savršenom zakonu slobode i uza nj prione, ne kao zaboravan slušatelj nego djelotvoran izvršitelj, blažen će biti u svem djelovanju svome. Jakov 1:25 (Jeru.)

Zakon koji se koristi da nametne poslušnost nije zakon slobode već restriktivan zakon. Zakon je Božiji proročki izgovoren, govori šta će se dešavati sa osobama koje vole Boga i ispunjeni su Njegovim životom.

Jer je ovo zavjet koji ću načiniti s domom Izrailjevijem poslije onih dana, govori Gospod: **daću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti meni narod.** Jevrejima 8,10.

Kako se zakon upisuje na (u) nečije srce? To se može dogoditi jedino kroz ličnu bliskost. Kako neko upoznaje Boga i počinje da Ga voli i traži Njegovog Duha, Duh počinje da menja srce te osobe i Božiji zakon postaje operativan unutar nas automatski. Ovo je jedini način da zakon da slobodu.

Zašto onda ljudi shvataju da je zakon nametnut kao obaveza i da ćemo biti kažnjeni od strane Boga ako ga kršimo?

Doista grijeh, uhvativši priliku, zapovijedju me zavede, njome me i ubi. Rimljanima 7,11 (Jeru.)

Kako nas je to greh zaveo (prevario) kroz zakon? Greh sam po sebi nije ličnost pa da nas može prevariti, ali je došao od Sotone i kroz greh nečastivi je izvrnuo shvatanje zakona. Na koji način je to izveo?

A zmija reče ženi: nećete vi zasigurno umrijeti; Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo." 1. Moj. 3,4-5

Sotona je ubedio Adama i Evu da njihov život ne zavisi od Boga. Ubedio ih je da je njihov život inherentan (samopostojeći) i da su besmrtni. Sve dok budu jeli sa tog drveta neće nikad umreti. Da je to što je Sotona tvrdio bilo istina,

onda bi sva uputstva i nalozi od Boga izgledali arbitrarni i kontrolišući. Ako mi kao ljudska bića zaista možemo da postojimo sami od sebe, nezavisno od Boga, onda bi svaki potez sa Njegove strane, koji bi bio sa namerom da nas vodi ili usmerava, mogao da se smatra prisilnim.²²

Kroz tako izrečenu laž, Sotona je mogao da promeni naše poimanje zakona Božijeg od zakona namenjenog za blagoslov i slobodu u zakon nametanja i tiranije. Mi kao čovečanstvo počeli smo da gledamo na zakon kao na od Boga nametnutu listu pravila i da bi nas On tada odmeravao na osnovu njih kako bi odlučio da nas ostavi u životu ili ne.

I upravo ovo iskrivljeno tumačenje zakona odmah nameće potrebu za nadziranjem, suđenjem i kažnjavanjem. Podsetimo se ovde da apostol Pavle kaže da ta vrsta prokletog suda potiče od Adama a ne od Hrista ili Njegovog Oca. (Rimljanima 5,16)

Zato je osnova sotonske vladavine ta laž da je čovek besmrtni ili preciznije da mu je duša besmrtna. To Božiju reč da možemo umreti ako sebe diskonektujemo od Njega putem neposlušnosti; laž koja nas sateruje u shvatanje da možemo da umremo samo ako nas Bog usmrti. Ovo je ključni princip koji uvodi ideju o nadzoru, suđenju i kazni. Kroz tu nas je laž Sotona zaveo (uveo zabludu) o Božijem zakonu i uspostavio presto bezakonja.

Zar će se prijestolje propasti — što od odredbe muku stvara —
udružiti s tobom? Psalam 94:20 (Varaždinska)

Ako je, ipak, zakon duhovan i manifestacija je onoga kako živi međuodnosi funkcionišu, onda da bi ti odnosi cvetali mora da postoji sredstvo koje beleži te razmene unutar odnosa kako bi oni rasli i razvijali se, jer se odnos zasniva na serijama zajedničkih sećanja.

²² Za više detalja na ovu temu pogledajte knjigu *Life Matters (Stvari od životne važnosti)* koja je dostupna na fatheroflove.info

POGLAVLJE 12

Zapisano na ploči srca vašega

U prethodnoj smo glavi zapazili da Bog ima mogućnost da zakon upiše u naše srce, stavljajući svoj princip ljubavi u sam naš um, jer je zakon duhovan po prirodi i obraća se stvarima duše.

Bog je tako satao naš svet da se uspomene i sećanje na sve naše interakcija sa drugim bićima mogu zapamtiti. Oči, uši i druga čula su duhovne alatke za snimanje koje upisuju sećanja u naše srce. Svaka osoba ima celu svoju životnu istoriju zapisanu u svom srcu. Zahvaljujući tom zapisu možemo da zaključimo da li nam je neko lice ili glas poznat ili nije. Apostol Pavle na to ukazuje sledećim rečima:

Jer ste vi naša poslanica napisana u srcima našima, koju poznaju i čitaju svi ljudi; Koji ste se pokazali da ste poslanica Hristova, koju smo mi služeći **napisali ne mastilom nego Duhom Boga živoga,** ne na kamenijem daskama nego na mesnijem daskama srca.. 2.Korinćanima 3,2-3.

Oči, uši i druga čula su duhovne alatke za snimanje koje upisuju sećanja u naše srce. Svaka osoba ima celu

U vreme kada je Pavle propovedao jevanđelje ljudima, u onima koji su ga prihvatili Duh Božiji je počeo da piše na srcima radost pravednosti kroz veru. Ljudi su počeli da se menjaju i sećanje na tu promenu bilo je zapisano u njihovom srcu, Duhom Svetim.

Isus Duh Božiji naziva prstom Božijim. Zapazite ovu paralelu:

A ako li ja **Duhom Božijim** izgonim đavole, dakle je došlo k vama carstvo nebesko. Matej 12,28.

A ako li ja **prstom Božijim** izgonim đavole, dakle je došlo k vama carstvo Božije. Luka 11,20.

Isus svojim prstom dakle urezuje na ploči srca našega zapis naših života. Putem čula, koja nam je Bog dao, ovaj zapis se beleži u psihi, i to s nepogrešivom tačnošću. Ne mogu naše oči da obrišu scenu koju su videle ili ono što sam uradio, niti uši mogu da izbrišu ono što je u njih ušlo tokom celog života. Možemo da pokušamo da zaboravimo stvari koje smo uradili, ali zapis će uvek ostati zabeležen u srcu. Ovom zapisu mi smo, naravno, ko-autori, jer ja sam odlučujem o postupku ili delu koje ću učiniti.

Kada imamo blagoslovena iskustva sećanja su slatka, ali kada činimo stvari koje krše svete odnose koje imamo, kako sa Bogom tako i sa bližnjima, to se upisuje gvozdenom pisaljkom.

Grieh je Judin zapisan gvozdenom pisaljkom i vrhom od dijamanta, urezan je na ploči srca njihova i na rogovima oltara vaših, Jeremija 17,1.

Ovde upotrebljena reč za dijamant zapravo znači trn koji para, kao ubod sopstvene savesti. Zašto je to zapisano gvozdenom pisaljkom? Kada nam savest bude zaparana mišlju da radimo nešto neispravno, i nastavimo dalje, to delo stvara ožiljnu ranu u srcu osećanjem krivice. Taj ožiljak greha otvrdnjuje srce i postajemo manje osetljivi na greh. Što više grešimo, srce postaje sve tvrđe, dok ne postane potpuno odrvleno, kao gvožđe.

Sećate se da se ove stvari upisuju u srce prstom Božijim. Ja sam onaj ko vrši radnju ali je Božiji Duh uspostavio takav sistem kojim se u nama sve upisuje. Bog je ovaj sistem dao s namerom da nas blagoslovi blaženim uspomenama koje će uvek ostajati s nama. Nije nas dizajnirao da sa sobom nosimo žaljenje i krivicu. Ali kad sagrešimo, molbe Duha Božijega koje su odbijene u sećanje nam se zapisuju. Što se više odupiremo molbama Duha, srce postaje sve tvrđe dok ne postanemo kao Faraon kome je srce bilo potpuno otvrdlo, što znači da je postalo potpuno bez mogućnosti da primi Božiji Duh.

Na ovaj način može se razumeti kada Bog kaže da može da razbije grešnika na paramparčad.

Udarićeš ih gvozdenom palicom; razbićeš ih kao lončarski sud.
Psalam 2,9.

Palica gvozdена je potez gvođenog pera kada smo u stanju odbijanja preklinjanja Duha Božijega i nastavljamo po svojoj volji u pobuni protiv Boga. Kontinuirana pobuna i odupiranje Bogu srce čini toliko tvrdim i nemogućim za dosegnuti da je čovek sebe odredio za uništenje. On biva skrhan palicom to jest pisaljkom gvozdenom koja je toliko krivice i zla ispisala u duši da to ožalošćuje i tera Božiji Duh iz svog prlsustva, time žigošući savest usijanim gvožđem.

A Duh govori jasno, da će u posljednja vremena odstupiti neki od vjere, slušajući lažne duhove i nauke zlih duhova, koji će zabludjeti po licemjerju **lažljivaca označenih usijanim željezom u svojoj savjesti**, 1.Timot. 4:1-2. (Šarić/Dretar)

Sećam se nekih situacija kada sam bio u iskušenju da idem nasuprot savesti i učinim greh, i postalo mi je prilično usijano. Treba uložiti napor da bi se odupro molbama Duha. Moraš se baš praćakati protiv opomena savesti da bi sagrašio, međutim ako sa grešenjem stalno ponavljaš srce polako ali sigurno postaje dovoljno tvrdo da bi bilo krto i lomljivo i rasipa se u paramparčad.

Dakle vidimo da zapis o svakoj osobi postoji i to u srcu svakoga ponaosob. Taj zapis niko ne može da ospori jer je svako to zapisao izborima slobodnom voljom. Ovo je duhovni zapis. Naravno da nije zapisan perom ni mastilom niti na bilo kojem drugom, ljudskom rukom načinjenom materijalu. Naravno da isti taj zapis postoji i na nebu ali nije zapisan u fizičkoj knjizi već pre ugraviran na samim rukama Božijim.

Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnom. Isaija 49,16.

Ovo je zato što je naš Otac nebeski, Svojim Duhom bio prisutan tokom svakog trenutka našeg života. On ne samo da prisustvuje stvarima koje mi radimo već ih i doživljava. One bivaju zapisane u Njegovom srcu baš kao i u mom. Zamislite sa kojom brižljivošću roditelji čuvaju u svom srcu uspomene na trenutke sa svakim svojim detetom. A sada zamislite s koliko većim

roditeljskim žarom Bog čuva uspomene na interakcije sa svakim svojim dragocnim čedom. On je izbrojao svaku dlaku na glavi svakoga od nas.

Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? i nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. **A u vas je i kosa na glavi izbrojena. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.** Luka 12,6-7.

Naš Otac i naš Spasitelj ne pamte druženje sa nama da bi mi bili kažnjeni; sećaju se zajedničkih trenutaka kako bi mogli ostati bliski sa mnom. Život svakog od nas sve vreme je u Njihovim rukama i stoga u svojim srcima čuvaju savršeno sećanje na naš život da bi ga očuvali! Iz istog tog razloga možemo da kažemo, za one koji ovo veruju, da nas je Bog:

...i s njim vaskrse i posadi na nebesima u Hristu Isusu. Efescima 2,6.

Ja sam taj koji kreira zapis mog života koji nalazi svoje mesto u Isusovom srcu, i stoga nas je „na dlanovima izrezao“. Zato, dakle, Bog ima savršen zapis života svakog od nas, ali to nije zapisano iz razloga na koji mi mislimo, u smislu nadgledanja, suda i kazne. To je zapisano jer osoba koja voli drugu osobu stalno je drži na oku, brine se i stara za nju, i misli o njoj.

Mnoga su čudesa tvoja, koja si učinio Gospode, Bože moj, i mnoge su misli tvoje s nama. Nema ti ravna. Htio bih javljati i kazivati, ali im broja nema. Psalam 40,5.

Iz tog je razloga Isus mogao da čita srca ljudi koji su došli k njemu vukući ženu uhvaćenu u preljubi. On je mogao da čita zapis koji je u njihovim srcima i da ih o tome obavesti, stoga kad su došli preda Nj nisu mogli ni sakriti niti izbrisati zapis iz sećanja. Ono što je prstom napisao na zemlji tog dana bilo je samo prepis onoga što je već zapisao na njihovim srcima prstom Božijim, čiji potpisnici su bili i oni sami svojim pristankom.

Iz tog razloga, kada Bog otvori knjige na nebu, on zapravo poseže za srcima ljudi. Ne trebaju Mu fizičke knjige kakve danas koristimo, jer Božiji zakon nije fizičke već duhovne prirode; bavi se stvarima srca i uma koje su se manifestovale u telu.

Ne nadzire nas Bog da bi nam sudio i osudio nas; On sa puno ljubavi bdi nad nama, misli o nama svakodnevno i čezne za tim da nas blagoslovi. Na taj način zapis nastaje u Njegovom srcu. Kada sagrašimo protiv Boga mi uzimamo tu gvozdenu pisaljku i mi probadamo grudi Hristu i time ga iznova razapinjemo.

...pa otpali, nemoguće je opet se obnoviti na obraćenje kad oni sami ponovno razapinju Sina Božjega i ruglu ga izvirgavaju. Jevrejima 6,6 (Jeru.)

Isusovo srce, za razliku od našeg, nikad ne otvrdnjava, pa svaki put kada mi zapišemo svoje grešno delo u sebe i On je primoran da mu prisustvuje, što Ga probada uz agoničan bol. Isto se dešava svaki put, jer On nikada ne odrvenjuje na greh. Kada se najzad budemo sreli sa Hristom licem k licu, sećanja to jest zapis koji smo u Nj upisali susrešće nas – celokupan – i mi ćemo tada za sebe da odlučimo da li će nam biti oprošteno ili ne. On će nas pitati: „Nema li ni jednog koji te osuđuje”? Kako ćeš Mu odgovoriti? Kako ćeš sebe proceniti dok budeš stajao pred Njim a svaka reč koju si rekao i svaka tajna misao nad kojom si se zadržao zapisana je pred tobom u Hristovoj ličnosti? Kako ćeš suditi? Svo naše zlo koje smo skrivali pod tepih, kada se s njim budemo sučelili, hoće li nas preplaviti? Isus ne želi da budemo zatečeni i proždrti od stida i krivice toga poslednjega od svih dana; On želi da nas oslobodi od bola naše duše još danas i želi da Mu dopustimo da nas isceli.

I upravo u tom kontekstu, naš Stvoritelj koji kaže da je ljubav (1. Jov.4,8) ne beleži naša zla dela da bi nas kaznio.

Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, **ne pamti zlo**; 1 Korinćanima 13:4-5 (Jeru.)

Vidite li razliku između sećanja na naš život koja su zapisana u Isusovom srcu i zapisa greha? Zapis koji Isus čuva je unutar Njega, deo je Njegovog bića jer je sve što je stvoreno stoji u Njemu (Kol.1,17). Zapis naših greha bio bi nešto što je spoljašnje izvan bića, što ne oseća bol, tugu ili gubitak. Bezdušno je i stoga može da posluži samo kao osnova za bezdušnu kaznu koja uključuje i smrt. Naš Otac nebeski i Njegov Sin ne vode bezdušne beleške naših grešaka, već Isusovo srce poseduje sećanje na nas zapisano u samom Njegovom biću.

Ovaj princip se zapaža u viziji o svitku koji niko nije mogao da otvori, u 5. glavi Otkrivenja:

I pjevahu pjesmu novu govoreći: „**dostojan si da uzmeš knjigu**, i da otvoriš pečate njezine; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga koljena i jezika i naroda i plemena, i učinio si

nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji...”
Otkrivenje 5:9-10.

Isus je dostojan da otvori svitak naše ljudske istorije jer je za nas bio jagnje zaklano od postanja i hodio je s nama u našem uniženom čovečanstvu.

Oni koji obožavaju Boga koji pravi spiskove i još ih dvaput proverava da li smo bili nevaljali ili dobri obožavaju boga nadzora, suda i smrti. Ovo nije Bog Isusa Hrista koji protiv nas čuva takvu vrstu izveštaja. Kada se budemo sreli sa svojim Stvoriteljem i došli u prisustvo Onoga koji o nama nosi sva sećanja na naš život zapisana u Svom srcu, biće nam postavljeno pitanje: „Nema li ni jednog ko te za ovo osuđuje”? Kako ćeš odgovoriti i kako ćeš presuditi?

POGLAVLJE 13

Moje misli nisu vaše misli

U 11. smo poglavlju razmotrili kako je Sotonina laž da imamo život nezavisno od Boga potpuno promenila čitavo poimanje zakona. U 2. poglavlju počeli smo da istražujemo mogućnost da je Božije poimanje pravde drugačije od našeg shvatanja pravde. Pre nego što nastavimo da u više detalja ispitujemo pojam suda kako ga opisuje Sveto Pismo, da još malo dublje proniknemo u implikacije Sotonine laži o безусловnoj besmrtnosti duše i njenom uticaju upravo na naše poimanje suda.

1. Sotona je tvrdio da nećemo zasigurno umreti, a da ćemo jedenjem sa zabranjenog drveta postati kao Bog (1.Moj. 3,5)
2. Ovo je promenilo ljudsku percepciju zakona. Ako život ne primamo od Boga i ne zavisimo od Njega da bi ostali živi, onda nam se Njegov zakon nameće bez validnog razloga.
3. Stoga je telesan um u neprijateljstvu prema zakonu Božijemu i po prirodi odbija da mu se pokorava (Rim. 8,7)
4. Diskonekcija čoveka od Boga izazvaće prestanak njegovog postojanja jer samo Bog ima u sebi život. Ali Sotona poziva ljudski rod da na Boga projektuje krivicu da je uzročnik smrti. Ako čovek bude gledao na Božiji zakon kao na arbitrarnu nametanje logično je da se posledice njegovog kršenja vide kao nametnutost. Ovo vidimo na delu u Kainovom životu. Bog mu je saopštio prirodne posledice njegovih dela a Kain projektuje na Boga krivnju za novonastalu situaciju (1.Moj. 4,11-14)

5. Sotona tome prikačinje nametanje smrti kao kazne za kršenje zakona Božijeg. On Boga predstavlja kao agresora koji nameće kaznu. Ovo znamo jer je smrt predstavljena (u Bibliji) kao neprijatelj i Boga i ljudi i kao nešto što pripada sotonskom domenu. (Jevr. 2,14; 1.Kor. 15,26)
6. Sotona čoveku pokušava da predstavi smrt kao Božiji akt izvršenja pravde usled prestupa, čime Sotona projektuje svoje principe na Boga predstavljajući ga kao izazivača smrti (Psalam 50,21; 94,20)
7. Kao što smo ukazali u 3. poglavlju, milost se tada predstavlja kao cena koja je plaćena kako bi se dogodila ili uklonila kazna. U sotonskom predstavljanju stvari milost nikad ne oprašta besplatno, bez neke cene (Isaija 55,1). Takav sistem zahteva da „Božija pravda“ mora biti namirena žrtvom, dakle zahteva neku vrstu naplate.
8. Uvođenje ideje da je smrt kazna od Boga učinila je vreme izuzetno vrednim dobrom. Jeste da nam je život dat kao period probe da li ćemo poverovati da je Bog dobar te, uprkos činjenici da smo se od Njega otuđili, dozvoliti Mu da nam pokaže i ukaže na naše grehe koji nas odvajaju da bi nas iscelio. Ali avaj, mi ovaj period probe tumačimo u skladu sa našim poimanjem pravde, kao period dat da umilostivimo Boga sopstvenim dobrim delima ili kao dokaz *svoje* skrušenosti kroz prihvatanje krsta pre finalnog suda. To znači da konstantno bežimo od dijagnoze i isceljenja koji su nam ponuđeni i život postaje sat koji odbrojava te mira niotkuda. Stalno imamo osećaj da nam vreme curi i da jurimo ka propasti i neminovnom sudu koji u tom kontekstu sada znači kažnjavanje zlih i opravdanje (to jest oslobođenje od osude) dobrih.
9. Ovakav ceo proces stran je Božijem načinu razmišljanja. Njegovi principi milosti, pravde i kazne potpuno su drugačiji od naših. Ti plemeniti pojmovi u našim su se umovima izvitoperili lažju koja tvrdi da mi sami po sebi imamo život koji ne zavisi od Boga, i to nas navodi da podsvesno osećamo da nama Bog ni ne treba i da je jedan nametljivi „kontrololjubac“.

Uticaj ove laži o posedovanju inherentnog života lepo se može ilustrovati pričom o onome što je izgledalo da su dva broda u noći. Jedan brod javlja radijom onom drugom da promeni kurs i skloni se s njegove putanje. Glas s druge strane javlja „Ne, bolje je da vi promenite kurs“. Kapetan prvog broda sad već pretećim glasom zahtevao je od drugog da *on* smesta promeni kurs

ili da bude spreman na posledice. Glas s druge strane mu odgovara „Ovde je svetionik, vaš mikrofon“.

Kada je čovečanstvo prigrllilo laž da bi mogli imati besmrtnost i biti poput Boga promenili smo svoj odnos prema Bogu i počeli smo Mu pripisivati da je poput nas. Blještavo svetlo svetionika namenjeno da sačuva od propasti bilo je tumačeno kao nedobronamerni pokušaj napada, pa se čovečanstvo podiglo na rat protiv svetionika. Kada je brod shvatio pravi identitet drugog izvora svetla, kompletna paradigma se promenila i svetlo je shvaćeno u pravom kontekstu.

Nije slao poslanika ni anđela nego ih je sam spasio. U svojoj ljubavi i samilosti sam ih je otkupio, podigao ih i nosio u sve dane od davnine. Ali se oni odmetnuše, ožalostiše sveti Duh njegov. Zato im je postao neprijatelj i sam je na njih zavojsčio. Isaija 63:9-10 (Jeru.)

Isto je ovako i sa sudom. Mi zamišljamo da je Bog poput nas. Zamišljamo da je On onaj ko sudi drugima, osuđuje i kažnjava, baš kao mi. Ali Njegove misli nisu naše misli.

No, da bismo uvideli svoje pravo stanje, Bog dozvoljava da se suočimo sa idejom suda za koji mislimo da ga Bog sprovodi. Kada Bog ne bi sproveo sud na način kako mi to razumevamo, ne bismo Ga smatrali pravednim Bogom.

**Sud je Božiji način
da se nama
donese isceljenje i
obnovljenje a ne**

Zbog sotonske laži o inherentnom životu, mi smo nasledili način gledanja na život, smrt i kaznu za koje sad Bog treba da nam objasni da stvari nisu takve iz Njegove perspektive, privlačeći nas istodobno k sebi. On prvo treba da nam se približi tako što će nam dozvoliti da Ga vidimo kao što smo mi, da se mi ne bismo okrenuli i otišli od Njega misleći da nije pravičan i pravedan prema našim merilima.

Sud je Božiji način da se nama donese isceljenje i obnavljanje a ne osuda i smrt.

Tada Isus reče: "Radi suda dođoh na ovaj svijet: da progledaju koji ne vide, a koji vide, da oslijepel!" Jovan 9:39 (Dretar)

Posledica i rezultat Isusovog suda je da slepi progledaju. Ovo je isceljujući aspekt suda. Istovremeno, Isus je rekao da će oni koji misle da vide postati slepi, u smislu da će shvatiti da su slepi. (Otk. 3,17) Ali zašto Isus želi da priznaju da su slepi? Zato da bi mogli da budu isceljeni. Isus je, kao srž svoje misije naveo da donese vid slepima.

Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i **slijepima da će progledati**; da otpustim sužnje; Luka 4:18.

Samo oni koji prepoznaju svoje slepilo mogu biti isceljeni. Ovaj princip obnovljenja predstavljen nam je u Starom zavetu kroz više priča.

I kad im Gospod podizaše sudije, bijaše Gospod sa svakim sudijom, i izbavljaše ih iz ruku neprijatelja njihovijeh svega vijeka sudijina; jer se sažali Gospodu radi njihova uzdisanja na one koji im krivo činjahu i koji ih cvijeljahu. Sudije 2,18.

Iako je delo sudija u Izraelu bilo nesavršeno, još uvek se jasno vidi da je svrha njihovog delovanja bilo izbavljenje od ugnjetavanja. Knjiga proroka Isaije, na primer, iskazuje ovu temu izbavljenje putem suda.

I postaviću ti opet sudije kao prije, i savjetnike kao ispočetka; tada ćeš se zvati grad pravedni, grad vjerni. Sion će se otkupiti sudom, i pravdom oni koji se u nj vrata. Isaija 1,26-27.

Blizu je pravda moja, izaći će spasenje moje, i mišice će moje suditi narodima; mene će ostrva čekati i u moju će se mišicu uzdati. Isaija 51:5

Biblija nam otkriva da je Božija namera sa sudom oslobođenje to jest izbavljenje, isceljenje i obnovljenje a ne presuda koja rezultuje smrću. Ali to se jedino može desiti ako prihvatimo svoju dijagnozu. Tada možemo zatražiti isceljenje i poverovati da ćemo se promeniti.

Da bismo objasnili kako Bog isceljuje tokom suda treba da razmotrimo predmet Svetinje, jer je to očigledna pouka koja u detalje pred nas iznosi proces putem kog nas Bog spašava.

POGLAVLJE 14

Tada uđoh u Svetinju

Sve prethodno izrečeno stvorilo je veliki jaz između Boga i čoveka. Pod Sotoninim uticajem čovečanstvo je krenulo sumornim, mračnim putem.

Kako da nas Bog ponovo zadobije i da resetuje naš naopak način razmišljanja? Kako da naše misli ponovo postanu obožene kako bismo mogli da razumemo Njegov pravi karakter?

Isus mu reče: „**Ja sam put i istina i život**; niko neće doći k ocu do kroza me.” Jovan 14:6

Isus je put ka Ocu, istina o Ocu i život Očev. Kroz Hrista nam je omogućen povratak Bogu. Reč put u gore pomenutim stihu na Grčkom je G3598 hodos, što znači staza. Ista ta reč u Grčkom prevodu Starog zaveta upotrebljena je u ovom stihu:

Bože! put je tvoj svet (na eng. u svetinji); koji je Bog tako velik kao Bog naš? Psalam 77,13.

Kako bi nam se što više približio i boravio s nama, dao je da se izgradi Svetinja.

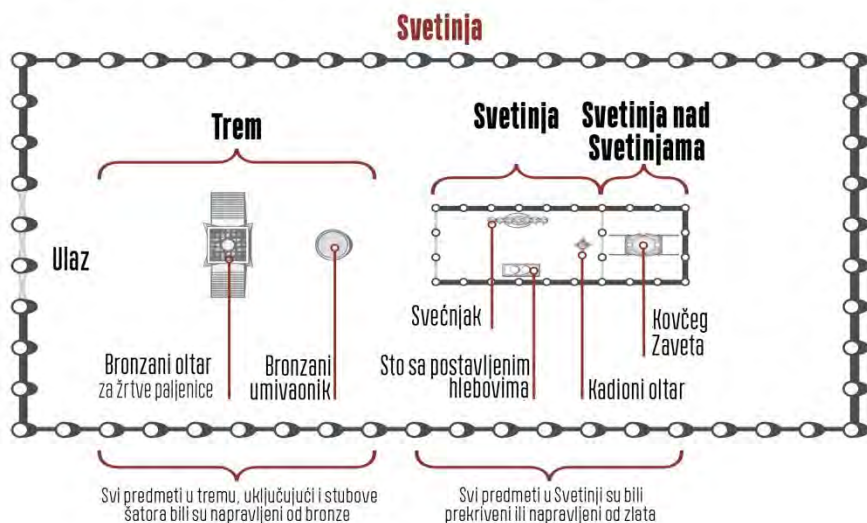
I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam. 2.Moj. 25,8.

Cilj prolaska kroz Svetinju bio je da se ljudsko srce, koje je po prirodi okamenjeno, ponovo smekša i postane „srce mesno“.

I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tijela vašega, i daću vam srce mesno. Jezekilj 36:26

Simbolika Svetinje nam izlaže potrebne korake koje treba preduzeti da bi bili vraćeni Bogu i izmireni s Njim (vraćeni u harmoniju, prim.prev.)

Da vidimo koja je bila postavka Svetinje.

Grešnik bi ulazio u svetinju kroz vrata tj. kapiju u dvorište. Samo u poslednjoj prostoriji koja se zvala Svetinja nad svetinjama prebivalo je Božije prisustvo u sistemu Svetinje.

Postoje mnogi zanimljivi aspekti Svetinje i njene službe nad kojima bismo mogli da se zamislimo²³ ali ovde ćemo istaći samo par detalja idući od dvorišta do Svetinje nad svetinjama.

Prvo, primećujemo da su svi objekti u dvorištu prekriveni mjedi to jest bronzom, dok je nameštaj unutar Svetinje zlatan ili pozlaćen.²⁴ Promena metala ukazuje na kvalitativnu promenu i predstavlja promenu karaktera osobe koja napreduje u poznavanju Boga. Bronza je zanimljiva jer je legura dva metala, bakra i kalaja. To nije bogomdan metal već ljudska tvorevina.

²³ Više o ovome možete naći u *Life Matters*, 15. poglavlje. Knjiga je dostupna na fatheroflove.info

²⁴ Više o ovome možete naći u 8. poglavlju knjige *Cross Examined and Cross Encountered* koja je dostupna i na našem jeziku pod naslovom *Ispitismo i susretosmo se s Krstom Hristovim* na fatheroflove.info

A i Sela rodi Tovela, koji bješe vješt kovati svašta od mjedi i od gvožđa; a sestra Tovelu bješe Noema.1.Moj. 4,22.

O bronzi se Bog izražava u negativnom smislu, kao o nečemu što treba da bude prečišćeno od troske.

Sine čovječji, dom Izrailjev posta mi droždina; svi su **mjed i kositer i gvožđe i olovo** u peći; droždina od srebra postaše.Jezekilj 22,18.

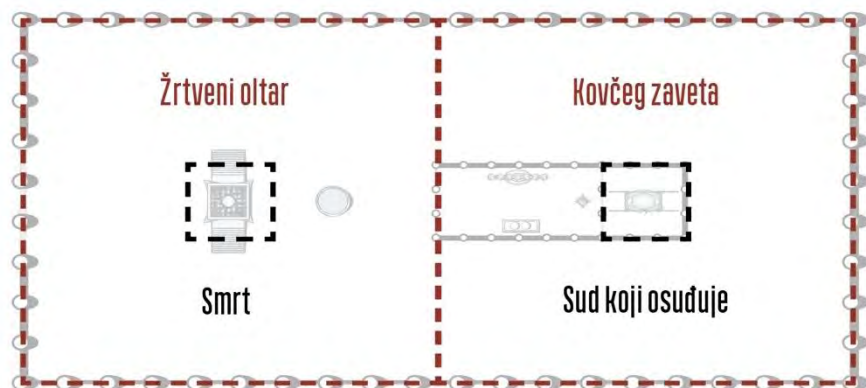
Na žrtvenom oltaru su se prinosile žrtvene životinje. To je simbol Hristove žrtve na Krstu za naše grehe. Činjenica da se simbol Hristove žrtve prinosi na bronzanom oltaru ukazuje da se Bog prilagođava čovečijem načinu razmišljanja po pitanju onoga što je potrebno da bi došlo do pomirenja čoveka sa Bogom.

Zbog čovekove projekcije uzroka sopstvene smrti na Boga, i projektovanja sopstvenih načina razmišljanja, te u njegovom umu smrt predstavlja kaznu za greh, onda je za izmirenje potrebno da se obezbedi zamenik; našem je umu potrebna otkupnina pre nego što ćemo prihvatiti milost Božiju i poverovati da je Bog zadovoljen - da Mu je čast na mestu. Obezbeđujući ovakvu žrtvu Bog otkriva čoveku njegov način razmišljanja i šta čovek traži za sebe da bi poverovao da mu je Bog milostiv. Ovakvo rezonovanje od strane čoveka može da bude svesno ili čak podsvesno, ali postoji i deo je nasleđa našeg palog uma. Svaki je deo Svetinje Božije posezanje ka čoveku da bi mu progovorio tamo gde jeste u svom načinu razumevanja, kako bi ga vratio Ocu.

Dva ključna domena u kojima čovek treba da se usaglasi sa Bogom jeste sud koji izriče kaznu to jest prokletstvo, i smrt.

I, također, nije s darom kao s posljedicama grijeha samo jednog: naime, **počev od grijeha samo jednog, suđenje završava presudom**, dok počev od brojnih grijehova, dar milosti završava u otkupljenju. Jer, **ako po samo jednom čovjeku, po grijehu samo jednog, smrt je vladala**, po jačem razlogu, po jedinom Isusu Kristu, vladat će u životu oni koji prime obilje milosti i dar pravednosti. Rimljanima 5,16-17 (Dretar)

Onaj ko izriče sud prokletstva i čiji prestup je izazvao vladavinu smrti bio je Adam. Adam je mislio i da ga je Bog osudio i da planira da ga smakne. Stoga su tu dva odeljenja Svetinje koji treba da budu otkriveni u ljudima. Svetilište je oblika pravougaonika koji je prostorno podeljen na dva kvadrata. U centru prvog kvadrata je žrtveni oltar, dok je u središtu drugog zavetni kovčeg.

Žrtve su na žrtvenku bile prinošene svakodnevno. Sud se odigravao samo na Dan otkupljenja, jednom godišnje.

A deseti je dan toga mjeseca sedmoga dan očišćenja; sabor sveti neka vam je, i mučite duše svoje, i prinesite Gospodu žrtvu ognjenu. U taj dan nemojte raditi ni jednoga posla, jer je dan očišćenja, da se očistite pred Gospodom Bogom svojim. A svaka duša koja se ne bi mučila u taj dan, da se istrijebi iz naroda svojega. I svaku dušu koja bi radila kakav posao u taj dan, ja ću zatrti dušu onu u narodu njezinu. 3.Moj. 23,27-30.

Ovaj opis iz Druge knjige Mojsijeve je refleksija onoga kako čovek misli da Bog sigurno deluje pri suđenju. Adam je onaj koji je na svet doneo sud, osudu i smrt. Svetinja je tu da nam otkrije naše stvarno razmišljanje o stanju stvari, da bismo potom uporedili to razmišljanje sa Isusovim životom i da bismo mogli da zaključimo da nismo u pravu. Eto, tako dolazi do pomirenja – pomirenja našeg stava sa Božijim. To je proces u kom nam se otkriva naš nasleđen ali pogrešan sistem moralnosti, za koji se možemo pokajati da bi nam bilo oprošteno. Time se zaokružuje proces pomirenja.

Većina crkvi veruje, budući da Bog zapoveda prinošenje žrtava i pojavljuje se kao sudija u Svetinji nad svetinjama na Dan očišćenja, da je to Njegova stvarna

priroda. Ovo nije istina. Bog je kao Isus, a ovakve stvari zapisane u zakonu refleksija su onoga kakvi smo mi. Bog nam na njih ukazuje kako bismo se pokajali i okrenuli od njih.

Bog nas sreće kod bronzanog oltara – oltara načinjenog od legure dizajnirane od strane Kainovog sina. Naš Otac nikad nije želeo žrtve, ali nam ih je dao da bi nam pokazao kakvi smo u dubini svoje prirode – mi smo smatrali da Boga prvo treba umilostiviti pre no bi nam mogao oprostiti - i mi smo ti koji ne bi poverovali da nam je oprošteno bez prolivanja nečije krvi. Ovo je jedna užasna, paganska ideja – no mi to nismo shvatili. Bog je našu grešnost toliko uvećao u ovim žrtvama u isto vreme nas osvedočavajući putem ove bronzane, čovečije ideje da nam *može* biti oprošteno.

Bog ne sudi i ne osuđuje ni jednog čoveka (Jovan 5,22; 8,15), ali nam dopušta da Ga razumemo kao da to čini da bi nam pokazao šta to mi smatramo da Bog treba da učini da bi ovoj borbi došao kraj. Mi po svojoj prirodi smatramo da Bog mora da nam da vreme da se pokajemo i da na kraju presudi svima i pobije one koji ne slušaju a nagradi one koji slušaju.

Ako samo imamo na umu da je Svetinja put kojim se ljudi vraćaju Bogu onda će nam biti jasno da tok procesa koji se u njoj odigrava ne predstavlja kakav je Bog, već šta je voljan da uradi da bi nas dosegao tamo gde jesmo.

Svetinja ima predvorje tj. dvorište u bronzi, dok su Svetinja i Svetinja nad svetinjama mahom u zlatu i srebru. Bog nije predstavljen dvorištem, ono je prikaz čoveka. Ovo se dokazuje činjenicom da Bog kaže svom narodu da u izvesnom delu procesa izostave dvorište kada mere to jest proučavaju ovaj sistem.

I dade mi se trska kao palica govoreći: ustani i izmjeri crkvu Božiju i oltar, i one što se klanjaju u njoj; **A portu što je izvan crkve, izbaci napolje, niti je mjeri, jer je dana nezabošcima;** i grad sveti gaziće četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11:1-2

Svetinja nepotpuno predstavlja ko Bog jeste jer je Bog uvek najsvetiji (upotrebljen isti naziv kao za Svetinju nad svetinjama, prim.prev.). Bi li Bog mogao da na jednom mestu bude svet a na drugom najsvetiji? Svetinja, dakle, otkriva progresiju ljudskog uma ka istini. Ona nije potpuno otkrivenje onoga kakav je stvarni Božiji karakter. Čak ni Svetinja nad svetinjama nije savršeni prikaz Božijeg karaktera, jer Bogu nikad nisu ni trebale žrtve i nikad nije

zahtevao paljenice (Psal. 40,6; Osija 6,6). Sve su to prilagođavanja kako bi se čovek susreo tamo gde jeste u svom shvatanju. Svetinja je proces prikazivanja nama kakvi smo u suštini i poziv da to uporedimo sa onim kakav je Isus kako bi se pokajali čim uvidimo razliku.

Kao mladić u kasnim tinejdžerskim godinama radio sam stvari zbog kojih sam se osećao užasno krivim. Prepoznao sam sopstveno stanje, da sam pao i grešan čovek, i želeo sam pomoć. I upravo je Isusova žrtva na krstu bila uzročnik da poverujem da mi je Bog oprostio grehe. To je od suštinskog značaja za spasenje. Tek kad sam poverovao da su mi gresi oprošteni i počeo da saznajem više o Božijem karakteru čitajući o Isusu, mnoge stvari u životu počele su da se menjaju.

Par godina nakon što sam počeo da uzrastam u razumevanju, počeo sam da optužujem i osuđujem one koji nisu sledili ispravan put. To sam radio mnogo češće u tajnosti srca no otvoreno. Sudio sam ljudima jer sam video da Bog sudi onima koji rade pogrešno. Bog mi je dopustio da Ga vidim u ovakvom svetlu kako bi mi se otkrio moj osuđivački duh. Dozvolio mi je da ga posmatram kroz Praznik očišćenja kao bespoštjednog, Svetog Sudiju spremnog da uništi grešnika koji se nije pokorio i usaglasio sa zahtevanim.

**Otkrivenje suda je
baš ono što
čovečanstvu treba
da bi svaki
pojedinač shvatio
koliko je sklon da**

No, kad je nastupio pravi trenutak, pokazao mi je šta je Njegov Sin zapravo rekao u Jovan 5,22. i šta je pokazao svojim primerom u Jovan 8,15²⁵. Pročitavši ono što stvarno piše u ovim tekstovima plakao sam danima. Pokajao sam se i zamolio Boga da mi oprost. Shvatio sam odjednom koliko sam bio osuđivačkog duha, a to mi je upravo i bilo potrebno. *Otkrivenje suda je baš ono što čovečanstvu treba da bi svaki pojedinac shvatio koliko je sklon da sudi i osuđuje, po svojoj paloj prirodi.*

Evo kako se Isus pozabavio tim problemom kod svojih učenika u Mateju 15, 22-28. On se postavio na takav način da dozvoli da njihove predrasude prema Hananejki isplivaju na površinu. Kada je, potom, iscelio njenu ćerku za koju je

²⁵ Jer otac ne sudi nikome, nego sav sud daje sinu. Jovan 5,22.
Vi sudite po tijelu, ja ne sudim nikome. Jovan 8,15.

ona došla da moli pomoć, učenici je trebalo da načine izbor. Ili će videti da su netrpeljivi i pokajati se, ili će prestati da veruju u Isusa.

Upravo zato mnogi ljudi neće prihvatiti pravog Boga i Njegovog Sina. Neće hteti da se odreknu svoje pale ljudske prirodne želje da sude i osuđuju i citiraće radije masu biblijskih navoda kako bi dokazali da i Bog isto to radi. Svi ti tekstovi stoje tu, ali da bi nas doveli na probu koja će nam otkriti kakvi smo u unutrašnjosti svog bića. Ti tekstovi služe istoj nameri koju je Isus imao kada je, kao, ženu Hananejku nazvao psom. Ove tekstove treba detaljno ispitati.

Hajde da sledeće što ćemo ispitati bude temeljito razumevanje suda i otvaranje knjiga na nebu u svetlosti već spomenutog Dana otkupljenja.

POGLAVLJE 15

Knjige se otvoriše i sud sede

Istorijski redosled otkriven u Knjizi proroka Danila daje nam precizan uvid u vreme kada se sud dešava. Apostol Pavle govori Feliksu o sudu koji će doći u budućem vremenu:

Ali, kako se sastanak usmjeravaše prema pravednosti, svladavanju nagona i **dolazećem sudu**, Feliks se zabrinu: `Trenutno, reče on, skloni se. Ja ću te pozvati slijedećom prilikom.` Dela 24,25 (Dretar)

Događaji navedeni u Danilu 7 omogućava nam veoma precizan uvid kada će se suđenje odigrati. Danilo u viziji vidi četiri zveri koje izlaze iz mora. Prva izgleda kao lav, druga kao medved, treća je leopard a četvrta je neka bezimena zver. Nakon podizanja ove četiri zveri postavlja se sud a potom dolazi Hristovo carstvo koje će dobiti Božiji ljudi.

Ove četiri velike zvijeri jesu četiri cara, koji će nastati na zemlji. Danilo 7,17.

Ove četiri zveri predstavljaju četiri cara ili, kako je malo kasnije objašnjeno, četiri carstva.

Ovako reče: **četvrta zvijer biće četvrto carstvo na zemlji**, koje će se razlikovati od svih carstava, i izješće svu zemlju i pogaziti i satrti. Danilo 7,23.

Od četvrtog carstva nastaju 10 kraljevstava, a nakon njih jedno koje je drugačije po svojoj prirodi i ono izniče na račun tri prethodna.

I deset rogova jesu deset careva, koji će nastati iz toga carstva, a poslije njih nastaje drugi, **i on će se razlikovati od predašnjih, i pokoriće tri cara.** Danilo 7:24

Ovaj mali rog govori velike reči protiv Najuzvišenijega i menja posebna, bogomdana vremena i Njegov zakon, i progoni svete Božije tokom perioda od tri i po vremena.

On će huliti na Svevišnjega, zatirati Svece Svevišnjega; pomišljat će da promijeni blagdane i Zakon, i Sveci će biti predani u njegove ruke na jedno vrijeme i dva vremena i polovinu vremena. Danilo 7,25 (Jeru.)

I govoriće riječi na Višnjega, i potiraće svece višnjega, i pomišljaće da promijeni vremena i zakone; i daće mu se u ruke za vrijeme i za vremena i za po vremena. Danilo 7,25.

Kao što smo prethodno ukazali, tada se odvija scena suda i zatim Hristovo Carstvo nastupa i nastavlja se u večnost.

Potom će sjesti sud, i uzeće mu se vlast, te će se istrijebiti i zatrti sasvijem. A carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svijem nebom daće se narodu svetaca Višnjega; njegovo će carstvo biti vječno carstvo, i sve će vlasti njemu služiti i slušati ga. Danilo 7,26-27.

Ako razmotrimo vremensku sekvencu istorije koja je usledila nakon vremena proroka Danila pa sve do današnjice, nepogrešivo ćemo uvideti da je zaista i bilo četiri svetska carstva koje su nasledile 10 evropskih sila, a nakon njih dolazi papstvo koje je dominiralo svetskim poslovima preko 1000 godina.

Četiri svetska carstva bila su Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim.

			
1. Vavilon	2. Medo-Persija	3. Grčka	4. Rim
606 PNE – 536 PNE	536 PNE – 331 PNE	331 PNE – 168 PNE	168 PNE – 476 NE

Ova sekvenca od četiri carstva od kojih se poslednje razdeljuje na deset ima paralelnu viziju i u 2. glavi Danila, kada Danilo - tumačeći Vavilonskom caru u snu viđeni kip kaže: „Ti si, care, ona glava zlatna“, i da će uslediti sukcesija još 3 carstva nakon njegovoga.

Informacije o malom rogu iz 7. glave Knjige proroka Danila možemo da navedemo u sledećoj tabeli:

1 Podiže se iz četvrtе zveri. <i>Danilo 7,7-8</i>	1 Pape su nasledile Cezare
2 Između 10 rogova.	2 Papstvo se podiglo i uzelo vlast među evropskim narodima
3 Različit od ostalih rogova. <i>Danilo 7,24</i>	3 Papstvo je i religijska i politička sila
4 Izgleda zakržljaliје od ostalih rogova. <i>Danilo 7,20</i>	4 Ima više moći od careva
5 Išćupao je tri carstva. <i>Danilo 7:8,20,24</i>	5 Uklonio je Herule, Vandale i Ostrogote
6 Govori velike reči na Višnjega. <i>Danilo 7,24</i>	6 Tvrdi da je Bog na Zemlji i ima moć da oprašta grehe
7 Potire svece Višnjega. <i>Danilo 7,25</i>	7 Između 50 i 150 miliona ljudi ubijeno od strane Papstva
8 Pomišlja da menja vremena i zakone. <i>Danilo 7,25</i>	8 Promenio svetost Subote na Nedelju i uklonio drugu Božiju zapovest
9 Vladao je za vreme, vremena i po vreme. <i>Danilo 7,25</i>	9 Papaska dominacija trajala je od 538. do 1798

Mnoštvo je Biblijskih učenjaka kroz istoriju ukazivalo da je mali rog koji se podiže nakon četiri carstva upravo Papstvo.

Ime	Datum	Mali rog	Čovek bezakonja	Žena iz Otk. 17	Antihrist
Waldenses	12th Cent.		Papstvo	Rimska Crkva	
Eberhard II (Salzburg)	c. 1246	Papauté			
Jovan Milicz	c. 1367		Papstvo	Papstvo	Papstvo
Jovan Wycliff	c. 1379	Pape	Papstvo	Papstvo	Pape
Jovan Huss	c. 1412		Papstvo	Papstvo	Papa
Girolamo Savonarola	c. 1497		Papstvo	Papstvo	
Martin Luther	1522	Papstvo	Papstvo	Papstvo	Papstvo
Philipp Melanchthon	1543	Papstvo			Papstvo
Jovan Knox	1547	Papstvo	Papstvo	Papstvo	Papstvo
William Tyndale	1550		Papstvo	Papstvo	Papstvo
Jovan Hooper	1550		Papstvo	Papstvo	Papstvo
Nicholas Ridley	1554			Papstvo	Papstvo
Thomas Cranmer	1582	Papstvo	Papstvo	Papstvo	Papstvo
James I of England	1600	Papstvo	Papstvo	Papstvo	Papstvo
Sir Isaac Newton	1727	Papstvo	Papstvo	Papstvo	Papstvo
Jovan Wesley	1764		Papstvo	Papstvo	Papstvo

Nije nam namera da ovim identifikovanjem osudimo bilo koju grupu ljudi ili organizaciju; podizanje ovakve organizacije je reflektovanje ljudske prirode i otkriva nam kakvi smo svi mi. Osuditi vođe Papstva samo bi mi otkrilo da i mene pokreće isti um i duh. Namera je da identifikujemo proročke pokrete tokom istorije i da učimo iz tih primera.

U Knjizi proroka Danila 7,25. kaže da će mali rog vladati za vreme, vremena i po vremena. Isti taj vremenski period u 12. glavi Otkrivenja je dat paralelno, kao 1260 dana.

I ženi dana biše dva krila orla velikoga da leti u pustinju na svoje mjesto, gdje će se hraniti **vrijeme i vremena i po vremena**, sakrivena od lica zmijina. Otkrivenje 12,14.

A žena uteče u pustinju gdje imaše mjesto pripravljeno od Boga, da se onamo hrani **hiljadu i dvjesta i šezdeset dana**. Otkrivenje 12,6.

Ovaj period od 1260 dana ima istorijskog smisla jedino kad se primeni jevrejski princip da je jedan dan jednak jednoj godini.

Po broju **četrdeset dana**, za koje uhodiste zemlju, **jedan dan za jednu godinu uračunan, četrdeset godina** nosit ćete krivnje svoje. Morat ćete osjetiti, što znači, kad ja uskratim milost svoju. 4. Mojsijeva 14,34 (Šarić)

A kad ih navršiš, onda lezi na desnu stranu svoju, i nosi bezakonje doma Judina četrdeset dana; **po jedan dan dajem ti za godinu**. Jezekilj 4,6.

Vreme papske dominacije trajalo je od 538. do 1798. godine, kada je Francuska zatočila Papu učinivši kraj kontinuiranoj papskoj moći. Nedugo nakon ovog vremena trebalo je da otpočne sud. Da dobijemo još specifičniju vremensku odrednicu okrenućemo se 8. poglavlju Danila i uporediti tu ponuđenu istorijsku sekvencu sa onom koja je opisana u 2. i 7. glavi.

Vizija u 8. glavi prikazuje sudar ovna i jarca. Jarac sa znamenitim rogom udara ovna i zamenjuje ga na vlasti. Prvi rog sa jarca raspada se na četiri a zatim iz jednog od tih četiri novonastala roga pojavljuje se mali rog.

Nismo ostavljeni u dilemi koga predstavljaju ovan i jarac jer anđeo Gavriilo kaže Danilu:

Ovan što si ga vidio, **koji ima dva roga**, to su carevi **Midski i Persijski**. A runjavi je **jarac car Grčki**; i veliki **rog** što mu bješe među očima, to je **prvi car** [reč je o Aleksandru Velikom]. Danilo 8,20-21.

Nakon smrti Aleksandra Velikog Grčko carstvo bilo je podeljeno na četiri nacije kojima su upravljala njegova četiri generala (rog je simbol vladaoca ili moći). Znamo da je mali rog, koji izniče iz jednog od četiri jarčija roga postao veći nego Grčka koja je već bila jača od Medo-Persije, jer tu kaže:

Ovan

Jarac

Mali rog

Veliki

Veoma veliki

Strašno veliki

Danilo 8:4

Danilo 8:8

Danilo 8:9

Postoji samo jedna sila koja je usledila nakon Grčke od koje je bila i veća, a to je – Rim. Rim je potekao od jedne od četiri nacije na koje je Grčko carstvo bilo podeljeno time što je prvo pokorilo Makedoniju i odande se širilo.

Ali rog uzvišuje sebe iznad Pomazanika Vojvode, koji je Mesija Isus Hristos. Rim je razapeo Isusa time ispunivši ovo proročanstvo. Ovaj je rog pogazio istinu i učinio mnoštvo grdnih stvari. Danijel ostaje zapanjen nad onim što ovaj mali rog hulno izgovara. On onda čuje razgovor dva sveta bića o tome koliko dugo će trajati progonstvo Božijeg naroda i gaženje Svetinje. Ovako je glasio odgovor:

I reče mi: do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti. Danilo 8, 14.

Kada napravimo paralelu 7. i 8. glave Danila, nalazimo veoma zanimljivu vezu između suda koju se odigrava u 7. glavi i čišćenja Svetinje koje je opisano u osmoj.

Danilo 7	Događaj	Danilo 8
Lav	Vavilon	-
Medved	Medo-Persija	Ovan
Leopard	Grčka	Jarac
Zver	Rim	Mali rog
Scena suda	SUD	Čišćenje Svetinje
Hristovo Carstvo	Hristov Drugi dolazak	Stena dvaljena bez čovečije ruke

I ovo neka vam bude vječna uredba: deseti dan sedmoga mjeseca mučite duše svoje, i ne radite nikakoga posla, ni domorodac ni došljak koji se bavi među vama. Jer u taj dan biva očišćenje za vas, da se očistite; bićete očišćeni od svih grijeha svojih pred Gospodom. 3.Moj. 16,29-30.

A deseti je dan toga mjeseca sedmoga dan očišćenja; sabor sveti neka vam je, i mučite duše svoje, i prinesite Gospodu žrtvu ognjenu. 3.Moj. 23,27.

Ljudima je bilo naloženo da „muče dušu svoju“ to jest da se temeljito preispituju da svako kod sebe uvidi da li postoji neki nepriznat grijeh ili bilo šta što bi ih razdvajalo od Boga. Dan očišćenja bio je i dan suda za ljude. Nije to bila obična služba namenjena pojedincu (žrtva svagdašnja prinošena tokom cele godine imala je tu funkciju), već finalnom uklanjanju greha na kraju godine. Kroz krv je čovek dobijao oproštaj putem svagda prinošene žrtve i njegova je krivica figurativno bila prenesena sa njega na Svetilište. Na Dan očišćenja svi gresi koji su bili u Svetilištu bili su čišćeni iz njega. Svaki nepriznat grijeh na Dan očišćenja ostavio bi grešnika krivim i sam bi snosio kaznu svog greha. Grešnik je svakodnevno bio čišćen tokom godine ali je Svetinja figurativno još uvek nosila grehe ljudi. Sada, na Dan očišćenja i sama Svetinja trebalo je da se očisti.

Postoji još mnoštvo detalja o kojima bi se moglo govoriti ali glavna poenta ovde je da je čišćenje Svetinje bilo delo suda koji se odigravao desetog dana sedmog meseca po jevrejskom kalendaru i nazivao se Yom Kippur – Dan očišćenja.

Ovo nam može biti polazna tačka za određivanje kada sud treba da počne, jer je razgovor dva sveta bića upućivao na zaključak da do tada od vremena Danila treba 2300 dana. Danilo pada u nesvest kada je čuo da je ta vizija namenjena za ispunjene kroz mnogo vremena, pre no što mu je anđeo Gavriilo mogao objasniti kada će biti kraj 2300 dana. Shodno Danilovoj reakciji na ovu izjavu zaključujemo da se radi o mnogo dužem periodu od doslovnih 2300 dana jer bi to bilo samo 6.3 godine – relativno kratko vreme, što bi Danilu godilo da čuje. Na kraju 8. glave imamo Danila koji je zbunjen ovim neshvatljivo dugim periodom od 2300 godina, što ga ostavlja da „boluje mnogo dana“.

U sledećem poglavlju imamo opisano kako Danilo počinje usrdno da se moli. To je vreme nekih par godina nakon vizije opisane u 8. glavi. Danilo tada izgovara prelepu molitvu gde ište od Boga da oprostí grehe njemu i njegovom narodu. Tada mu dolazi Gavrilo da razjasni ranije viđenu viziju koja ga je ostavila zbunjenog.

Dok još govorah moleći se, onaj čovjek Gavrilo, kojega vidjeh prije u utvari, doletje brzo i dotače me se o večernjoj žrtvi. **I nauči me i govori sa mnom i reče: Danilo, sada izidoh da te urazumim.** U početku molitve tvoje izide riječ, i ja dođoh da ti kažem, jer si mio; zato slušaj riječ, **i razumij utvaru.** Danilo 9,21-23.

Gavrilo uvodi novo proročko vreme od 70 nedelja koje deli na tri segmenta. Sedam će nedelja biti potrebno da se završi Hram, a onda još 62 nedelje dok ne dođe Mesija i tada sledi samo još jedna sedmica. Na proročanstvo od 70 nedelja, da ponovimo, primenjuje se princip dan jednako godina. Ključ za tumačenje ovog proročanstva nam je dat kroz saznanje datuma kada počinje da teče taj period:

Zato znaj i razumij: **otkad izide riječ da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode** (Mesije) biće sedam nedjelja, i šezdeset i dvije nedjelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vrijeme. Danilo 9,25.

Zapovest da se Jerusalim ponovo sazida izdata je putem tri sukcesivna dekreta od strane tri Persijska cara, što je zabeleženo u Knjizi Jezdrinoj.

I starješine Judejske zidaše i napredovaše po proroštvu Ageja proroka i Zaharije sina Idova, zidaše i dovršiše po zapovijesti Boga Izrailjeva i **po zapovijesti Kira i Darija i Artakserksa cara Persijskoga.** Jezdra 6,14.

Prva dva dekreta odnose se samo na ponovnu izgradnju Hrama dok Artakserksov dekret obuhvata i obnovu celog Jerusalima i daje im potpunu autonomiju da se upravljaju po Božijem zakonu. Ovaj je dekret izdat 457. godine pre nove ere. Kada sjedinimo sve ove informacije, dobijamo shemu koju možete videti na kraju ovog poglavlja.

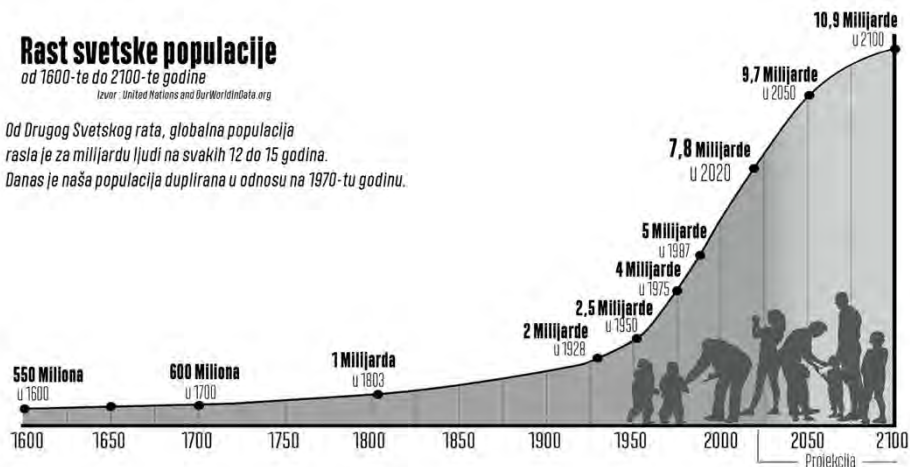
Iako su ovo donekle tehničke informacije, one imaju za cilj da prikažu da u Knjizi proroka Danila imamo vremensku odrednicu kada će se odigrati proces suđenja pre Hristovog Drugog Dolaska. Scena suda opisana u 7. poglavlju, kada se poveže sa 8. i 9. glavom iste knjige dovodi nas do 1844. godine. Tada sud sede i knjige se otvoriše. Sa 1844. godinom počinje ono što bi se moglo nazvati pravo vreme posletka, nakon koga nema više biblijskih vremenskih proročanstava – stvari se samo privode kraju. Zanimljivo je da je to i vreme početka Industrijske revolucije, i svedoci smo da se čovečanstvo za poslednjih 150 godina promenilo mnogo više nego za 1800 godina koje su prethodile 1844-toj. Nikada pre toga čovek nije posedovao mogućnost da uništi svet u kome živi.

Rast svetske populacije

od 1600-te do 2100-te godine

Izvor: United Nations and OurWorldinData.org

Od Drugog Svetskog rata, globalna populacija rasla je za milijardu ljudi na svakih 12 do 15 godina. Danas je naša populacija duplirana u odnosu na 1970-tu godinu.

Na ovo vreme, nakon 1844. se odnosi sledeći tekst:

A ti Danilo zatvori ove riječi i zapečati ovu knjigu do posljednjega vremena; **mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti.** Danilo 12:4

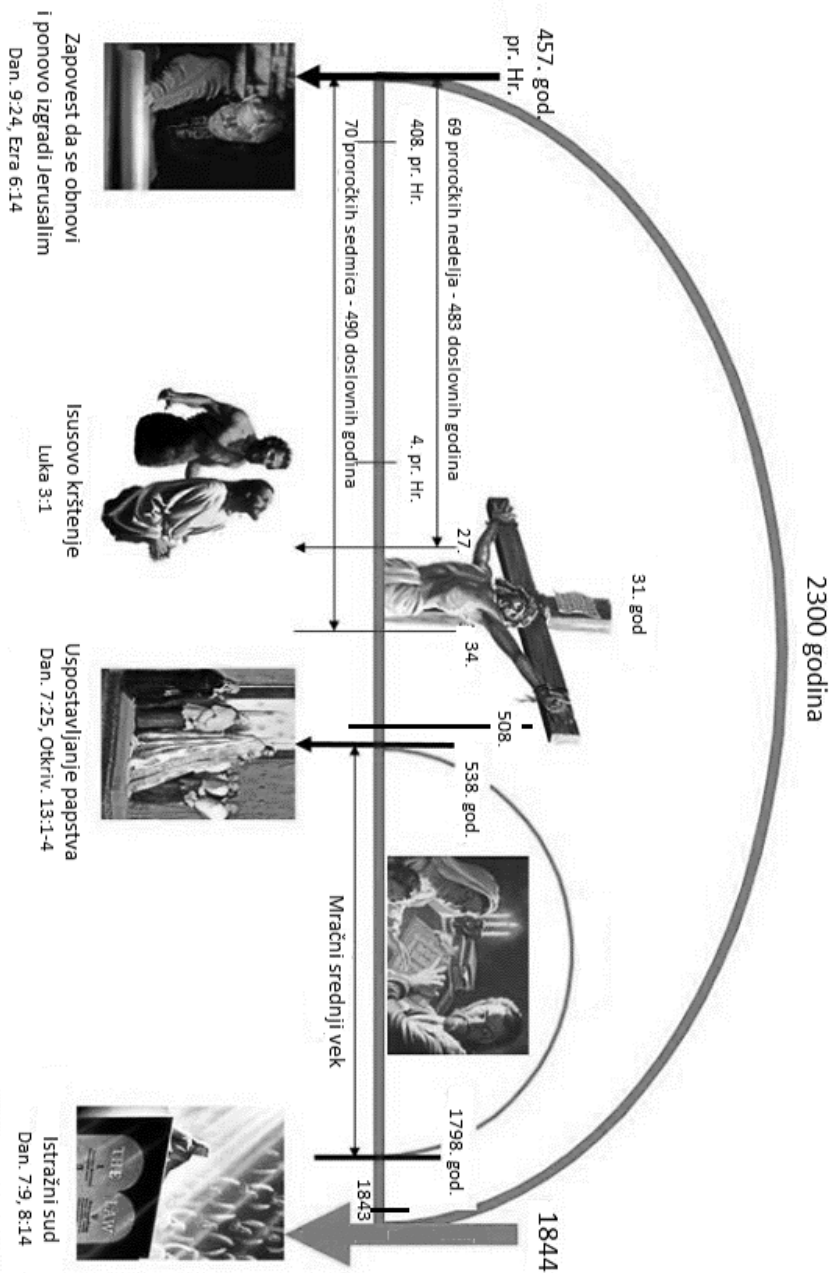
Ovo vreme je takođe nagovešteno u Prvoj Anđeoskoj vesti iz Otkrivenja 14. glave:

I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu, i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: **bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegovog;** i poklonite

se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.
Otkrivenje 14,6-7.

Ovde moramo da postavimo veliko pitanje kao odgovor na ova saznanja: zašto nam Bog oslikava scenu sprovođenja suda kada Isus kaže da ni Njegov Otac a ni On ne sude nikome? Isus nam postavlja pitanje:

Na to mu on reče: "Čovječe, tko me postavio sucem ili djeliocem nad vama?" Luka 12,14.

POGLAVLJE 16

Svoju prvu ljubav si ostavio

Veče pre Isusove smrti vodili su se neki zanimljivi razgovori među učenicima:

Nastade također prepirka među njima, ko da je od njih najveći. On im reče: "Kraljevi neznabožačkih naroda njihovi su gospodari, i **njihovi vladaoi nazivaju se „dobrotvori“**. U vas ne smije biti tako! Nego tko je najveći među vama, neka bude kao najmanji, starješina kao sluga. Luka 22,24-26 (Šarić)

Možete li da zamislite duševni bol Isusov dok sluša svoje učenike kako raspravljaju o tome ko od njih treba da se smatra najvećim. To znači da je svaki od učenika sprovodio sud nad ostalima, kako bi zaključili ko treba da zauzme najvišu poziciju. Potpuno su slepi za patnju koju Isus već počinje da oseća i nezainteresovani za ono što će se upravo odigrati.

Kasnije te večeri, dok se Isus upinje da Petra osvedoči da je u opasnosti, ovaj se i dalje poredi sa drugima, time donoseći presudu o njima.

A Petar reče mu: ako se i svi sablazne o tebe ja se neću nikad sablazniti. Matej 26,33.

Ako su najbliži Isusovi sledbenici i dalje bili ispunjeni ovim duhom prosuđivanja drugih kao nižih od sebe, postaje očigledno da je ovo pitanje osuđivanja duboko ugravirano u čovečijem srcu.

Nakon raspeća i vaskrsenja Hristovog učenici su bili potpuno transformisani. Ponizivši se pred Bogom i jedan pred drugim primili su izlivanje Duha na Pedeseticu.

I kad se navrší pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno. I ujedanput postade huka s neba kao duhanje silnoga vjetra, i napuni svu kuću gdje seđahu; Dela 2,1-2.

Čitamo Petrove reči nakon ovoga:

Pasite stado Božije, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravedne dobitke, nego iz dobra srca; niti kao da vladate narodom; nego bivajte ugled stadu; 1. Petrova 5,2-3.

Iskušenje da se vlada nad drugim čovekom procesom osuđivanja može nas lako poneti, posebno u okolnostima kada je Crkva pritisknuta lažnim učenjem. Crkva u Efesu se suočila sa velikim izazovom po pitanju doktrine pa zapažamo Hristove reči o toj situaciji :

Znam tvoja djela, tvoj trud i postojanost tvoju i da ne možeš podnijeti opakih. **Iskušao si one koji se prave apostolima, a nisu, i otkrio si da su lažljivci.** Otkrivenje 2,2.

Ovde upotrebljena reč „iskušao“ znači *podrobno ispitao*. Vođe Crkve u Efesu odgovorili su onima koji su naučavali lažima istraživačkim i osuđivačkim duhom. Uspeli su da odbiju jeres koja je pokušala da se uvuče u Crkvu ali uz visoku cenu.

Ali imam protiv tebe: **prvu si ljubav svoju ostavio**. Spomeni se dakle odakle si pao, obrati se i čini prva djela. Inače dolazim k tebi i - uklonit ću tvoj svijećnjak s mjesta njegova ako se ne obratiš. Otkrivenje 2,4-5.

U pokušajima da Crkvu pročiste od zablude, vođe su izgubile prvu ljubav. Kako je lako početi upozoravati protiv ljudi za koje znamo ili mislimo da zastupaju pogrešne ideje. Svakako treba govoriti za istinu i sučeljavati je nasuprot laži, ali kad počnemo da izolujemo ljude može se desiti da izgubimo ljubav k njima. Tada od prve ljubavi i propovedanja radosne vesti idemo ka defanzivi od jeresi. Taj trend je postojao i u ranoj Crkvi jer je postojalo mnoštvo knjiga naslovljenih „Protiv _____“. Evo samo nekih od naslova "Protiv

neznabožaca“, „Protiv Manihejaca“, „Protiv Marciona“, „Protiv Sabelijanaca“, „Protiv Aunomiusa“, „Protiv Vigilanciusa“ i dr.

Gubitak agape ljubavi u Efesu bio je za Crkvu strašan udarac. Poruke za sedam crkava u Otkrivenju nisu bile namenjene samo njima i onom vremenu, već su i proročanstvo o periodima kroz koje će celokupna Crkva prolaziti, od apostolskih vremena do današnjice. Ovo znamo jer je u Aziji bilo više od tu pobrojanjih crkava – na primer Frigija, Pamfilija, Galacija, Pont i Kapadokija. Sedam crkava koje se spominju u Otkrivenju tu su jer su predstavljale Hrišćansku Crkvu svih vekova počev od Hristovog vremena do kraja.

Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vrijeme blizu. Otkrivenje 1,3.

Jovan za celu knjigu kaže da je proročanstvo, a ne samo za deo od sedam pečata nadalje. Sama reč sedam je Biblijski simbol punine ili kompletnosti. Evo jednog primera:

I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svijeh djela svojih, koja učini. 1.Moj. 2,2.

Zato sedam crkava predstavljaju kompletnu to jest zaokruženu istoriju Crkve na Zemlji od vremena kad je Hristos po prvi put došao dok se ne vrati po drugi put. Pridodati ovome, sedam pečata predstavljaju zaokružen proces zapečaćenja Crkve Božije tokom istog vremenskog perioda. Vidite ovu progresiju misli u crkvama:

Crkva	Značenje	Napredak presude
1 Ephesus (31-100 AD)	Poželjan	Iskušao si one koji se prave apostolima , a nisu, i otkrio si da su lažljivci. Otkrivenje 2,2
2 Smyrna (100-313)	Slatkog mirisa kada	Ne boj se ni oda šta što ćeš postradati. Gle, đavo će neke od vas metati u tamnicu, da se iskušate, i imaćete nevolju,
3 Pergamos (313-538)	Stvarni brak	Znam djela tvoja, i gdje živiš, gdje je prijesto sotonin , Otkrivenje 2,13.
4 Thyatira	Proneti	

I koji pobijedi i održi djela moja do kraja, daću mu vlast nad neznabošcima I pašće ih gvozdenom palicom, i oni će se razdrobiti kao sudovi lončarski; kao i ja što primih od oca svojega; Otkrivenje 2,26-27

5 Sardis (1519-1798)	Preostale stvari	Koji pobijedi on će se obući u haljine bijele, i neću izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred ocem svojim i pred anđelima njegovima. Otkrivenje 3,5
6 Philadelphia (1798-1844)	Bratska ljubav	Evo dajem one iz zbornice sotonine koji govore da su Jevreji i nijesu, nego lažu; evo ću ih učiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojim, i da poznadu da te ja ljubim. Otkrivenje 3,9
7 Laodicea (1844-Present)	Sud ljudi	Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go — Otkrivenje 3,17

Krajnje je zanimljivo da je u periodu Efeske crkve prisutno to da vođe ispituju i sude drugima a onda se isti taj duh reflektuje nazad na crkvu sledeće ere, gde sama Crkva biva suđena od strane sveta. Ista grčka reč se koristi za obe. Da li je duh osuđivanja drugih stvorio razdor u Crkvi koji je potom dopustio da se i sami suoče s onim što su počeli da rade drugima? (Videti Matej 7,1.)

Zbog progonstva tokom Smiranskog perioda Crkve, postali su spremni na kompromis i dopustili su sebi da dobiju sedište za Rimskim stolom. Pergam znači stvarni brak, i Crkva i država su ga sklopile ujediniвши se tokom ovog razdoblja i počeli su da sede na Sotoninoj sudijskoj stolici. To je otvorilo vrata da ustoliči tu sudijsku stolicu unutar Crkve tokom trećeg razdoblja istorije Hrišćanske Crkve.

Jednom uspostavljen, sotonski duh suđenja pustio je koren tokom mračnog srednjeg veka do te mere da im se Hristos obraća kao onima kojima je data vlast nad narodima da vladaju nad njima gvozdenom palicom i da razbiju one koji se protive njihovom autoritetu. Mnoštvo istinske Božije dece bili su suđeni i osuđeni na smrt u ovom periodu. Duh suđenja, osude i egzekucije potpuno je preuzeo Hrišćansku Crkvu ove epohe.

To je kontekst Danila 7. kada mali rog govori hulno.

Promatrah joj rogove, i gle: među njima poraste jedan mali rog; i pred tim se rogom iščupaše tri prijašnja roga. I gle, na tome rogu oči kao oči čovječje i usta koja govorahu velike hule. Danilo 7,8 (Jeru.)

Gledah, i taj rog vojevaše sa svecima i nadvlađivaše ih, dokle dođe starac, i dade se sud svecima višnjega, i prispje vrijeme da sveci preuzmu carstvo. Danilo 7,21-22.

Kontekst suda od 1844-te kazuje nam da je tu u pitanju odgovor na optužbe podignute protiv naroda Božijeg od strane sile malog roga koja je vladala sa Sotoninog sedišta. Božiji sud je zapravo opravdanje njegovog naroda od optužbi koje Sotona iznosi protiv njih kroz crkvene vođe.

Jevrejske vođe su osudile ženu uhvaćenu u preljubi i doveli su je Isusu da On ispita slučaj, a Isus je pak preokrenuo sud na njih same. Na sličan način, nakon što je Crkva osudila toliko mnoštvo ljudi na smrt, Starac preokreće sud nazad na Crkvu. Ko je, u procesu od pre 2000 godina, u Isusovom prisustvu video milost, a ko je otišao osećajući se prozvan? Ko vidi milost u sudu Starca na kraju vremena, a ko se oseća prozvanim?

Oni koji imaju veru Isusovu i vide Očevu dobrotu očima Njegovog Sina, sud Božiji ne vide kao sud Boga protiv Božijeg naroda već kao odbranu njih od optužbi koje je protiv njih podigao Sotona putem crkvenih vođa. Bog dozvoljava da se ovaj sud odigra jer otkriva šta je Božijim ljudima u srcu kad su izvedeni u iskušenje od strane Sotone preko njegovih agenata. Da li Božiji narod veruje svom Bogu tokom ovog sudskog procesa, ili odustaju od poverenja u Višnjega da će ih On provesti kroz to vatreno iskušenje?

Božiji sud je zapravo opravdanje njegovog naroda od optužbi koje Sotona iznosi protiv njih kroz crkvene vođe.

Nakon vekova progonstva, Božiji narod vapi za osvetom nad svojim neprijateljima radi svih nanetih im zala. Ovo se spominje u Otkrivenju, u 5. pečatu koji se stavlja u paralelu sa 5. po redu od 7 crkvenih perioda.

I kad otvori peti pečat, vidjeh pod oltarom duše pobijenijeh za riječ Božiju i za svjedočanstvo koje imahu.

I povikaše glasom velikijem govoreći: dokle, gospodaru sveti i istiniti! ne sudiš i ne kaješ krvi naše na onima što žive na zemlji? Otkrivenje 6,9-10.

Istinska Božija Crkva je duboko patila i milioni su izgubili živote, ali taj duh želje za osvetom i želja da Bog uništi njihove neprijatelje je ostao među Božijim ljudima. Osvrćući se na ovu istoriju postajemo svesniji stanja čovekovog srca. Prvi zagovornici upotrebe prinude u kontroli ljudskih misli, poput Avgustina, verovatno nisu pretpostavili koliko će mračan i surov postati proces koji su inicirali. Potrebna je bila cela ta strahovita istorija da bismo iz nje naučili i shvatili koliko je brutalna i nemilosrdna naša telesna (mesna) priroda.

Nije Bog jednostavno mogao to da nam saopšti – vidite ovakvi ste vi – jer Mu ne bismo verovali niti bismo Ga razumeli, baš kao što obično nije dovoljno reći detetu da je nešto vrelo, već ono mora da dodirne da bi shvatilo šta to znači. Zato je Bog dozvolio da seme greha uzraste: da bi ceo Univerzum shvatio njegov progres i njegov plod, i razabrao da u grehu nema ničeg pozitivnog niti ičeg legitimnog u Sotoninim tvrdnjama protiv Božijih zakona i vladavine. Tako će Bog “učiniti kraj; neće se dvaputa podignuti pogibao.” Naum 1,9.

Crkva Filadelfija nazvana je crkvom bratske ljubavi. To je bila mala i nejak a zajednica koja je sledila istinu ali u njoj je bilo mnogo ljubavi. Isusove reči njima - "evo ću ih učiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojim" – obraćaju se njihovoj želji da budu cenjeni i prepoznati. Kada si mali, nejak i niskog statusa povećava se iskušenje da budeš smatran bitnim. Isus ohrabruje vernike Filadelfije njima bliskim rečnikom. Njihovi neprijatelji pokloniće se pred njima i a zlodela koja su im učinjena biće ispravljena. To je rečnik suda.

Ljudi iz crkve Filadelfijskog perioda, koji seže do 1844. godine, nisu razumevali šta im je čučalo u srcima. Oni su razumeli da je datum određen za čišćenje Svetinje značio da će se Isus vratiti da sudi svetu – Bog će ih najzad osvetnički proglasiti pravima, a zle krivima, i one koji su ih progonili i odbijali - kazniti. Kada se to nije dogodilo na Dan očišćenja 1844, ova velika grupa ljudi nazvana Adventistima behu duboko razočarani – pa je i sam događaj postao poznat kao „veliko razočarenje“. Slikom o Bogu koji bi na takav način postupio 1844. ljudima je u stvari otkrivena refleksija sopstvenog osuđivačkog karaktera no, nažalost, većina je napustila veru ostavši sa svojim karakternim nedostacima duboko ukopanim i neizlečenim, u srcu. Bilo je prepušteno finalnoj crkvi da se ovo seme u potpunosti manifestuje i da se njime pozabavi u ljudskom rodu.

Crkva posletka je Laodikeja, što znači *sud naroda*. To je crkva suda. Ljudsko nasleđe suđenja i osude sada doživljava svoj vrhunac. Bog u ovo vreme šalje svetu poruku, proglašavajući da je sud otpočeo. Bog se predstavlja kao onaj ko zaseda na sudijsku stolicu i uzima uvid u životne zapise svih koji su ispovedali verovanje u Hrista.

Kako Božiji narod doživljava ovaj sud? To zavisi od njihovog razumevanja Božijeg karaktera! Ako Boga doživljavaju kao islednika koji pregleda životne zapise kako bi izbacio one koji nisu dostigli do zacrtanog nivoa, onda će oni isti takav duh ispoljavati prema drugim ljudima. Ova crkva sebe vidi kao „bogatu i koja se još bogati“ i smatra sebe višom od ostalih.

A upravo zbog ovog osuđivačkog duha Gospod mora da nam otkrije šta nam je u srcu dozvoljavajući nam da na Njega projektujemo karakter Sudije koji će osuditi i uništiti one koji odbacuju istinu - kako je verni razumeju. Istovremeno, oni koji poznaju istinski Božiji karakter verovaće da je Bog njihov branilac protiv Sotoninih optužbi - bile one upućene direktno protiv njih u smislu da su beznadežni grešnici koji nikad neće nadvladati, ili protiv istine, od strane

onih u crkvi koji novo svetlo o Božijem karakteru ljubavi doživljavaju kao pretnju.

Scene suda iz 1844. namenjene su svetima Božijima, kako bi sebe videli u pravom svetlu i šta im je zapravo u srcu. To nam otkriva šta mi, po svojoj prirodi, zapravo želimo da bude, i kako mi vidimo proces koji je neophodno da se odigra da se velika borba dovede do kraja.

U stvarnosti, od 1844. zapravo je pre svega Božiji karakter onaj kome se sudi. Reči iz Otkrivenja 14,7 mogu se čitati na dva načina:

I govoraše velikijem glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, **jer dođe čas suda njegov**; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene. Otkrivenje 14,7.

Došao je čas suda! Ko sudi - Bog ili mi? Isus nam kaže da Bog ne sudi nikome - dakle mi smo ti koji vršimo suđenje, a budući da mi sudimo da je Bog takav - stoga i posmatramo da je Njegov sud protiv nas.

Što dakle? Ako izvjesni bijahu nevjerni, hoće li njihova nevjernost poništiti pouzdanost Boga?

Rimljanima 3,4 Sigurno, ne! Bog mora biti priznat vjerodostojnim, a svaki čovjek lažljivcem: prema onome što je pisano: Trebaš ti biti priznat pravednim u svojim riječima, **i da nadvladaš kad te sude**. Rimljanima 3,3-4 (Dretar)

Kakav sudiš da je Bog? Da li Bog sudi, osuđuje i smaknuje ljude? Ili je On onakav kako Ga je Isus predstavio: milostiv, blagodatan, ljubi neprijatelje svoje i čini dobro onima koji mrze na Nj? Kakvim sudom sudiš...

POGLAVLJE 17

Blistava reka ili plamen ognjeni?

Sedmo poglavlje Knjige proroka Danila igra bitnu ulogu u našem viđenju Boga kao Sudije koji osuđuje i uništava one koji zlo čine. Vizija u ovom poglavlju opisuje sukcesiju carstava koja dominiraju svetskom scenom nadvladavajući svoje rivale. Tada nam se predstavlja i sila malog roga koja izniče iz Rima koju smo opisali dva poglavlja ranije.

Promatrah joj rogove, i gle: među njima poraste jedan mali rog; i pred tim se rogom iščupaše tri prijašnja roga. I gle, na tome rogu oči kao oči čovječe i usta koja govorahu velike hule. Danilo 7,8 (Jeru.)

Koje su neke od velikih stvari o kojima je mali rog govorio?

Papa je tako velikog dostojanstva I tako uzvišen da nije običan čovek, već je kao Bog I Njegov predstavnik. ... (prevedeno iz: Lucius Ferraris, "Papa II," *Prompta Bibliotheca*, Vol. VI, pp. 25–29).

Petar i njegovi naslednici imaju moć da donose zakone, i plavila i zabrane, moć da odobre izuzeće i oprost njihovog kršenja ili da ih anuliraju gde je potrebno. **Njihovo je da sude za prekršaje tih zakona, da izriču i ukidaju kazne. Ova sudska vlast uključuje i moć da opraštaju grehe.** Greh je prekršaj zakona nadnaravnog sveta i spada pod sud njegovih uspostavljenih sudija. *The Catholic Encyclopedia*, Vol XII, art. "Pope," str. 265.

Za Pape se tvrdi da su Bog na Zemlji i prisvajaju moć da sude i osuđuju one koji krše njihove zakone. Tokom mračnih vekova, Papstvo je putem inkvizicije sprovodilo nadzor i sudilo, a epilog su bili osude na smrt miliona ljudi u mnoštvu zemalja nad kojima je vladalo.

Viđenje Boga od strane Rimske crkve bilo je da je On sudija onih koji ne slede kredo kako su ga oni definisali. Na kraju ovog perioda njihove dominacije dok su „progonili svece Višnjega“ (Danilo 7:25), vizija se prenosi na viđenje neba.

Gledah dokle se postaviše prijestoli, i starac sjede, na kom bješe odijelo bijelo kao snijeg, i kosa na glavi kao čista vuna, prijesto mu bijaše kao plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgorio. **Rijeka ognjena** izlažaše i tecijaše ispred njega, tisuća tisuća služaše mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim; sud sjede, i knjige se otvoriše. Danilo 7,9-10.

Tu je prikazana scena sudnice sa knjigama zapisa koje su otvorene da se pregledaju, a okupljeni su svi nebeski anđeli kao svedoci tog događaja. Vizija ne beleži da je Starac išta izgovorio, već prosto prelazi na sledeći događaj:

Tada gledah radi glasa velikih riječi koje govoraše onaj rog; i gledah dokle ne bi ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem. I ostalijem zvijerima uze se vlast, jer duljina životu bješe im određena do vremena i do roka. Danilo 7,11-12.

To zvuči kao da je Bog sudio i osudio dela malog roga a potom ga uništio vatrom.

Budući da Otac tu ništa ne izgovara, mi smo pozvani da razmotrimo ili proniknemo u Njegov karakter. Na sličan je način Isus postupao sa učenicima.

I gle, žena Hananejka izađe iz onijeh krajeva, i povika k njemu govoreći: pomiluj me Gospode sine Davidov! moju kćer vrlo muči đavo. **A on joj ne odgovori ni riječi.** I pristupivši učenici njegovi moljahu ga govoreći: otpusti je, kako više za nama. Matthew 15,22-23.

Dok je Isus ostao nem prema Hananejki, učenici su Njegovu tišinu protumačili kao osudu protiv nje. Ovakav sled događaja prorokovan je sledećim rečima:

Sjediš i govoriš na brata svojega, sina matere svoje opadaš. Ti si to činio, **ja mučah, a ti pomisli da sam ja kao ti.** Obličiću te, metnu ću ti pred oči grijeha tvoje. Psalam 50,20-21.

Ovde je Isus ostao tih kako bi dopustio da se otkrije pravi karakter učenika. To isto se dešava i u 7. glavi Danila. Otac je nem, a potom sledi niz događaja. Vidimo da je zbog reči maloga roga zver najzad uzeta i uništena.

Tada gledah **radi glasa velikih riječi koje govoraše onaj rog**; i gledah dokle ne bi ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem. Danilo 7,11.

Taj mali rog iz Danila 7, predstavljen je u 17. glavi Otkrivenja kao žena koja jaše na zveri. Žena se u Bibliji koristi kao simbol za crkvu (videti Jeremija 6,2), a zver na kojoj ona jaše predstavlja državnu, svetovnu vlast. Deset rogova su deset careva koji vladaju svetom u vreme kraja zemaljske istorije. Kako žena biva uništena i ko je uništava?

I deset rogova, što si vidio na zvijeri, oni će omrznuti na kurvu, i opustošiće je i ogoluzniti, i meso njezino poješće i sažeći će je ognjem. Otkrivenje 17,16.

Zapažamo da su i mali rog i žena koja jaše na zveri uništeni vatrom. Ženu koja predstavlja istu silu kao i mali rog uništavaju carevi zemaljski. To znači da Bog ne uništava mali rog. Mali rog samog sebe uništava sopstvenim hulnim rečima.

Gospod se objavi, održa sud: "u djelo ruku svojih zaplete se bezbožnik!... Psalam 9,16 (Šarić)

I zato izlih na njih gnjev svoj pa ih zatrijeh ognjem svoje jarosti; **putove im njihove na glavu oborih**` - riječ je Jahve Gospoda. Jezekilj 22,31 (Jeru.)

Ovde nam Bog objašnjava kako radi Njegovo negodovanje. Dopušta se da se sama odluka koju je doneo neki pojedinac, crkva ili nacija okrene na njega ili njih same, bilo da je odluka bila na dobro ili na zlo. Bog ne interveniše upotrebom sile, već samo dopušta da događaji idu prirodnim tokom dok osoba ne požnje upravo ono što je posejala.

Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovjek posije ono će i požnjeti.

Galatima 6,8 Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela će požnjeti pogibao; a koji sije u duh, od duha će požnjeti život vječni.

Po istom principu kako su fariseji doveli kod Hrista ženu da joj On sudi a On je ostao nem pišući po zemlji, tako i Starac od večnih vremena na sceni suda ne izgovara ništa, već tiho piše po prašini ljudskih srca istinu o onome što čine ne bi li se pokajali ili pak ostali u stanju krajnje pobune do tačke kada će uništiti sami sebe.

Posmatrajući scenu prestone dvorane zamišljamo da Bog ustaje na osudu onih koji zlo čine. Stoga vidimo da iz Njegovog prestola teče ognjena reka koja odašilje pretnju onima koji čine zlo da će uskoro da plate za sve silovitom kaznom od prestola Božijeg.

Rijeka ognjena izlažaše i tecijaše ispred njega. Danilo 7:10

No te reči „ognjena reka“ mogu se prevesti i kao sjajna reka. Ova nas ideja povezuje sa drugim mestima u Bibliji gde su opisane scene u prestonoj dvorani.

I pred prijestolom bijaše **stakleno more, kao kristal**; Otkrivenje 4,6.

I pokaza mi **čistu rijeku vode života, bistru kao kristal**, koja izlažaše od prijestola Božijega, i jagnjetova. Otkrivenje 22,1.

Reka koja izvire iz prestola Božijeg je bistra reka vode života. Gdegod ona dosegne tu je život.

I tada sva će živa bića koja vrve živjeti posvuda kamo prodire potok. Jezekilj 47,9 (Dretar)

Očeva ćutnja u ovoj sceni prestone dvorane poziva nas da prosudimo kako On upravlja situacijom. Kada osmotrimo scenu „dođe čas suda njegova“ (Otk. 14,7), u tom trenutku mi smo ti koji odlučuju o Njegovom karakteru. Da li Oca vidimo kroz reči Njegovog Sina (Jovan 5,22) ili kroz našu prirodu koju smo nasledili od Adama; prirodu koja sudi i osuđuje na smrt? (Rim. 5,16)

Sećate se da smo u prethodnom poglavlju došli do zaključka da je osuđivački duh ušao u crkvu nedugo nakon Isusove misije na Zemlji. Sotona je uspostavio svoje sudijsko sedište u crkvi i počeo da sudi i osuđuje verne.

Delovanje Najuzvišenijega tokom procesa suda je da odbrani Božije ljude od optužbi malog roga.

ja promatrah, i taj rog zarati sa Svecima i nadjača ih, **sve dok ne dođe Starac, i presuda ne bi dana u korist Svetaca SveVišnjega**, da vrijeme dođe i da Sveci posjeduju kraljevstvo. Danilo 7,21-22 (Dretar)

Sud testira srca Božijih ljudi. Ideja o Bogu koji sedi kao Sudija može provocirati prirodnu želju ljudi sklonih da sude i osuđuju da to projektuju na Boga u procesu suda. Mi hoćemo da osudimo i uništimo neprijatelje svoje, tako da mi projektujemo da i Bog sigurno želi da osudi i uništi neprijatelje svoje. Ali Bog nije takav. Bog nikoga ne goni sudski, već jednostavno brani svoju vernu decu od sotonskih optužbi.

Bog nikoga ne goni sudski, već jednostavno brani svoju vernu decu od

Sotona ih optužuje dan i noć. On im svoje optužbe šapće u uho. Sveti vape ka Bogu da budu oslobođeni od tih optužbi. Božiji ljudi ili vape Bogu da im da blagodat i snagu ili počinju da zauzvrat sude i osuđuju druge, jer veruju da će Bog tako da istupi u njihovu korist. Kako ćete se vi postaviti na ovom sudu?

Budući da je mali rog sudio i osudio druge, njegove sopstvene reči i dela dovela su da toga da mu se i samom sudi, da bude osuđen i na kraju uništen. Bog se ne da prevariti. Ako čovek seje seme suda i osuđivanja sa time će se i suočiti. Hajde da mi poslušamo Isusove reči i ne sudimo nikome. Tada mi se neće suditi (Matej 7,1). Ja biram ulogu koju ću imati u ovom sudu.

Jer kakvim sudom sudite...

POGLAVLJE 18

Jezik zle sile

Pre samog trenutka smrti Isus izgovara ove reči koje slamaju srce:
A oko devetoga sahata povika Isus iza glasa govoreći: Ili! Ili! Ima savahtani? to jest: Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio? Matej 27,46.

Te reči nisu bile na Jevrejskom već na Aramejskom. To je mnoge navelo na zaključak da je On uglavnom koristio Aramejski. To je bilo uočljivo u filmu „Pasija“ u režiji Mela Gibsona.

Postoji dosta činjenica koje idu u prilog tvrdnji da je Jevrejski bio u širokoj upotrebi u Isusovo vreme, na primer znak koji je okačen iznad Njegove glave pri raspeću kao i način Pavlovog obraćanja nekim svojim slušaocima:

Pilat pak napisa i natpis i metnu na krst; i bješe napisano: Isus Nazarećanin car Judejski. Onaj natpis čitaše mnogi od Jevreja; jer mjesto bješe blizu grada gdje razapeše Isusa; i **bješe napisano Jevrejski, Grčki, Latinski**. Jovan 19,19-20.

...stade Pavle na basamacima i mahnu rukom na narod; i kad posta velika tišina **progovori Jevrejskim jezikom** govoreći:... Dela 21,40.

Kada se Isus obratio Pavlu na putu za Damask to je bilo na Jevrejskom:

A kad mi svi padosmo na zemlju, čuh glas gdje govori meni i **kazuje Jevrejskijem jezikom:** Savle! Savle! zašto me goniš? Teško ti je protivu bodila praćati se.' Dela 26,14.

Opisi mesta kao što je Gavata ili Golgota takođe su „na Jevrejskom jeziku“ (Jovan 5,2; 19,13-17; Otkrivenje 9,11; 16,16)

Zanimljivo je napomenuti da je nekoliko modernih prevoda promenilo Grčku reč koja označava Jevrejski i preveli je kao Aramejski.

A kad mi svi padosmo na zemlju, čuh glas gdje govori meni i kazuje Aramejskijem jezikom: Savle! Savle! zašto me goniš? Teško ti je protivu bodila praćati se. Dela 26,14 (NIV)

Stručnjaci za biblijske jezike opravdavaju ovu promenu reči koja označava jezik time što su ustanovili da je Jevrejski već bio izlazio iz opšte upotrebe i da stoga termin Jevrejski jezik prosto znači uobičajeni jezik područja, što je onda Aramejski. Ovo menja značenje same reči ali i negira očiglednu referencu na Jevrejski u tekstu. Jevrejski i Aramejski bili su dva različita i odvojena jezika, i citiranje Pisma moralo je biti na Jevrejskom jer nije postojala Tora na Aramejskom.

Situacija postaje još zanimljivija kada vidimo kako su Jevreji držali do Aramejskog:

Postojalo je jasno razgraničenje među samim Jevrejima između Jevrejskog i Aramejskog. Jevrejski nije bio samo jezik izbora za obrazovanje i literaturu, već je bio uzdizan kao normativni jezik svakodnevnog života. Mišna kaže: „U zemlji Izraela čemu jezik Aramejski? Ili Sveti jezik (Jevrejski) ili Grčki.“ Aramejski niti je uživao „prestiz“ niti je „ukazivao na lojalnost“ kako primećuju Safrai i Stern, dok je Jevrejski imao obe te karakteristike. Čak i u kasnijim vremenima Talmuda bilo je zabranjeno iz vatre iščupati svitak na Aramejskom u subotu, dok je to bilo dozvoljeno za svitak na Jevrejskom. Bilo je zabranjeno napustiti sinagogu u trenutku dok se čitalo iz Biblije na Jevrejskom, dok je to bilo dozvoljeno ako se čitalo na Aramejskom. Čak i učenje Pisma napamet samo na Aramejskom nije bilo dovoljno, ali samo slušati na Jevrejskom bilo je dovoljno za „ispuniti svoju dužnost“ čak ako ne bi razumeo ni reč!

Jevrejima je Jevrejski bio „Sveti jezik“ dok je Aramejski posmatran kao „jezik zle sile“ [po Zoharu]. Ovaj drugi nije sasvim odbačen ali je smatran drugom violinom u odnosu na Jevrejski koji je bio pravi „jezik otaca“ i sredstvo svakodnevnog govora. Stoga Jerusalimski Talmud izjavljuje:

„Četiri jezika imaju važnost: Grčki za pesmu, Latinski za ratovanje, Aramejski za žalopojke a Jevrejski za govor“.

To je bilo mesto koje je zauzimao Aramejski – za žalopojke. A Jevrejskom je pripadalo uzvišeno mesto jezika za svakodnevni govor i bogoslužjenje. Stoga je za oca koji sa svojim sinom od dečaćkih dana nije govorio „Jevrejski“ poučavajući ga zakonu bilo je kao da ga je „zakopao“. Nasuprot tome, za Aramejski su rabini upozoravali:

“Kogod uputi ličnu molitvu na Aramejskom, službeni anđeli ni ne obraćaju pažnju, jer oni Aramejski ne razumeju“.

Ovo, naravno, nije kanonski stav ali reflektuje dubinu negativnih osećanja prisutnih prema Aramejskom među jevrejskim učenim svetom. I zaista, u Talmudu se spominje jedan događaj kada je Gamaleilo – isti Gameleilo kod koga je Pavle učio (Dela 22,3) i čiji je pronicljiv govor o Hrišćanima zabeležen u Delima 5, 34-40. – sedeo na još nedovršenom hramskom stepeništu. Neko mu je doneo primerak prevoda Jova na Aramejski, prvu i tada jedinu kopiju „Targum“. Toliko je on time bio zgađen da je građevinaru dao da to zazida ispod šuta. Toliko je poštovanja dobilo pionirsko delo prevođenja dela Pisma na Aramejski, u Judeji u vreme Yehoshua-e (Isusa)!²⁶

Ako se Aramejski koristio za žalopojke i oplakivanje mrtvih, i ako je smatran „jezikom zle sile“ vidimo da njegova upotreba može označavati uticaj nepoželjnog prisustva.

Dok je Isus umirao na Krstu nosio je teret greha sveta. Bio je okružen zlim ljudima koji su Ga začikavali, dok bi Mu Sotona svako malo utiskivao misao da

²⁶ <http://Danielbenyaacovysrael.blogspot.com/2013/06/did-yehoshua-spoke-hebrew-or-aramaic.html>
(Da li je Jehošua govorio Jevrejski ili Aramejski)

ga je Otac napustio. Same Isusove reči izgovorene na Aramejskom svedoče da je u mraku pritisnut stranim uticajem jer koristi jezik oplakivanja i smrti.

U tom kontekstu pisanje 7. glave Danilove knjige na Aramejskom a 8. glave na Jevrejskom postaje značajno.

U Danilu 7. Bog je percipiran kroz sočivo stranog uticaja. Rečnik osude i smrti koristi se kao sočivo kroz koje treba posmatrati delo Boga na sudu.

Kada se sud opisuje u Danilu 8. tu nema scene sudnice, već jednostavno kaže:

I reče mi: do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; **onda će se svetinja očistiti.** Danilo 8,14.

I reče mi: do večeri-jutara dve hiljade i tri stotine, **tada se sveto mesto proglašava pravim.** Danilo 8,14 (po YLT)

Drugi odgovori „Biće potrebno 2300 večeri i jutara; **tada će Hram ponovo biti učinjen pravim**“ Danilo 8,14 (po NLT)

Unutar Svetinje nad Svetinjama u Svetilištu ne postoje knjige zapisa, ništa osim 10 Zapovesti i knjige zakona. U ovom prostoru ne postoji nikakva simbolika sudnice. Danilo, od 2-7 glave je dat na Aramejskom jer se ta proročanstva tiču političkih zbivanja i zato su smatrana od interesa za neznabošce (Aramejski je u to vreme bio *lingua franca*-zajednički strani jezik za više naroda koji su se njime sporazumevali). Scena u Danilu 7. gde Boga vidimo kao Sudiju u sudnici shodno ljudskom poimanju Njega data je na Aramejskom da bi podvukla misao da je to perspektiva strana nebu a data za one koji imaju pokrivalo na svome srcu (2. Kor. 3,15), jer Otac ne sudi i ne osuđuje nikoga.

Aramejski je kombinacija Haldejskog i Jevrejskog. U njemu su kombinovani jezik Jerusalima i Vavilona što je od velike važnosti. Scena suda iz Danila 7. meša Božiji sudski proces sa sudskim procesom Vavilona.

Ono što vidimo lepo opisano na Jevrejskom u 8. glavi je jednostavan proces restauracije stvari koje su bile poremećene. Kad je Adam prosudio i osudio Boga da hoće da mu ubije ženu, on je hram svoje duše potpuno raštelovao. Više nije bio u ispravnom stanju.

Na sličan način kao što je Isusova smrt otvorila pred čovečanstvom mogućnost da veruje da Bog može da nam oprostí grehe kroz proces žrtvovanja, iako to ne predstavlja istinski Božiji karakter, tako isto kroz proces prividnog osuđujućeg suda čovečanstvo dolazi do razumevanja da će se Bog grehom adekvatno pozabaviti i razrešiti ga. U tom verovanju čovek biva pozvan da uporedi svoju ideju suda sa Isusovom izjavom da Bog ne sudi nikome.

Božija ćutnja u 7. poglavlju knjige proroka Danila zajedno sa Aramejskim jezikom, zaodevaju Oca u one tamne nijanse kako ga je Adam zamišljao. Još jedan dokaz za to je da je Isus, dok je bio razapet na krstu, kada je nastupila potpuna odvojenost od Njegovog Oca jer nosi celokupnu težinu greha, on uzvikuje „Bože moj” a ne „Oče moj”. Ovde ne kaže „Oče moj, Oče moj, zašto si me ostavio?” iako kroz sva četiri jevanđelja oslovljava Boga sa Oče. Ovo je jedino mesto gde Isus ne naziva Boga Ocem, osim gde Mariji objašnjava da je njegov Otac njegov Bog, isti koji je i njen Otac i Bog (Jovan 20,17). Čovek sa verom Isusovom vidi Boga kao svog Oca, ali čovek koji neće da od sebe pusti svoju potrebu da osuđuje druge, u taj poslednji dan neće videti Boga kao svoga Oca već kao Sudiju.

Pri posmatranju scene suda iz ovog poglavlja, sebe vidimo razotkrivene – kako bismo mi postupili sa prestupnicima. Zamišljamo da je Otac poput nas jer on ostaje nem pred našim lažnim idejama. Stoga nam On, u životu Svog Sina na Zemlji upućuje ukor pravo u oči. Svako nežno čudo koje je Isus učinio nama je ukor. Svaku ćušku je Isus podneo ćutke, što nama prosto viče da Otac ne razmišlja poput nas i da On ne osuđuje kao što mi to činimo.

Da li je bitno bilo kojim jezikom i rećima se Isus poslužio u poslednjim svojim trenucima? Da li je time ukazao na postojanje stranog elementa?

Kakvim sudom sudite...

POGLAVLJE 19

Pre-Adventni Sud u ovom kontekstu

Kao što se da ustanoviti iz redosleda događaja u 7. glavi Danila, postoji period suda koji se dešava pre Drugog Hristovog dolaska. Pitanje koje je pred nama je kakva je priroda tog suda ako Bog nikome ne sudi i ne osuđuje nikoga?

Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje. 2.Petrova 3,9.

Naš Otac ne želi ni jedno svoje dete da izgubi. Želi da sva budu spasena. Razmatrajući proces suda iz Danila 7., vidimo da je Isus kroz taj proces u mogućnosti da preuzme vlasništvo nad Svojim carstvom.

Vidjeh u utvarama noćnijem, i gle, kao sin čovječji iđашe sa oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred njim. I dade mu se vlast i slava i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti. Danilo 7:13-14

Carstvo koje Isus prima je carstvo u kome Mu svi ljudi, narodi i jezici rado služe. Vlast Hristova počiva na dubokoj ljubavi i naklonosti Njegovih ljudi prema Njemu. Njegovo carstvo ne poznaje prinudu već slobodnu i otvorenu ljubav.

Sotona smatra svojim vlasništvom svaku osobu na ovom svetu. Svaku osobu koja je učinila greh on poseduje. Pre nego što se Isus vrati da preuzme svoju decu, Sotona - opadač i neprijatelj ima pravnu osnovu da protestuje protiv vaskrsavanja i otkupljivanja Božije verne dece.

I čuh glas veliki na nebu koji govori: sad posta spasenije i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista njegova; jer se zbaci **opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našijem** dan i noć. I oni ga pobijediše krvlju jagnjetovom i riječju svjedočanstva svojega, i ne mariše za život svoj do same smrti." Otkrivenje 12,10-11.

Biblija nam daje jedan primer kako će se odigravati sud nad umrlima, a taj obrazac nalazimo u Mojsijevom slučaju:

Ipak, čak i arhanđeo Mihael, onda kad se raspravljao i prepirao s đavolom o tijelu Mojsijevu, ne usudi se iznijeti protiv njega jedan uvredljivi sud, **već reče: Nek te Gospod kazni!** Juda 1,9 (Dretar)

U nekom trenutku je Mojsije, nakon što je umro, bio prenet na nebo. Ovo je bilo prvo poznato vaskrsenje iz mrtvih. Biblija uči da nakon što osoba umre, vraća se u zemaljski prah i čeka u grobu finalno vaskrsenje.

Živi barem znaju da će umrijeti, **a mrtvi ne znaju ništa** niti imaju više nagrade, jer se zaboravlja i spomen na njih... Propovednik 9,5. (Jeru.)

Tako čovjek kad legne, ne ustaje više; dokle je nebesa neće se probuditi niti će se prenuti oda sna svojega. O da me hoćeš u grobu sakriti i skloniti me dokle ne utoli gnjev tvoj, i da mi daš rok kad ćeš me se opomenuti! Kad umrije čovjek, hoće li oživjeti? Sve dane vremena koje mi je određeno čekaću dokle mi dođe promjena. Zazvaćeš, i ja ću ti se odazvati; djelo ruku svojih poželjećeš. Jov 14,12-15.

Nasuprot onome što veruje većina, duša nije besmrtna.

"Zar je **čovjek (smrtan)** u pravu pred Bogom? Zar je **smrtnik** čist pred onim, koji ga je stvorio? Jov 4,17.

Ako je čovek već sam po sebi besmrtna, zašto Biblija kaže da tražimo besmrtnost?

Onima dakle koji su trpljenjem djela dobrog **tražili slavu i čast i neraspadljivost, život vječni**; Rimljanima 2,7.

Jedino Bog poseduje besmrtnost.

...Koji će u svoje vrijeme pokazati blaženi i jedini silni car nad carevima i gospodar nad gospodarima, **koji sam ima besmrtnost**, i živi u svjetlosti kojoj se ne može pristupiti, kojega niko od ljudi nije vidio, niti može vidjeti, kojemu čast i država vječna. Amin. 1.Timot. 6,15-16.

O ovoj temi se ima mnogo više govoriti, ali za našu diskusiju ovde je bitan jedan momenat, a to je da je do današnjih dana postojao vrlo ograničen broj ljudi koji su vaskršnuti iz mrtvih i vazneti na nebo. Ostatak Božije otkupljene dece biće podignut pri Drugom Hristovom dolasku.

Neću vam pak zatajiti, braćo, **za one koji su umrli**, da ne žalite kao i ostali koji nemaju nada; Jer ako vjerujemo da Isus umrije i vaskrse, tako će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim. Jer vam ovo kazujemo riječju Gospodnjom da mi koji živimo i ostanemo za dolazak Gospodnji, nećemo preteći onijeh koji su pomrli. **Jer će sam Gospod sa zapoviješću, sa glasom arhanđelovijem, i s trubom Božijom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskršnuće najprije; A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo**, i tako ćemo svagda s Gospodom biti. 1. Solunjanima 4,13-17.

Mojsije je bio specijalan slučaj koji je prenet na nebo. Enoh i Ilija su takođe vazneseni na nebo ali nisu prethodno umrli, kao što je bilo slučaj sa Mojsijem.²⁷ Kada je Isus sišao s nebesa da podigne Mojsija iz mrtvih, Sotona je došao da se prepire sa Hristom ima li On na to pravo ili ne.

Kao što smo u 12. poglavlju videli, zapis Mojsijevog života je postojao, kako u njegovom tako i u Hristovom srcu. Anđeli koji su nam dodeljeni da nas štite takođe svedoče svim našim životnim događajima jer nas svuda prate.

Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se njega boje, i izbjavljaju ih. Psalam 34,7.

²⁷ Videti 1. Mojsijeva 5:23,24; 2. O Carevima 2:11.

Dok Sotona pokušava da ospori Hristu pravo na Mojsijev život, zapis Mojsijevog života govorio je za njega u tom odsudnom momentu suda. Hristos je znao svaki i najmanji detalj Mojsijevog života jer je Duhom Božijim svedočio svakom događaju.

Gospode! ti me kušaš i **znaš. Ti znaš** kad sjedem i kad ustanem; **ti znaš pomisli moje** izdaleka; Kad hodim i kad se odmaram, ti si oko mene, i **sve putove moje vidiš**. Još nema riječi na jeziku mom, a ti, Gospode, gle, **već sve znaš**. Psalam 139,1-4.

Zapis Mojsijevog života jasno je otkrivao njegovo poverenje u Spasitelja, Hrista koji će doći, u čije zasluge samo i jedino je polagao poverenje. Mojsije je to sam prosudio pre svoje smrti što je i zapisano u njegovom srcu, kao i u Hristovo srcu, kao trajan zapis.

K saboru i crkvi prvorodnijih **koji su napisani na nebesima**, i Bogu, sudiji svih, i duhovima savršenijih pravednika. Jevrejima 12:23

Isus je učutkao optužbe Sotonine protiv Mojsija rekavši „Gospod te ukorio“. Sve što je Isus imao da uradi jeste da otkrije zapis Mojsijevog života. Mojsije je svoj slučaj sam prosudio i stavio ga u ruke svoga Spasitelja te, kada je Sotona došao da tvrdi da na Mojsija polaže pravo, Hrist je stao u njegovu odbranu pa je stoga imao vlast da Mojsija probudi iz njegovog smrtnog sna.

Ovo je model po kome će svi ustati u prvom vaskrsenju pravednih. Pre nego što Isus dođe da svoju decu podigne iz sna smrti Sotona će se usprotiviti Isusovom pravu da to uradi. Zapis života svih umrlih svetih u Hristu je otvoren i dokazuje da li su sebe prosudili kao dostojne večnog života ili ne.

Ne sudite da vam se ne sudi; Jer **kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi**; i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti. Matej 7,1-2.

Na to im Pavao i Barnaba smjelo rekoše: "Trebalo je da se najprije vama navijesti riječ Božja. Ali kad je odbacujete i **sami sebe ne smatrate dostojnima života vječnoga**, obraćamo se evo poganima. Dela 13,46 (Jeru.)

Oni koji su spoznali da su grešnici i poveruju u zasluge Božije milosti prestaće da osuđuju druge i prosto će počivati u toj milosti i blagodati Božijoj. Kada

dođu do kraja svog života na Zemlji i pregledaju svoj životni zapis nužno uviđaju mnoštvo svojih mana i slabosti. U iskušenju su da posumnjaju da je išta dobro u njihovom životu. Napuštaju i poslednju nadu da su dostojni večnog života sa stanovišta svojih zasluga i jedino u šta se pouzdaju jeste Božija blagodat i milost. Ovo biva zapisano u njihovom životnom zapisu koji se otvara kada Sotona stavi pod znak pitanja Hristovo pravo na vaskrsavanje te osobe, jer je ona na Njegovim dlanovima izrezana.

Stoga Isus od 1844. priprema spisak onih koji će biti podignuti pri Njegovom Drugom dolasku. Sotona se protiv i osporava Hristovo pravo baš na svaku ljudsku dušu. Postoje ljudi koje Isus želi da spase ali kada Sotona ospori pravo tvrdeći da je zapis koji su ostavili otkro da se nisu držali svoje vere u Hrista. U takvim slučajevima Sotonino pravo ostaje na snazi i dopušteno mu je da spreči njihovo vaskrsenje prilikom Drugog Hristovog dolaska. Naravno da to slama Isusovo srce da prihvati Sotonino pravo na osobu jer njen životni zapis otkriva da je na neki način izneverila svoju veru i od nje odustala.

Kao što smo otkrili u priči o izgubljenom sinu i o sudu iz Danila 7. glave, Bog ne izgovara ni jednu jedinu reč protiv i jedne osobe u postupku. Zapis je svaka osoba o sebi ostavila i svaki zapis svedoči za sebe. Hristos se svakog zapisa seća jer svakog čoveka zna u dušu kao i sve vezano za njegovu životnu priču, i stoga može da stane u odbranu Božije dece kada Sotona dovede u sumnju taj slučaj. Sotona je tužilac a Isus pravobranilac. Bog i Njegov Sin osporavaju odluke Sotone - tužioca protiv Božijeg deteta i presuda se donosi u Njihovu korist.

ja promatrah, i taj rog zarati sa Svecima i nadjača ih, sve dok ne dođe Starac, **i presuda ne bi dana u korist Svetaca SveVišnjega**, da vrijeme dođe i da Sveci posjeduju kraljevstvo. Danilo 7,21-22 (Dretar)

Na ovom sudu se pojavljuju samo oni koji su tvrdili da su sledbenici Hristovi. Oni koji ne priznaju Hrista ili pak nemaju pokazatelje da je Hristovom Duhu bilo dopušteno da na neki način radi u njihovom životu izjavljuju da ne žele nebesko telo ispunjeno Hristovim Duhom, čijim životom će živeti; njihov duh odbija da se pokori društvenom poretku neba čiji ključni princip je ljubav koja ne osuđuje. Sotona ostaje vlasnik nad njima što Hristos prihvata po principu poštovanja slobodne volje, iako je to suprotno Njegovoj želji da podigne na novi život baš svakog čoveka.

Koji njega vjeruje ne sudi mu se, a **koji ne vjeruje već je osuđen**, jer ne vjerova u ime jedinorodnoga sina Božijega.. Jovan 3,18.

Oni koji ne veruju u Sina Božijega nemaju načina da uteknu od sopstvenog osuđivačkog duha. Kada su suočeni sa sopstvenim gresima sebe same osuđuju i žele radije da umru.

I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskim; I govoriše gorama i kamenju: padnite na nas, **i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova**. Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i ko može ostati? Otkrivenje 6,15-17.

Kada se Hristos bude vratio uz glasni povik Arhandela „izađite“, uši onih svetih koji spavaju u prahu zemaljskom bivaju probuđene trijumfalnim pokličem i bude se iz svojih grobova u večni život.

Zli mrtvi koji nisu verovali imaju uši zatopljene da ne čuju ovaj poklič pobjede. Oni su tokom života grehom sebe udaljavali od molbi koje im je upućivao Duh Božiji pa im je Hristov glas sada stran. Oni na poziv za ustajanje ne odgovaraju, iako je poziv upućen baš svima.

Zaista, zaista vam kažem: ide čas i već je nastao, kad će mrtvi **čuti glas sina Božijega, i čuvši oživjeti**. Jovan 5,25.

Dakle zli mrtvi se oglašavaju na ovaj poziv i stoga ostaju u prahu zemaljskom do kraja 1000 godina, kada će i oni biti probuđeni.

Pri svom Drugom dolasku, Isus ne dodiruje Zemlju u Svojoj u potpunosti proslavljenoj nebeskoj pojavi. Da tako učini, svi bi izašli iz praha zemaljskoga, što će biti slučaj na kraju 1000 godina kada Isus bude dodirnuo Zemlju. Hristos svoje usnule svete poziva iz vazduha tako da samo oni koji su umrli u veri izlaze iz grobova.

A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima **bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu** na nebo...
1 Solunjanima 4,17.

I poslaće anđele svoje s velikijem glasom trubnijem; i **sabraće izbrane njegove od četiri vjetra, od kraja do kraja nebesa**.
Matej 24,31.

Tek na kraju 1000-godišnjeg boravka na nebu kada se Hrist vraća na Zemlju sa Nebeskim gradom, i oni koji su odbacili Isusovu milost bivaju podignuti iz smrtne sna.

Gle, dolazi dan Jahvin kada će se podijeliti plijen usred tebe. I sabrat ću sve narode u Jeruzalem u borbu. I zaposjest će grad, opljačkati kuće i silovati žene. Polovina će grada otići u izgnanstvo, **ali Ostatak neće biti istrijebljen iz grada.** Tada će Jahve izaći i boriti se protiv tih naroda kako on zna ratovati u dan ratni. **Noge će mu, u dan onaj, stajati na Gori maslinskoj koja je nasuprot Jeruzalemu na istoku. I raskolit će se Gora maslinska po srijedi, između istoka i zapada, u golemu dolinu:** jedna će se polovina pomaknuti na sjever, druga na jug. Zaharija 14,1-4 (Jeru.)

I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prođoše, i mora više nema. I ja Jovan vidjeh grad sveti, Jerusalem nov, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevjesta ukrašena mužu svojemu. Otkrivenje 21,1-2.

Kada Duh Božiji više ne govori njihovoj savesti, zli otkrivaju svoja osećanja prema Bogu i pravednicima i žele da unište one koji su u svetom gradu.

I kad se svrši hiljada godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, i izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojijeh je broj kao pijesak morski. **I iziđoše na širinu zemlje, i opkoliše logor svetijeh, i grad ljubazni;** i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih. Otkrivenje 20.7-9.

Za detaljnije proučavanje o silasku vatre sa neba od Boga i uništenju zlih pogledajte knjižicu „Oganj koji proždire“ dostupnu na fatheroflove.info.

U najkraćem, težina krivice koju grešnik nosi je ona koja ga na kraju uništava. Kada se u prisustvu Boga i Jagnjeta suoče sa svojim životnim izveštajem, oni sebe u potpunosti osuđuju i bivaju smrskani sopstvenom krivicom. Duhovna agonija uma i psihe mnogo je bolnija od fizičkih patnji bilo koje vrste.

Zatrudnjeteće slamom, rodićete strnjiku; **gnjev vaš proždriće vas kao oganj**. I narodi će biti kao peći krečne, izgorjeće ognjem kao trnje posječeno. Isaija 33,11-12.

Možemo zaključiti da smo otkrili značenje scene suda opisane u 7. poglavlju Proroka Danila. Scena suda je upriličena jer Sotona odbija da izgubi bilo koga od svog plena smrtnika. Kao što je rimski vojnik bio postavljen da čuva Hristov grob u zaludnim pokušajima da se spreči došaptavanje o mogućnosti da će Isus da ustane, tako Sotona uzalud okružuje grobove pravednika i hoće da spreči njihovo vaskrsavanje iz mrtvih.

Isus prekorno odbacuje Sotonine tvrdnje jer zapis jasno ukazuje na veru Hrišćanina kojeg neprijatelj želi da zadrži kao svoje vlasništvo.

Oni koji otkrivenim licem gledaju slavu našeg nebeskog Oca kroz sočivo Hristovog karaktera uviđaju da Bog ne osuđuje nikoga. Sotona je opadač koji traži našu osudu i prokletstvo. Sotoni je cilj da sopstveni karakter projektuje na Boga kako bismo pomislili da nam Bog sudi i osuđuje nas. Bog je poslao svoga Sina da Otkrije Očev karakter a ne da osudi svet (Jovan 3,17). Tokom suda Bog ostaje nem i dopušta da mi sudimo onako kako mi zamišljamo da Bog rukovodi operacijama. Sad potpuno uviđamo istinitost Isusovih reči:

Jer kakvim sudom sudite onakvim će vam se suditi. Matej 7,2.

U najkraćem, težina krivice koju grešnik nosi je ona koja ga na kraju uništava. Kada se u prisustvu Boga i Jagnjeta suoče sa svojim životnim izveštajem, oni sebe

POGLAVLJE 20

Vreme muke Jakovljeve

U prethodnom smo poglavlju razmotrili proces suđenja onima koji su umrli pre Hristovog dolaska i biće podignuti na susret Gospodu u nebo. Šta se dešava sa vernim sledbenicima koji „živi ostanu“ u vreme Hristovog dolaska? Kako se odvija taj proces suda za njih? Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovu.

Ti im se događaji dogodiše za poslužiti primjerom i biše zapisani za nas poučiti, nas koji smo na kraju vremena. 1.Korinćanima 10,11.

Priče iz Biblije pomoći će nama iz poslednjih dana da razumemo šta se dešava Božijem narodu dok prolaze kroz proces suda, opisan u 7. poglavlju Danila, pred Drugi Hristov dolazak.

Istražili smo u 10. poglavlju priču o ženi uhvaćenoj u preljubi i o procesu suda kroz koji je prošla za života. Ona je dovučena pred Hrista od strane onih koji su se izdavali za Božije sledbenike. Kao i Jevrejske vođe, mnogi Hrišćani ljudima govore da će ih Bog pržiti u paklu za njihove grehe. Njihove reči i dela imaju moć da mnoge koje oni optužuju bace pred Isusove noge. Iako će mnoštvo njih radije reagovati besom i nasiljem prema svojim tužiteljima, neki će iznete optužbe primiti k srcu i potražiće oprostjenje svojih greha.

Stoga Hrišćanske crkve imaju bitnu ulogu u sučeljavanju sveta sa njihovim gresima i obaveštavanju ljudi o sudu koji im predstoji. Iako crkve imaju potpuno pogrešnu sliku o Bogu one ipak imaju svoju ulogu u podizanju svesti i osvedočavanju o grehu.

Kako se bližimo poslednjim danima, Biblija nam kaže da će biti veliko vreme nevolje kakvo nikad nije bilo. Skori događaji vezani za COVID-19 i rasne nemire, zajedno sa posledicama sve većeg narušavanja prirodnog okruženja mogu da nam ukazuju na to da smo na samom rubu tog vremena nevolje.

A u to će se vrijeme podignuti Mihailo veliki knez, koji brani tvoj narod; **i biće žalosno vrijeme, kakoga nije bilo otkako je naroda do tada**; i u to će se vrijeme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi. Danilo 12,1.

Kad ljudi uvide da se u svetu stvarno nešto dešava i da katastrofe zaista pogađaju Zemlju i sve narode sveta, mnogi će se zapitati da li su njihovi lični gresi doveli do svih tih poremećaja na Zemlji. Kada poslednje nevolje krenu da se odvijaju, izdvojiće se dve grupe religioznih ljudi.

A jedan od obješenijih zločinaca huljaše na njega govoreći: ako si ti Hristos pomози sebi i nama. A drugi odgovarajući šutkaše ga i govoraše: zar se ti ne bojiš Boga, kad si i sam osuđen tako? I mi smo još pravedno osuđeni; jer primamo po svojijem djelima kao što smo zaslužili; ali on nikakva zla nije učinio. I reče Isusu: opomeni me se, Gospode! kad dođeš u carstvo svoje. Luka 23:39-42

Oba ova čoveka bila su razapeta zajedno sa Isusom. Jedan je prihvatio činjenicu da ga je nevolja snašla zbog njegovog sopstvenog greha. Drugi je podrugljivo govorio sa Isusom i ljutito zahtevao da ih On, ako je to što tvrdi da je, sve njih izbavi iz te pozicije. Jedan pokajan, u tuzi i nadi, drugi ostaje ljutit, prkosan i odbija da se pokaje.

Pavle apostol kaže da će u poslednje dane ljudi imati osećaj kao žena pred porođajem.

Jer sami znate jamačno da će dan Gospodnji doći kao lupež po noći. Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao **kao bol na trudnu ženu**, i neće uteći. 1. Solunjanima 5,2-3.

Jeremija je zapisao ove reči koristeći isto poređenje:

Jer ovako veli Gospod: čusmo viku od prepadanja, straha, a mira nema. Pitajte, i vidite, eda li muško rađa? zašto dakle **vidim gdje se svaki čovjek drži rukama svojim za bedra svoja kao porodilja**

i u svijeh se promijenila lica i poblijedjela? Jaoh! jer je velik ovaj dan, nije bilo takoga, i vrijeme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje. Jeremija 30,5-7.

Nagomilavana frustracija roda ljudskoga najzad će da prekupi u užasnom besu destrukcije. Mnogi će izgubiti život tokom ovog perioda nemira.

Nećeš se bojati strahote noćne, strijele, koja leti danju, pomora, koji ide po mraku, bolesti, koja u podne mori. **Pašće pored tebe tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći.** Psalam 91,5-7.

Kada klupko umršenih problema počne da se razmotava, ljudi će tražiti nešto ili nekoga da okrive za sve nabujalo zlo koje se dešava. Religiozne vođe izdaće dekret u pogledu bogoslužnja.

I vidjeh drugu zvijer gdje izlazi iz zemlje, i imaše dva roga kao u jagnjeta; i govoraše kao aždaha. I svu vlast prve zvijeri činjaše pred njom; i učini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zvijeri kojoj se iscijeli rana smrtna. I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zvijeri, govoreći onima što žive na zemlji da načine ikonu zvijeri koja imade ranu smrtnu i osta živa. I bi joj dano da dade duh ikoni zvijerinoj, da progovori ikona zvijerina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zvijerinoj. I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovima, da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zvijeri, ili broj imena njezina. Otkrivenje 13,11-17.

Iako je izuzetno zanimljivo, ovo proročanstvo prevazilazi okvire ove knjige pa o tome možete pročitati više u knjizi „Velika borba“ („Great Controversy“) dostupnoj na fatheroflove.info.

Ključna misao bitna za naše razmatranje je da će biti primenjen pritisak da se ceo svet pridržava jedne forme religije. Oni koji se ne budu pokorili ovom znaku autoriteta biće izloženi pretnji smrtnom kaznom ukoliko se ne pokore.

Tokom ovog perioda verni Božiji ljudi biće izloženi užasnom vremenu nevolje. Kao žena uhvaćena u preljubi, mnogi će biti dovučeni pred sudove jer su odbili da se pokore nametnutim verskim zakonima.

Ovo je vreme koje Biblija naziva vreme muke Jakovljeve. Priča na koju se ovaj naziv odnosi odigrala se kada je Jakov sa svoje dve žene i decom napustio tasta koji ga je obmanuo. Jakov se vraćao kući, u zemlju svojih otaca. Problem je bio u tome što mu je u susret krenuo brat sa kojim je imao neraščišćen račun, još iz vremena kada je Jakov obmanuo njihovog oca da bi dobio pravo prvorodenog sina koje je pripadalo tom bratu. Prvenaštvo je duhovno nasleđe koje se dobijalo u vidu blagoslova za porodicu, kako u duhovnim tako i u materijalnim domenima. Jakovljev brat Isav brinuo je za materijalnu stranu prvenaštva dok za duhovni element nije mnogo mario. Jakov se sad suočavao sa smrću koja mu je pretila od brata. Kako se bližio domu bežeći od tasta sada treba da se susretne sa pobesnelim bratom, pri čemu dobija novosti:

I vratiše se glasnici k Jakovu i rekoše mu: **idosmo do brata tvogega Isava, i eto on ti ide na susret s četiri stotine momaka.** A Jakov se uplaši jako i zabrinu se; pa razdijeli svoje ljude i ovce i goveda i kamile u dvije čete. 1. Moj. 32,6-7.

Jakov je preduzeo sve što je u ljudskoj moći da se pripremi za nadolazeću krizu, a onda se u molitvi obraća Bogu da mu pomogne u toj užasnoj situaciji.

I reče Jakov: Bože oca mojega Avrama i Bože oca mojega Isaka, Gospode, koji si mi kazao: vrati se u zemlju svoju i u rod svoj, i ja ću ti biti dobrotvor! Nijesam vrijedan tolike milosti i tolike vjere što si učinio sluzi svojemu; jer samo sa štapom svojim prijeđoh preko Jordana, a sada sam gospodar od dvije čete. Izbavi me iz ruke brata mojega, iz ruke Isavove, jer se bojim da ne dođe i ubije mene i mater s djecom. 1.Moj. 32,9-11.

Jakov u suzama izliva svoju molitvu Bogu, a tokom molitve iznenada biva iznenađen od strane nekoga ko izgleda kao napadač.

A kad osta Jakov sam, tada se jedan čovjek rvaše s njim do zore. 1. Moj. 32,24.

Celu se noć hrvao sa ovom misterioznom pojavom. Najzad, kad je počelo da sviće napadač dodiruje Jakova i kuk mu izleće iz čašice zgloba. Istog je trenutka shvatio da se nije hrvao sa čovekom već sa božanskim bićem.

I kad vidje da ga ne može svladati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu iščaši stegno iz zglavka, kad se čovjek rvaše s njim. Pa onda reče: pusti me, zora je. A Jakov mu reče: neću te pustiti dokle

me ne blagosloviš. A čovjek mu reče: kako ti je ime. A on odgovori: Jakov. Tada mu reče: otsele se nećeš zvati Jakov, nego Izrailj; jer si se junački borio i s Bogom i s ljudima, i odolio si. A Jakov zapita i reče: kaži mi kako je tebi ime. A on reče: što pitaš kako mi je ime? I blagoslovi ga ondje. I Jakov nadjede ime onomu mjestu Fanuil; jer, veli, Boga vidjeh licem k licu, i duša se moja izbavi. 1. Moj. 32:25-30

U Jeremiji 30,7. ovo neobično iskustvo se ponovo opisuje, a ovog puta to će se dogoditi Božijem narodu tik pre Drugog Hristovog dolaska.

Dok je u smrtnom strahu razmišljao o svom životu Jakov se setio svih loših stvari koje je uradio. Počinje da oseća da se nalazi u toj situaciji upravo zbog mnoštva svojih promašaja. U iskušenju je da se oseća kao da će ga Bog odbaciti.

Sin Božiji dolazi da mu pomogne - no Jakov, kao sin Adamov, smatra da posetilac smera da mu naudi. On se hrve sa specijalnim Izaslanikom boreći se za goli život, ni ne znajući da je On došao da ga spase a ne da mu naudi. Sin Božiji dopušta da ta borba potraje da vidi da li će Jakov da sebe u potpunosti preda Bogu i da poveruje u Božije praštanje ili će da odustane u očajanju.

Tokom sveg tog vremena Sotona kuša Jakova mislima da su mu gresi preveliki da bi ih Bog oprostio. Sotona ulaže tužbu protiv Jakova istovremeno ga ispunjavajući sumnjom. On oseća kao da je za njega prekasno, ali nastavlja da se hrve sa svojim sumnjama dok nastavlja da se hrve sa posetiocem. Jedno hrvanje simbolizuje drugo. Ova ista priča je ispričana na drugi način u životu prvosveštenika Isusa (Jošue).

Poslije mi pokaza Isusa poglavara sveštениčkoga, koji stajaše pred **anđelom Gospodnjim**, i **Sotonu**, koji mu stajaše s desne strane da ga pre. A Gospod reče Sotoni: **Gospod da te ukori, Sotono, Gospod da te ukori**, koji izabra Jerusalim. Nije li on glavna istrgnuta iz ognja? A Isus bijaše obučen u haljine prljave, i stajaše pred anđelom. A on progovori i reče onima koji stajahu pred njim: skinite s njega te prljave haljine. I reče mu: vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine. Zaharija 3,1-4.

Sličan sled događaja vidimo i kada se Hrist suočio sa Sotoninim protivljenjem za Mojsijevo telo, samo što je u ovom slučaju osoba o kojoj se radi još uvek u životu. Ovo nije sud nad mrtvima već nad živima. Anđeo Gospodnji prekoreva

Sotonu zbog prvosveštenka Isusa (Jošue) baš kao što je to bio slučaj i za Mojsija.

Kad se Mihael arhanđeo s đavolom prepirao za tijelo Mojsijevo, nije se usudio izreći pogrdan sud protiv njega, nego reče: "Spriječio (ili: zapretio, ukorio; prim.prev.) te Gospod! Juda 1,9 (Jeru.)

Isto ono što se odigralo u prepirci za Mojsija nakon njegove smrti, odigralo se i za Jakova, Isusa prvosveštenika i ženu uhvaćenu u preljubi, samo za njihovog života. Sotona pokušava da grešnika dovede u stanje očajanja zbog njegovih greha. Probadajuće optužbe đavola čine se kao da Bog sam optužuje grešnika. Nežni glas Boga koji nudi nadu kao da je nadglasan glasom opadača koji optužuje. Kao i kad je Isus bio na krstu, izgleda kao da je glas Božiji utihnuo na trenutak.

Bože, Bože moj! zašto si me ostavio udaljivši se od spasenja mogega, od riječi vike moje? Bože moj! vičem danju, a ti me ne slušaš, i noću ali nemam mira. Psalam 22,1-2.

I baš u momentu kad se grešnik oseća potpuno izgubljenim, on će se setiti istine koja kaže:

A zakon dođe uz to da se umnoži grijeh; jer gdje se umnoži grijeh ondje se još većma umnoži blagodat, Rimljanima 5,20.

Božiji narod trijumfuje nad Sotonom i njegovim optužbama. Oni biraju da veruju da je Bog u potpunosti kao Isus. Oni veruju da ih On nikad ne bi napustio i ostavio ih same zbog njihovih greha. Oni se kao davljenik za slamku hvataju obećanja večnoga života čak iako su svesni da im je celokupan život umrljan grehom i sebičnošću. Njihovo se ime menja iz Jakov – što znači *varalica* u Izrael što znači *onaj koji je nadvladao prepreke (pobednik)*.

Sotona pokušava da nas ubedi da će nas Bog na kraju ostaviti. Naša će se vera držati čvrsto uprkos osećanjima koja će biti potpuno pod sotonskim uticajem optužbi na naš račun. On našu prošlost boji najcrnijim bojama i u iskušenju smo da odustanemo. Ceo zapis našeg života nam se predstavlja i mi se osećamo bespomoćno. U

Ceo zapis našeg života nam se predstavlja i mi se osećamo bespomoćno. U tom ćemo se trenutku okrenuti ka Hristu, uhvatiti

tom ćemo se trenutku okrenuti ka Hristu, uhvatiti se za Njega i reći „Verujem Ti da me nećeš napustiti. Molim Tvoj blagoslov i verujem da ćeš mi ga dati.“ Ovo je pobjeda vere koju je Hristos izvojevao na Golgoti, i koju nam On daje – veru Isusovu (Otk. 14,12).

Ovaj proces suda je surovi test Božijih ljudi. Kada o tome razmišljamo u iskušenju smo da se plašimo ili pak da promišljamo hoće li zaista tako biti. Nameće se pitanje: „Zašto Božiji narod mora da prođe kroz ovu veliku probu? Nema li nekog lakšeg načina da se to završi?“

POGLAVLJE 21

Jer zbog sagrešenja jednoga dođe sud

Razmotrili smo pitanje porekla osuđivanja u ljudskom rodu. Razlog što su Adam i Eva pobjegli od Božijeg prisustva još u Edemskom vrtu ležao je u Adamovom osuđivačkom stavu prema Bogu.

I začuše glas Gospoda Boga, koji iđашe po vrtu kad zahladi; **i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga** među drveta u vrtu. 1. Moj. 3,8.

...I da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi. Jevrejima 2,15.

Strah smrti pojavio se kod Adama zato što je umislio da Bog hoće da kazni smrću njegovu ženu Evu. U očaju, uzeo je plod i odlučio da sa njom podeli njenu sudbinu. Nakon pada u greh, u srcu Adama pojavila se osuda i netrpeljivost prema Bogu i Njegovom Sinu. Laž o tome da Bog želi da ih ubije, pretvorila se u užas kada je Onaj, koga se Adam sada plašio i mrzeo, došao da ga potraži (Malahija 3:5).

U stvarnosti je Sin Božiji prilazio Adamu s ljubavlju, zabrinutošću i milošću, dok je Adam zamišljao da je On tu da mu sudi i presudi te da ga pogubi. Kako bi mogao da se u potpunosti približi Adamu, Sin Božiji je morao da prikrije svoj puni izraz Božanstva. Kada se puni izraz božanstvene ljubavi susretne sa

krivicom opterećenim, bogomrzački nastrojenim grešnikom, užas je preveliki i grešnik od toga umire.

Sledeći stih nam pokazuje kako grešnik doživljava dolazak u Božije prisustvo uz strah, ali i osudu Boga u svom srcu:

U ognju plamenom, kad će dati osvetu onima, koji ne poznaju Boga, i koji ne slušaju evanđelja Gospoda našega Isusa Krista; **koji će trpjeti kaznu, propast vječnu, odbačeni od lica Gospodnjega i od slave sile njegove.** 2.Solunjanima 1.8-9 (Šarić)

A ovako to izgleda iz Božije perspektive:

Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k tebi! Koliko puta htjeh da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila i ne htjeste! Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Matej 23,37-38.

Uznemirujuće je znati da je naša ljudska priroda, kako smo je dobili od Adama, sklona da mrzi Boga i stalno pretpostavlja da Bog želi da nas uništi zbog naših greha ili da nas se odrekne jer nismo dovoljno dobri.

I vikaše narod na Boga i na Mojsija: **zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji?** Jer nema ni hljeba ni vode, a ovaj se nikako hljeb već ogadio duši našoj. 4.Moj. 21,5.

Jer **tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu**, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može. Rimljanima 8:7 (isti taj stih, približniji je NIV u Jerusalimskoj Bibliji:

Jer **težnja je tijela protivna Bogu**: zakonu se Božjemu ne podvrgava, a i ne može. Rimljanima 8,7 (Jeru.), prim. prev.)

Zato dakle kao što za grijeh jednoga[Adama] *dodje osuđenje* na sve ljude,... Rimljanima 5,18.

Adamov prestup sastoji se u izvitoperenom uverenju o Božijem karakteru. On je pogrešno verovao da Bog želi da ubije njegovu ženu. Zamišljao je, naravno bez osnova, da je Bog zahtevao smrt zbog prestupa. Uz ovaj uvredljivi pristup u Adamu se začeo duh suda i osuđivanja Boga i Njegovog Sina. Mi smo nasledili to neprijateljstvo prema Bogu koje se ispoljava prema Hristu,

Njegovom Sinu. Bog nam je tu duboko ukorenjenu mržnju koja čuči u nama otkrio kada je dao Svoga Sina da živi među nama kao čovek, a koga smo mi odbacili i ubili.

Kao što smo prodiskutovali u 5. poglavlju, Adam je, u samoodbrani, projektovao svoju prosudu Boga na Njega, kao da Bog zahteva smrtnu kaznu, iako je Adam bio taj koji ju je zahtevao. Ovako taj proces teče:

1. Adam veruje da je izvršenje smrtne kazne (kažnjavanje smaknućem) posledica kršenja zakona.
2. Adam prekršava zakon.
3. Adam oseća krivicu.
4. Adam oseća da sad mora da umre.
5. Adam traži način da prebaci krivicu a time i smrtnu kaznu na Božijeg Sina.

Svaki put kada Sin Božiji dođe u naše prisustvo aktivira se taj scenario. Evo kako osuda jednog čoveka pređe na sve ljude. Svaki čovek u sebi nosi prirodu koja vrišteći zahteva smrt za Sina Božijeg. Ono što se odigralo pre 2000 godina pokazuje nam šta smo mi kao ljudi spremni da uradimo kad nam se daju određene ruke da sa Njime postupimo kako nam drago.

Kako bi iz nas uklonio osudu na smrt koja u nama prebiva po prirodi, Hristos je morao da na sebe preuzme tu našu prirodu i onda to ukloni svojom smrću i vaskrsenjem.

A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom; Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u jedno, i razvali plot koji je rastavljao, neprijateljstvo, tijelom svojijem. Zakon zapovijesti naukama [decrees G1378] ukinuvši; da iz oboga načini sobom jednoga novog čovjeka, čineći mir; i da pomiri s Bogom oboje u jednom tijelu krstom, ubivši neprijateljstvo na njemu. Efescima 2,13-16.

Adam je između sebe i Hrista podigao zid razdvajanja kroz osudu koju je izneo protiv Sina Božijeg. Hrist na sebe uze Adamovu prirodu i u njoj poruši tu pregradu kako bi mogao nesmetano da dođe u naše prisustvo a da mi ne postanemo samodestruktivni usled straha od kazne koju zamišljamo da nam sleduje.

Iako većina biblijskih komentatora smatra da ovaj stih govori o zidu razdvajanja koji je postojao između Jevreja i neznabožaca a da je ovo sekundarna primena stiha, ipak je celokupno neprijateljstvo među ljudima samo manifestacija neprijateljstva koje ljudi osećaju prema Bogu.

Kada u Grčkom originalu pogledamo reč za „zakon zapovesti“ (dekret), i pretražimo je u Starom zavetu na Grčkom otkrićemo da ona nema ništa zajedničko sa Mojsijevim zakonom već samo sa ljudskim dekretima, posebno sa smrtnim ukazima od strane drugih smrtnika. Ispod su navedeni stihovi gde se ta reč (u Konkordansu broj G1387) nalazi.

- **Jezdra 6:8** – Persijski dekret da se gradi Hram
- **Jezekilj 20:25- 26** – Bog ih je predao pravilima koja nisu bila dobra. Bog ih je je razmazio u njihovim sopstvenim dekretima.
- **Danilo 2:13** – Smrtni dekret za pogubljenje mudraca
- **Danilo 3:10,29** – Smrtni dekret u ravnici Dura od strane Vavilonskog cara
- **Danilo 4:6** – Dekret da se dovedu svi mudraci
- **Danilo 6:8,10,12,13,15,26** – Potpisivanje smrtnog dekreta da se ne obožava niko drugi do kralj

Ako tome dodamo upotrebu iste reči u Novom zavetu dobijamo:

- **Luka 2:1** – Cezarov dekret
- **Dela 16:4** – Dekret koji su doneli Apostoli po pitanju ograničenja šta će se učiti obraćenici iz Mojsijevog zakona, zbog neumerenog stava nekih Jevreja o ovom pitanju
- **Dela 17:7** – Cezarov dekret
- **Efescima 2:15** – Hrist je odbacio zapovesti sadržane u (ljudskim) dekretima
- **Kološanima 2:14** – Apsorbovanje ili negiranje ljudskih dekreta koji su bili protiv nas

Upotreba ove reči u izrazu „zakon zapovesti *naukama* ukinuvši“ ukazuje da ovo ne može da se odnosi na Mojsijev zakon zapisan u Starom zavetu. Verovatnije je da se to odnosi na ljudski donete propise i zahteve.

Prvi ljudski dekret bio je da Sin Božiji treba da umre zbog sleda događaja koji su se odigrali u Edemskom vrtu. Adam je taj sud preneo svim svojim potomcima tako da to osuđivanje pada u deo svakog čoveka koji je u svom prirodnom, palom stanju. Ljudska priroda pokušava da sakrije ovu mržnju i predstavlja se kao da voli Boga, kao neki podanik totalitarnog režima koji se plaši odmazde ako ne oda počast državnom vođi (na primer u Severnoj Koreji).

Oni koji idu putem spasenja prihvatajući da je život koji je Isus manifestovao pre 2000 godina na Zemlji potpuno otkrivenje Božijeg karaktera i da Bog besplatno oprašta grehe, počinju bivati transformisani od stanja duha spremnog da osuđuje u duh ljubavi i praštanja.

I daću im jedno srce i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tijela njihova kameno srce i daću im srce mesno, da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršivali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog. Jezekilj 11,19-20.

Mora nam se ukazati na naš suštinski karakter kako bismo u potpunosti mogli da budemo oslobođeni tog osuđivačkog duha i smrtnog dekreta koji smo nasledili od svog praoca. Ne možemo izbeći duboki osećaj osuđivanja koji potiče iz naše prirode kada se približimo Božijem Sinu, ali možemo postati svesni odakle on potiče i da dozvolimo da Hrist radi u nama a ne da Ga odbijamo i nanovo raskinemo.

Kada bismo se mogli držati za Božija osećanja i uz pomoć Njegovog Duha odupreti se sopstvenoj osudi koju bismo najradije prosuli na Hrista a koja se reflektuje na nas same – tada bismo bili zapečaćeni Očevim imenom.

I vidjeh, i gle, jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime Oca Njegova napisano na čelima svojim. Otkrivenje 14,1.

Isus tokom svoje inkarnacije nikad nije pao u iskušenje da pomisli da Ga Njegov Otac osuđuje, niti je On ikada osuđivao Oca za teškoće u kojima se nalazio. Isus je u potpunosti svestan kakva je naša priroda, u meri u kojoj je mi nikad ne možemo postati svesni ukoliko ne dobijemo Njegov um, to jest rasuđivanje. Ako istinski prihvatimo da mi, koji smo poput Kaina mrzitelji i ubilački nastrojani po svojoj prirodi, možemo da umremo sebi i verujemo u

Njegovu milost, u punini ćemo primiti Hristov besplatni dar Njegovog (novog) života i On će u nama nadvladati.

I ne trebaše mu da ko svjedoči za čovjeka; jer sam znadijaše šta bješe u čovjeku. Jovan 2,25.

Nego govorimo premudrost Božiju u tajnosti sakrivenu, koju odredi Bog prije svijeta za slavu našu; koje nijedan od knezova vijeka ovoga ne pozna; jer da su je poznali, ne bi Gospoda slave razapeli. 1 Korinćanima 2,7-8.

Uskoro će sile mraka biti u potpunosti odrešene na ovom svetu, ali za sada anđeli još zadržavaju vetrove nemira da ne unište u potpunosti zemlju tako da Božiji ljudi mogu biti zapečaćeni Očevim karakterom (imenom).

I potom vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje, i drže četiri vjetra zemaljska, da ne duše vjetar na zemlju, ni na more, ni na ikako drvo. I vidjeh drugoga anđela gdje se penje od istoka sunčanoga, koji imaše pečat Boga živoga; i povika glasom velikijem na četiri anđela kojima bješe dano da kvare zemlju i more, govoreći: Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovima. Otkrivenje 7,1-3.

Zapečaćenje Božijih ljudi je uklanjanje prirode „osuđivačkog smrtnog dekreta“ koju smo nasledili od Adama. Božiji narod biće zaliven u karakter koji ne sudi niti osuđuje ikoga, već se oslanja u potpunosti na dobrotu i milost Boga.

To je razlog zašto Božiji narod mora proći kroz vreme muke Jakovljeve. Naš um, uobičajeno nastrojen na „smrtni dekret“ našeg tela glavni je razlog zašto je rađanje Hrista u nama (to jest postajanje Hristolikim u karakteru) poput veoma žestokih porođajnih bolova.

Jer čujem glas kao porodiljin, cviljenje kao žene koja se prvi put porađa, glas kćeri Sionske, koja rida, pruža ruke svoje govoreći: teško meni! jer mi nestaje duša od ubilaca. Jeremija 4,31.

Okvir u koji smo stavili neke od ovih stihova biće nov za one kojima je poznato biblijsko učenje o zapečaćenju i završnim događajima zemaljske istorije. Novi

**Novi okvir je
naložen
Hristovim
rečima da ni
On niti Njegov**

okvir je naložen Hristovim rečima da ni On niti Njegov Otac ne osuđuju nikoga.

Kako ćeš ti suditi?

POGLAVLJE 22

Hristova sudijska stolica

Na kraju 3. poglavlja smo se zapitali da li mi uopšte razumemo šta je to pravda Božija. Mnoštvo je dokaza izneto da pokažemo da Bog niti sudi niti osuđuje i jednog čoveka. Da se podsetimo izjave iz 3. poglavlja:

Skoro je sveopšte shvatanje da Bog svoj suverenitet, kao i svetovne vođe koji vladaju nad nekom oblašću, zasniva pravdu na svojoj moći da zamahne mačem (to jest da primene prisilu). Pravda znači proceniti dela kao dobra ili loša, a zatim i prva nagraditi a druga kazniti.

Ovakvo viđenje Boga milost postavlja kao princip suprotstavljen pravdi. Naše ljudsko poimanje ova dva principa je da ni ne mogu biti na delu u isto vreme. Ako se pokloni milost tada pravda mora povući svoje zahteve. Ako se pravda sprovede milost je iscrpljena.

Ako se princip sile (bila ona fizička ili mentalna) i pretnje smrću ukloni iz naše percepcije Božije pravde, odnos milosti i pravde u potpunosti se menja.

Blagost je i pravda podnožje prijestolu tvojemu; milost i istina ide pred licem tvojim. Psalam 89,14 (NKJV, interpunkcije dodate našem prevodu da odgovaraju NKJV)

Blagost je i pravda podnožje prijestolu tvojemu: milost i istina ide pred licem tvojim. Psalam 89,14 (KJV, interpunkcije dodate našem prevodu da odgovaraju KJV)

Ovaj nam je stih iz Psalama veoma bitan jer govori o odnosu pravde i milosti. Namerno sam naveo dva različita prevoda jer jedan koristi tačku-zarez da poveže dve fraze dok drugi koristi dve tačke. Koja je onda razlika između ova dva zapisa?

Tačka-zarez treba da uvedu dokaz ili razlog za prethodno izrečeno; na primer, ova rečenica adekvatno koristi tačku-zarez. Dve tačke treba koristiti za jaču i direktniju povezanost. One treba da obezbede naglasak, primer ili objašnjenje.²⁸

Prevod King James (KJV) daje jaču vezu između pravde i milosti. Tu se u suštini kaže da su Božija pravda i sud demonstrirani u vidu milosti i istine. Upotreba tačke-zareza u New King James (NKJV) prevodu ukazuje da su pravda i milost u nekom međudodnosu. Ovo može podrazumevati i istu ideju ali je povezanost kudikamo blaža. Svejedno, osnovni princip Jevrejskog paralelizma ukazuje na to da se ista ideja ponavlja iskazana drugačijim rečima.

Prelepa stvarnost ovog stiha je da se Božija pravda manifestuje kao milost. Pravda znači činiti ono što je pravo. Shodno Božijem karakteru, prava stvar za učiniti je praktikovati milosrđe.

Otac je sirotama i sudija udovicama Bog u svetome stanu svom.
Psalam 68,5.

Gospode! Ti čuješ želje ništih; utvrdi srce njihovo; otvori uho svoje,
da daš sud siroti i nevoljniku, da prestanu goniti čovjeka sa zemlje. Psalam 10,17-18.

Jer si ti, Gospode, dobar i milosrdan i veoma milostiv svima koji te prizivlju. Psalam 86,5.

Pravo je brinuti o siročadima i o siromašnima. Pravedno je ukazivati milost i opraštati. Ovo je pravednost u Božijem carstvu. Postoji nekoliko pasusa u Svetim pismima koji govore o Bogu kako sudi ljudima. Ono što prirodno pretpostavljamo je sud koji osuđuje a ne sud koji donosi isceljenje i obnovljenje.

Sa Siona, koji je vrh krasote, javlja se Bog. Ide Bog naš, i ne muči; pred njim je oganj koji proždire, oko njega je bura velika. Doziva

²⁸ <http://crosstalk.cell.com/blog/colons-vs-semicolons>

nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu: "Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi." (I nebesa oglašiš pravdu njegovu, jer je taj sudija Bog.) Psalam 50,2-6.

Ovako govori Gospod nad vojskama: sudite pravo i budite milostivi i žalostivi jedan drugom. I ne činite krivo udovici ni siroti, inostrancu ni siromahu, i ne mislite zlo jedan drugom u srcu svom. Zaharija 7,9-10.

Božiji sud ima za cilj isceljenje i izbavljenje Njegovih ljudi. Evo šta nam kaže:

Prizovi me u nevolji svojoj, izbaviću te, i ti me proslavi. Psalam 50,15.

Naravno da nam se odmah javlja pitanje: „A šta je sa kaznom koju su zaslužili zločinci? Nema li Bog neka ograničenja za one koji hoće da zlo čine?“ Ovako se nastavlja 50. Psalam:

A bezbožniku reče Bog: „zašto kazuješ uredbe moje i nosiš zavjet moj u ustima svojim? A sam mržiš na nauku, i riječi moje bacaš za leđa. Kad vidiš lupeža, pristaješ s njim, i s preljubočincima imaš dijel. Usta si svoja pustio da govore zlo, i jezik tvoj plete prijevare. Sjediš i govoriš na brata svojega, sina matere svoje opadaš. Ti si to činio, ja mučah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Obličiću te, metnu ću ti pred oči grijehe tvoje“. Psalam 50,16-21.

Gospod ukazuje zlima u čemu je njihova greška te da su u velikoj opasnosti. On to dovodi u red pred njihovim očima. Psalam ovako završava:

“Shvatite to, vi koji zaboravljate Boga! Inače ja razdirem, a ništa ne oslobađa. Tko ponudi hvalospjev kao žrtvu slavi mene, i on uzima put gdje ću ja njemu pokazati spas Božji.“ Psalam 50,22-23 (Dretar)

Većina prevoda Biblije u 22. stihu kaže da će Bog da zločince pocepa na komadiće. Ti prevodi oslikavaju kako bi mi očekivali da Bog deluje, ali kada se pažljivije razmotri vidimo da to tu ne piše.

Razumijte ovo, molim vas, vi koji zaboravljate Boga; ako se ja pocepam pa nema ko da izbavi. Psalam 50,22 (prema: Jangov doslovni prevod-YLT)

Jevrejska reč *pocepati* se nalazi u obliku koji prosto znači operati ili pokidati. Ne znači iskidati na komadiće. Ista se Jevrejska reč u istoj formi nalazi u Osiji i jasno nam kaže tačno ono što je Bog u ovom slučaju mislio:

Jer k'o lav ću biti Efrajimu, kao lavić domu Judinu; **ja, ja ću razderati i otići, odnijet ću i nitko neće spasiti. Poći ću, vratit ću se na svoje mjesto**, dok krivnju ne priznaju i lice moje ne potraže; kad u nevolji budu, iskat će me! Hosea 5:14-15 (Jeru.)

Reč *pocepati* definiše se kao da se Bog vraća na svoje mesto i dopušta da zli pretrpe posledice svojih izbora. Otpratimo jedan takav sled događaja:

1. Bog *Sebe razdire* i odlazi
2. Sada nema izbavitelja za zle
3. Bog se vraća na svoje mesto i čeka
4. Dok su zli očajni zbog suočavanja sa posledicama svojih dela
5. Zli imaju prozor kroz koji da traže lice Gospodnje u toku svog stresa

Za Boga je agonija da dozvoli da se bilo koje Njegovo dete suoči sa sopstvenom zloćom. Njega duboko povređuje što mora da raskine - to jest da se razdere. Zna da će Mu deca patiti ali budući da neće da slušaju, Bog ih mora ostaviti u skladu sa njihovim ličnim izborima.

U toj stresnoj poziciji vidimo da zli imaju trenutak da potraže Boga, brzinski, i budu isceljeni. To je ono što Bog ima da kaže u poslednjem stihu 50. Psalma.

Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu i koji je putem na opazu. Ja ću mu pokazati spasenje Božije. Psalm 50,23.

Ovo su reči izgovorene zlima. Sud Božiji zlima dozvoljava im da iskuse posledice svoje zloće, kako bi se suočili sa stresom koji proishodi iz njihovih dela, a u nadi da će pohrliti nazad k Bogu da bi bili isceljeni. Bog može da ublaži, do izvesne mere, posledice koje stižu zle i da ih fokusira tako da ljude u zabludi najbolje usmere da prepoznaju samoprevarnost greha (zapazite kako su, na primer, zla u Egiptu izvirala iz zemlje tim redom da pokažu nesposobnost egipatskih bogova da ih spasu). „I On je pre svega i sve je u Njemu“, Kološanima 1,17. Ako zla osoba u bilo kom trenutku uvidi Božiju dobrotu i pokaje se, Bog će k njoj okrenuti Svoje lice i iskazati milost. Božije delovanje u okviru suda uvek je nastrojeno da isceljuje a ne da osuđuje i uništava.

Ovako Biblija opisuje pravdu odmazde:

Poznaše Gospoda; on je sudio; u djela ruku svojih zaplete se bezbožnik. Psalam 9,16.

Ponovo, kako se Bog nosi sa pobunjenicima koji zlo čine? Dopušta da budu uhvaćeni u zamku sopstvenih zlodela to jest da upadnu u jamu koju su drugom iskopali. Bog se vraća natrag na svoje mesto dok oni ne ostanu pusti. Princip je zapisan u samih 10 zapovesti.

Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, **koji pohodim grijehе otačke na sinovima do trećega i do četvrtoga koljena, onijeh koji mrze na mene;** a činim milost na tisućama onijeh koji me ljube i čuvaju zapovijesti moje. 2. Moj. 20,5-6.

Pravda se Božija sastoji u tome da Bog iskazuje milost i donosi obnovljenje, no ako je Njegova milost odbijena tada se Bog, iz ljubavi koja poštuje slobodnu volju, povlači i dopušta da ljude stignu prirodne posledice sopstvenih izbora. Kako bivaju pritisnuti nevoljama koje stižu kao posledica ludosti i nerazumnih izbora, Bog želi da ih privuče nazad k Sebi da bi ih iscelio. Ako i dalje odbijaju da poslušaju tada će biti uništeni sopstvenim zlom. Ovakav sistem pravde sasvim je drugačiji od Cezarovog sistema pravde (pravda ljudskog autoriteta) koja izaziva bol, patnju i smrt prestupnika. Ovo je jedan od načina na koji Bog vraća ljudima po njihovim zaslugama to jest okreće njihove puteve na njihovu glavu; dozvoljava da postoji Cezarova pravda i da grešnost tog sistema pravde kazni one koji zlo čine. Ovo Biblija naziva Božijom osvetom.

Jer knezovi nijesu strah dobrijem djelima nego zlijem. Hoćeš li pak da se ne bojiš vlasti, čini dobro, i imaćeš hvalu od nje; Jer je sluga Božij tebi za dobro. **Ako li zlo činiš, boj se; jer uzalud ne nosi mača, jer je Božij sluga, osvetnik na gnjev onome koji zlo čini.** Rimljanima 13,3-4.

Princip iz Rimljanima 13,3-4 je izraz principa iz Deset zapovesti gde Bog nahodi prestupe na ljudima. U tom smislu Cezar postaje Božiji službenik da osveti zlo. To ne znači da Cezarom upravlja Božiji karakter ili da on na bilo koji način predstavlja Boga, već samo da Bog dopušta posledice ljudskog lažnog sistema pravde smrti da se vrati na njih.

I Cezar i Isus imaju svoju sudijsku stolicu:

A Pavao će: "**Stojim pred sudom carevim**, gdje treba da mi se sudi. Židovima ništa ne skrivih, kao što i ti veoma dobro znaš." Dela 25,10.

Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovu, da primimo svaki što je koji u tijelu činio, ili dobro ili zlo; 2. Korinćanima 5,10.

Ove dve sudijske stolice nikako nisu iste. Hristova sudijska stolica funkcionira na potpuno različitim principima od Cezarove. Nebeski sistem pravde ni u kom slučaju ne koristi prinudu niti pretnje smrću da potkrepi svoje principe. Upotreba sile potpuno je suprotna Hristovom carstvu.

Isus odgovori: „carstvo moje nije od ovoga svijeta; kad bi bilo od ovoga svijeta carstvo moje, onda bi sluga moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo moje nije odavde.” Jovan 18:36

Princip borbe je u ovom kontekstu princip sile. Hristovo carstvo ne koristi silu. Šta to znači javiti se na sudu Hristovom, da primimo šta je ko u telu činio? Ovo bi moglo zvučati kao pretnja, zar ne?

A ti zašto osuđuješ brata svojega? Ili ti zašto ukoravaš brata svojega? Jer ćemo svi izići na sud pred Hrista. Rimljanima 14,10.

Pavle postavlja pitanje zašto sudiš bratu svojemu? Zatim upozorava da ćemo se svi javiti pred Hristovim sudijskim prestolom. Da li je to preteća izjava kojom želi da izazove dobro ponašanje? Ovo je nemoguće. Nema smisla da ne treba da sudimo drugome a Isus će suditi nama. Ako nama nije suditi drugome, tada Isus treba da je savršeni primer kako ne suditi. A to je upravo ono što nam Isus kaže: da On ne sudi nikome (Jovan 8,15).

Šta, dakle, znači da ćemo se svi javiti na sudu Hristovu to jest pred Njegovom sudijskom stolicom?

Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mjesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod. Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to ugledjete ognjeno skupljaš na glavu njegovu." Rimljanima 12,19-20.

Stati u Hristovo prisustvo, u prisustvo Onoga koji je esencija ljubavi, praštanja i milosti za sebičnu je dušu prava tortura. Kada su Jevrejske vođe stajale pred Isusom dok je On pisao po prašini, i samo Njegovo prisustvo i sadržaj onoga što je napisao pokrenulo ih je na samo-osudu i oni su se udaljili iz Njegovog prisustva.

Ljubav i milost Božija imaju sebi svojstvenu silu osvedočenja. Božija nemoćljiva milost ima beskonačnu moć osvedočenja duše u to koliko je Bog prečist a mi zli. Svakoga se dana naš Spasitelj suočava sa nebrojenim samoubistvima, ubistvima, predoziranjima drogom i abortusima. Njegovo izdržavanje svega ovoga govori o tako ogromnoj ljubavi koju nikad nećemo u potpunosti moći razumeti.

Ova ljubav ima takvu moć da, kada grešnik stane pred sudijsku stolicu Hristovu a da nije tražio oprostjenje za svoj greh, krivica sopstvene sebičnosti prosto ga smrvi. Nije Bog taj koji osuđuje grešnika jer osuda ne ishodi od Boga već od Sotone i Adama.

Prigrli Božiju milost danas; pravda je Božija u tome da ti slobodno oprost i skine s tebe tovar krivice.

Stati u Hristovo prisustvo, u prisustvo Onoga koji je esencija ljubavi, praštanja i milosti za

POGLAVLJE 23

Čišćenje Svetinje i Dan Iskupljenja (Očišćenja)

Na početku Jevrejskog kalendara je praznik Pashe i Beskvasnih hlebova. Ovo je početak procesa pomirenja. Fokus je na žrtvi i oproštenju greha. Centar zbivanja je dvorište Svetinje i žrtveni oltar.

Najsvetiji dan godine za Jevreje je Jom Kipur (Yom Kippur), na engleskom Dan iskupljenja, a na srpskom preveden kao Dan očišćenja. Događaji ovoga dana ukazuju na pomirenje i omogućavaju zaokruživanje procesa pomirenja. Jom Kipur pada u sedmom mesecu i glavna radnja u Hramu se odigrava u Svetinji nad svetinjama. Narod je bio pozvan da posti i da ponizi dušu svoju pred Gospodom, i da se moli da se sve opravda pred Bogom jer je to dan suda.

Glavni ritual povezan sa ovim praznikom uključuje dva jarca:

Svetu košulju lanenu neka obuče, i gaće lanene neka su na tijelu njegovu, i neka se opaše pojasom lanenijem i kapu lanenu neka metne na glavu; to su haljine svete, i neka opere tijelo svoje vodom, pa onda neka ih obuče. **A od zbora sinova Izrailjevijeh neka uzme dva jarca za žrtvu radi grijeha**, i jednoga ovna za žrtvu paljenicu. I neka prinese Aron junca svojega na žrtvu za grijeh i očisti sebe i dom svoj. **Potom neka uzme dva jarca, i neka ih metne pred Gospoda na vrata šatora od sastanka. I neka Aron baci ždrijeb za ta dva jarca, jedan ždrijeb Gospodu a drugi ždrijeb Azazelu.** I neka Aron prinese na žrtvu jarca na kojega

padne ždrijeb Gospodnji, neka ga prinese na žrtvu za grijeh. A jarca na kojega padne ždrijeb Azazelov neka metne živa pred Gospoda, da učini očišćenje na njemu, pa neka ga pusti u pustinju Azazelu. 3. Moj. 16,4-10.

Već smo naveli u 14. poglavlju zašto Svetinja ne predstavlja u potpunosti Božiji karakter, već pre proces kroz koji čovek smatra da treba da prođe da bi se izmirio sa Bogom. Žrtava i prinosa Bog ne zahteva (Psalam 40,6). Drugim rečima, ovi događaji oslikavaju ljudsku percepciju suda.

Jedan jarac je prozvan Gospodnji jarac a drugi jarac za Azazela ili žrtveni jarac. Zašto se ovde koriste koze a ne jaganjci?

Ono što je fascinantno je da Jevrejska reč koja se ovde upotrebljava može imati tri različita značenja:

- 1) dlakav (pridev)
- 2) muška koza – jarac (imenica muškog roda)
 - 2a) kao žrtvena životinja
 - 2b) **satir, može se odnositi na demonski zaposednutog jarca**, kao što je bio slučaj sa svinjama u Gadareni (Matej 8,30-32)

Biranje koji jarac će imati koju ulogu vršilo se izvlačenjem žreba. Bilo koji od dva jarca može da bude jarac za Gospoda ili za Azazela (žrtveni). Ovo je prvo mesto u Bibliji gde se pominje žreb. Poznati biblijski komentator iz 19. veka, Adam Clarke objašnjava proces kako se izvlačio žreb.

Jevreji nam kažu da je bilo dve kuglice napravljene od drveta, kamena ili nekog metala. Na jednom je pisalo **לשם** Lashem, što je značilo Ime, i označavalo je **יהוה** Jehovah, što Jevreji niti su pisali niti izgovarali; na drugom je pisalo **לעזאזל** Laazazel što je bio jarac za Azazela ili žrtveni jarac. Zatim bi stavili obe kuglice u posudu koja se zvala **קלפי** kalpey dok su oba jarca bila okrenuta ka zapadu. Sveštenik bi prišao jarcima tako da mu je jedan s leva a drugi s desne strane a kalpey bi bio promućkan pa bi sveštenik uzeo kuglice, u svaku ruku po jednu. Jarac koji mu je bio s desne strane dobijao je kuglicu iz desne ruke i obrnuto. Shodno onome što je pisalo na kuglici jarac za Azazela i jarac za žrtvu Gospodu bili bi određeni. Videti u Mishna, in Tract. Joma. Komentar na 3. Mojsijevu 16,8.

Bog je obično saopštavao svoju volju putem Urima i Tumima. To su bila dva kamena koja su se stavljala na ramena prvosveštenika. Bog bi saopštavao svoju volju tako što bi jedan kamen zasvetleo a drugi je ostajao taman. No, na Dan iskupljenja koristilo se izvlačenje žreba a ne Urim i Tumim, mnogo prostiji i naizgled arbitraran metod. Možda neko može da kaže da je volja Gospodnja po pitanju koji jarac će biti za koju svrhu bila prikazana na taj način ali se čini da je stvar izgledala sasvim slučajna.

Ovaj princip da se greh to jest krivica naroda prenosi ili na jednog čoveka ili na životinju bio je uobičajen za paganske narode. To se savršeno uklapa u čovekovo viđenje, u njegovom prirodnom, palom stanju, o tome kako razrešiti krivicu. I za ovo Adam Clarke ima interesantno istorijsko objašnjenje u komentaru na 3. Mojsijeva 16,10.

Većina drevnih naroda imali su posredničke žrtve, na koje su različitim ritualima i ceremonijama prenosili krivicu šire zajednice, na isti način kao što je žrtveni jarac bio korišćen kod Jevreja. Beli bik koji je bio žrtvovan Apisu kod Egipćana spada u istu kategoriju: glava žrtve bila je odsecana nakon što su na njega bile položene kletve da: „ako ima neko zlo koje visi nad nama ili nad zemljom Egipta bude izliveno na tu glavu“. Potom bi ga prodali Grcima ili bacili u Nil. Videti: Herod. Euterp., 104 str., edit. Gale.

Petronius Arbiter kaže da je među drevnim stanovnicima Marseja postojao običaj da, kada bi se pojavila neka bolest ili pomor, uzmu jednog od siromašnijih građana koji bi se ponudili za tu namenu; hranili bi ga godinu dana najboljom hranom, zatim bi ga nakitili vrbinom i obukli u posvećenu odoru pa išli s njime kroz grad i tovarili na njega kletve uz molitvu da sva zla kojima je grad bio izložen padnu na njega - i bio bi gurnut sa vrha stene Satirikon. Suidas u svom leksikonu pod rečju περιφημα, navodi da je bio običaj da se jednom godišnje čovek prinese na smrt za bezbednost ostalih ljudi, uz reči Περιφημα ημων γενου – „ti nas očisti“ te bi ga sa stene bacili u more kao žrtvu Neptunu.

Verovatno je isti ovaj princip bio na delu u Joninom slučaju kada je on ponudio da njega bace s broda kao žrtvu, preuzimajući na sebe svu krivicu kako bi oluja prestala.

Izraelci su, izašavši iz Egipta, imali već usađene egipatske običaje iskupljenja. Ovi su običaji uneti u Izraelov bogoslužbeni sistem da bi ih poučili da će se

Bog pobrinuti za problem greha i da će ukloniti krivicu iz naroda. To je isti princip na koji se pozvao Kajafa, prvosveštenik u Hristove dane, kada je sugerisao da je bolje da se ubije jedan čovek da spase ceo narod.

... I ne mislite da je nama bolje da jedan čovjek umre za narod, negoli da narod sav propadne. Jovan 11,50.

Utom Pilat, u pokušaju da spase Hrista, nudi gomili odluku: da li žele da taj jedan bude Isus ili Baraba.

“A u vas je običaj da vam jednoga pustim na pashu, hoćete li dakle da vam pustim cara Judejskoga?” Onda svi povikaše opet govoreći: „ne ovoga, nego Varavu“. A Varava bješe hajduk. Jovan 18,39-40.

Ovaj naizgled nasumičan izbor ko će da bude razapet a ko da živi izgleda kao da je izvučen žreb između dva jarca u Isusovom raspeću. Prevrtljiva masa, nošena hirovitom emocionalnošću, izabira da Baraba preživi a Hrist da bude žrtvovan.

Priča Dana iskupljenja (očišćenja) je Božiji pokušaj da dojadi čovečanstvu da ih je On pomirio sa Sobom, ali On komunicira sa nama u našem modusu razmišljanja. Božije misli nisu naše misli, pa da bi nas dosegao, On mora koristiti nama razumljiva sredstva komuniciranja.²⁹

Priča o Jom Kipuru u stvari nas vraća na početak, jer se stvar može završiti samo tamo gde je otpočela, u smislu da tek kada se reši ono što je iniciralo sukob, stvari se mogu dovesti do pomirenja.

Adam je u vrtu svoju krivicu preneo na druge dve osobe:

Čovjek odgovori: „**Žena** koju si **ti postavio** uz mene, dala mi je jesti plod drveta, i ja sam ga pojeo.“ 1. Moj. 3,12.

Isus je bio jagnje zaklano od postanja sveta pa je predstavljen kao jarac za Gospoda. Eva je trebalo da ponese odgovornost za navođenje svog muža na greh. Ona je postala Adamov žrtveni jarac (onaj na koga se „vadio“ prim. prev.). To je za nju bilo iskustvo pustinje iz koje je iščezla prestavši da postoji nešto manje od 1000 godina kasnije.

²⁹ Vidite 16. poglavlje knjige *Agape* koju možete naći na fatheroflove.info.

U završnici istorije ovog sveta religiozne vođe crkava pritiskaće svet da ima religijsku praksu prema njihovim diktatima. Svi moraju primiti žig zveri kako bi mogli da kupuju i prodaju. Kao što smo razmatrali u 20. poglavlju, biće izrečena smrtna kazna za one koji budu odbijali da svetkuju zakonom nametnutu Nedelju. Svet će početi da pogađaju ozbiljne nepogode kao rezultat zakonskih nameta koji se suprote Božijem zakonu u kome Bog nalaže da sedmi dan, Subotu, držimo svetom.

Božiji narod biće optužen za katastrofe koje pogađaju Zemlju. Nad nekima od njih biće i izvršena smrtna kazna kao ponuda bogovima u uzaludnoj nadi da će potresi prirode i čovečanstva prestati. Kada Isus bude trebalo da se pojavi da izbavi svoju decu, zli će shvatiti da su bili obmanuti. Tada će pokušati da svoj gnev iskale na religioznim vođama koji su ih obmanuli. Oni će pokušati da se iskupe ubijanjem ovih religioznih vođa.

U suštini je Sotona onaj koji je svet zaveo u prevaru te nakon što su sveti uzeti na nebo a zli su ubijeni posledicama sopstvenih izbora, Sotona biva ostavljen na Zemlji na 1000 godina.

Tada ja vidjeh jednog anđela koji silaziše s neba. On imaše u ruci ključ **ponora** i jedan teški lanac. On se domože zmaja, prastare zmije, koja je Đavo i Sotona, i **okova ga u lance na tisuću godina;** Otkrivenje 20,1-2.

Lanci kojima je vezan Sotona i njegovi anđeli jesu lanci njihovih okolnosti.

Doista, ako Bog anđela koji sagriješiše **nije poštedito** nego ih je sunovratio u Tartar i predao **lancima mračnog bezdana** da budu čuvani za sud; 2.Petrova 2,4 (Jeru.)

Sotona nije poštedito nikoga tokom cele ljudske istorije. On je sudio, osuđivao i optuživao ceo ljudski rod. On ima da hiljadu godina sedi u tišini i, kao što je sudio drugima, sedi na opustošenoj Zemlji i suoči se sa sopstvenom osudom. Biblija to naziva jama bez dna ili abisal (ambis). Dubina njegovog očajanja je bez dna. Biće zatočenik sopstvenog nepraštanja. Isus na to aludira u ovoj paraboli:

Tada pristupi k njemu Petar i reče: Gospode! koliko puta ako mi sagriješi brat moj da mu oprostim? do sedam puta? Reče njemu Isus: ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset.

Zato je carstvo nebesko kao čovjek car koji namisli da se proračuni sa svojijem slugama. I kad se poče računati, dovedoše mu jednoga dužnika od deset hiljada talanata. I budući da nemaše čim platiti, zapovjedi gospodar njegov da ga prodadu, i ženu njegovu i djecu, i sve što ima; i da mu se plati! No sluga taj pade i klanjaše mu se govoreći: gospodaru! pričekaj me, i sve ću ti platiti. A gospodaru se sažali za tijem slugom, pusti ga i dug oprosti mu. A kad iziđe sluga taj, nađe jednoga od svojijeh drugara koji mu je dužan sto groša, i uhvativši ga davljaše ga govoreći: daj mi što si dužan. Pade drugar njegov pred noge njegove i moljaše ga govoreći: pričekaj me, i sve ću ti platiti. A on ne htje, nego ga odvede i baci u tamnicu dok ne plati duga. Vidjevši pak drugari njegovi taj događaj žao im bi vrlo, i otišavši kazaše gospodaru svojemu sav događaj. Tada ga dozva gospodar njegov, i reče mu: zli slugo! sav dug ovaj oprostih tebi, jer si me molio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ na svog drugara, kao i ja na te što se smilovah? **I razgnjevi se gospodar njegov, i predade ga mučiteljima dok ne plati sav dug svoj.** Tako će i otac moj nebeski učiniti vama, ako ne oprostite svaki bratu svojemu od srca svojijeh. Matej 18,21-35.

Čovek koji je svom gospodaru dugovao zahvalnost za oprostjenje ogromnog duga, čim je skrenuo iza ćoška osudio je onoga ko mu je dugovao neznatan iznos u poređenju sa onim što je njemu oprošteno. Suština priče je da će se oni koji ne opraštaju suočiti sa zatvorom i torturom samoosude i gorčine. Ne muči njih Bog, već On samo dopušta da se suoče sa posledicama sopstvenih izbora. Pali anđeli plaše se suočavanja sa tom torturom.

A kad vidje Isusa, povika i pripade k njemu i reče zdravo: što je tebi do mene, Isuse, sine Boga najvišega? **Molim te, ne muči me.** Jer Isus zapovjedi duhu nečistome da iziđe iz čovjeka: jer ga mučашe odavno, i metahu ga u verige i u puta da ga čuvaju, i iskida sveze, i tjeraše ga đavo po pustinji. A Isus ga zapita govoreći: kako ti je ime? A on reče: legeon; jer mnogi đavoli bijahu ušli u nj. **I moljahu ga da im ne zapovjedi da idu u bezdan.** A ondje pasijaše po gori veliki krd svinja, i moljahu ga da im dopusti da u njih uđu. I dopusti im. Tada **iziđoše đavoli iz čovjeka i uđoše u svinje; i navali krd s brijega u jezero, i utopi se.** Luka 8,28-33.

U ovoj priči nailazimo na povezane koncepte ambisa (jame bez dna) i mučenja. Pali anđeli pokušavaju da okrive Božijeg Sina za muku sa kojom će

se suočiti, ali oni svoj strah od osude projektuju na Hrista jer su i sami osuđivali svakoga oko sebe. Svinje koje su se podavile služe kao simbol samih anđela koji su odbacili mnogoceni biser. Ovi su anđeli jednom bacili Sina Božijeg pod svoje noge i prezreli njegovu dobrotu prema njima.

Ne dajte svetinje psima; **niti mećite bisera svojega pred svinje**, da ga ne pogaze nogama svojim, i vrativši se ne rastrgnu vas. Matej 7,6.

Bacanje svinja u more refleksija je duševne muke palih anđela koji će biti zatočeni sopstvenim lancima nepraštanja. Njihov je moto:

Nikad ne opraštamo i nikad ne zaboravljamo.

Ove reči vraćaju se da progone pale anđele. Ne mogu da zaborave ništa od onoga što su učinili a budući da ni ne praštaju nemaju čak ni mogućnost da pomisle da im može biti oprošteno. Stoga ostaju zatočeni 1000 godina do trenutka kada se imaju susresti sa puninom Božije slave, a kada će biti prožeti sopstvenom osudom za svoje grehe i podaviće se, kao svinje u moru.

Svaliče te u jamu, i umrićeš usred mora smrću pobijenijeh. Jezekilj 28,8.

Kada svetu ovom dođe kraj ostaće potpuno pust. Biblija opisuje to vreme, kada neće biti ni jednog živog čoveka na Zemlji i sve će se raspasti.

Pogledah, a gle, nema čovjeka, i sve ptice nebeske odletjele. Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokoga gnjeva njegova. Jer ovako govori Gospod: sva će zemlja opustjeti; ali neću sasvijem zatrti. Jeremija 4,25-27.

Sotona je ostao na pustoj Zemlji bez ljudi koje da zavodi, a ni pali anđeli nemaju šta da rade. Oni su saterani u more očajanja daveći se u sopstvenoj gorčini, osudi i mučenju. Celokupno čovečanstvo ili leži mrtvo ili je na nebu a oni su jedini ostali da nose posledice koje je greh doneo na zemlju. Atmosfera nasilne, razvratne i gnusne istorije čovečanstva sada počiva nad Sotonom i njegovim anđelima.

I sada, da si proklet na zemlji, koja je otvorila usta svoja da primi krv brata tvogaja iz ruke tvoje. 1.Moj. 4:11

Sotona sada prima u svoj punini prokletstvo zemlje koja je otvarala svoja usta da primi svu krv koju je on inspirisao ljude da prolivaju jedni drugima.

U ceremoniji Dana očišćenja prvosveštenik stavlja obe ruke na glavu jarca koji ostaje živ i priznaje - ili bolje rečeno, da bliže odgovara Jevrejskom originalu - baca grehe na jarca.

I metnuvši Aron obje ruke svoje na glavu jarcu živomu, neka ispovjedi nad njim sva bezakonja sinova Izrailjevih i sve prijestupe njihove u svijem grijesima njihovijem, i metnuvši ih na glavu jarcu neka ga da čovjeku spremnom da ga istjera u pustinju. 3. Moj. 16,21.

Šta ovo znači? Da li Isus radi Adamu ono što je on Njemu uradio na početku? Da li On optužuje Sotonu za sve?

Isus nam je već rekao da On niti sudi niti osuđuje. Ipak se mi sećamo šta se odigrava kod Hristove sudijske stolice.

Poznaše Gospoda; on je sudio; u djela ruku svojih zaplete se bezbožnik. Psalam 9,16.

Jer je dan Gospodnji blizu svijem narodima; kako si činio, tako će ti biti, plata će ti se vratiti na glavu tvoju. Obadija 1,15.

Ne varajte se: Bog se ne da izrugivati! Što ko seje, to će i žeti! Galatima 6,7. (Jeru.)

Sotona će se suočiti sa kaznom koju je izumeo. Kao Aman koji je napravio vešala za Mardoheja (Jestira 7,10), Sotona se lično suočava sa kaznom koju je lično zahtevao za druge.

Poput ljudi koji su dovukli ženu uhvaćenu u preljubi kako bi je osudili, kada se Isus sagnuo i pisao po prašini te su njihova sopstvena dela isplivala na površinu sećanja, tako je isto Isus video i ceo Sotonin život. Sve što je Sotona učinio zapisano je u Hristu, jer je u Njega ugraviran svaki greh koji su ljudi počinili. „Aron će [nad jarcem] da ispovedi svaki greh i nečistotu dece Izraela...“. Ovde je upotrebljena reč *prizna* a ne *izgovori prokletstvo*. Deo značenja reči priznati je:

(pružajući ruke); intenzivno oplakivati (kršeći ruke)

Kao i u slučaju sa Kainom, Isus nije izrekao prokletstvo nad njim kada je izrekao to jest „priznao“ šta je to Kain učinio i kakve su neminovne posledice njegovog postupka. Isus je izgovorio sa suzama i dubokom tugom šta će posledično doći na njega.

Ti si sada proklet od zemlje koja je otvorila usta da primi iz tvoje ruke krv tvojeg brata. Kad budeš obrađivao svoju zemlju ona ti više neće dati svoju snagu. Bit ćeš lutalica i potucalo na zemlji. 1. Moj. 4,11-12. (Dretar)

Sotona će, kao što je bio Kain, biti lutalac i potukač po Zemlji tokom tih 1000 godina, s razlikom da će Zemlja biti pod posledicama 6000 godina greha. Isus to „priznaje“ nad Sotonom isto kao što je i nad Kainom – šta će se desiti zbog njegove zloće.

Mi sa ljudskog stanovišta ovo čitamo kao prenošenje osude na originalni izvor problema čime se krivica skida sa ostatka naroda. Ali Božija pravda ne zahteva ovu vrstu prenosa duga; u sotonskom sistemu pravde greh ne može biti uklonjen/isceljen/oprošten pa je tu potrebna ovakva procedura. S Božijeg stanovišta ovo je proces izgovaranja „zbogom“. To je trenutak istine u kome se Sotona mora suočiti sa delima koja je učinio. Ne čini to Isus u duhu osude i prenosa krivice. Njegove misli nisu naše misli. Hrist i Otac su bezuslovno oprostili spasenima sve njihove grehe. Njima nije potrebna žrtva da bi greh oprostili.

Kroz ovu simboliku ljudskog razumevanja iskupljenja i očišćenja greha čovek biva zadovoljen Božijim saopštavanjem da će problem koji postoji sa grehom biti razrešen.

Mnogi ljudi veruju da je žrtveni jarac Hrist jer se svi gresi naroda ispovedaju nad njim. Setite se da su jarci bili birani žrebom, bilo koji od njih mogao je ispuniti ulogu. Jevrejska reč za jarca u sebi sadrži značenje đavo, a takođe i reč Azazel, ime koje se koristi za žrtvenog jarca (na našem jeziku: jarac za Azazela, prim.prev.)³⁰

Bog nije zahtevao da svi gresi budu preneti na Isusa da bi problem greha mogao privesti kraju. Nama ljudima je to potrebno jer je to ono što je Adam

³⁰ 1906 Jewish Encyclopedia entry: <http://jewishencyclopedia.com/articles/2203-azazel>

zahtevao od početka. To je jedini način koji mi razumemo, da bi prihvatili da krivica može biti uklonjena.

I kad se svrši hiljada godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, i izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pijesak morski. I iziđeše na širinu zemlje, i opkoliše oko svetijeh, i grad ljubazni; i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih. Otkrivenje 20,7-9.

Na kraju tih 1000 godina nepokajani bivaju ponovo podignuti u život. Sotona momentalno nastavlja svoj rad na obmanjivanju palih predstavnika čovečanstva. Stoga se odmah otrže sa svojih sumornih lanaca jer mu nešto drugo sada zaokuplja pažnju. Sotona se uopšte nije promenio. On ne može da oprostí pa ne veruje ni da je njemu moglo da se oprostí. Stoga on ubeđuje zle da pokušaju da zauzmu sveti grad. Oni su rešeni da pobiju stanovnike nebeskog grada koji je sišao na Zemlju.

Bog nije zahtevao da svi gresi budu preneti na Isusa da bi problem greha mogao privesti kraju. Nama ljudima je to potrebno jer je to

Nepokajani zli pokušavaju da zauzmu Božiji grad, ali slava Božijeg karaktera u punini otkrivena u Njegovom Sinu preplavljuje ih krivicom. Užas dolaska u prisustvo Sina Božijeg u punini Njegovog božanstva sručuje njihov ubilačko-osuđivački duh na njih same. Što su više mržnje gajili prema Hrstu i Njemu vernima, osećaju veću krivicu dok gledaju dobrotu Boga i Njegovog Sina. U krajnjem očajanju podižu se jedan na drugoga u samouništenju, kao da su smrvljeni sopstvenom osudom na smrt koju su namenili pravednima, pa se kao svinje podaviše u moru.

I dozvaću na nj mač po svijem gorama svojim, govori Gospod Gospod: mač će se svakoga obratiti na brata njegova. Jezekilj 38,21.

I u to će vrijeme biti velika smetnja među njima od Gospoda, i hvataće jedan drugoga za ruku, i ruka će se jednoga podignuti na ruku drugoga. Zaharija 14,13.

Jer će obuća svakoga ratnika koji se bije u graji i odijelo u krv uvaljano izgorjeti i biti hrana ognju. Isaija 9,5.

Zato, evo, ja ću dovesti na tebe inostrance najljuće između naroda, i oni će **istrgnuti mačeve svoje na ljepotu mudrosti tvoje, i ubiće svjetlost tvoju. Svaliće te u jamu, i umrijećeš** usred mora smrću pobijenijeh. Jezekilj 28,7-8.

Kako su Faraon i njegova vojska završili u moru pokušavajući da unište Božiji narod, kako su se svinje podavile u moru, na isti način će skončati Sotona i zli.

Posmatrajući ceremoniju sa dva jarca, hajde da u njoj prepoznamo nama ljudima dobro poznat sistem krivljenja drugoga za moje grehe. Hajde da se u poniznosti pred Bogom pokajemo i naučimo iz priče o dva jarca suštinsku poruku – čovek mora da okrivi nekog drugog i svoju krivicu svali na njega. Kroz ovu simboliku dva jarca Gospod nam ogledalski reflektuje naše zlo srce, vodeći nas sve do Adama u vrt i do greha prebacivanja krivice i traženja žrtvenog jarca koji će platiti za naše grehe.

Mudro bi bilo ako bismo svoju dušu ponizili pred Bogom; prestali bi tada da krivimo druge za svoje probleme. Koliko muževa i žena svakodnevno vrši transfer sopstvene krivice na svog bračnog druga u pokušaju da se opravdaju za sopstveni greh? Koliki bacaju kocku na koga da svalje krivicu za sopstveni osećaj krivice? Simbolika Dana očišćenja prosto više k nama da prestanemo da svaljujemo na drugoga odgovornost zbog patnje koju trpimo. Hajde da prestanemo da sudimo drugima i da sebe predamo s poverenjem u ruke ljubavi svoga Oca koji čini da nam, u krajnjem ishodu, sve izađe na dobro.

Opet će se smilovati na nas; pogaziće naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grijehе njihove. Pokazaćeš istinu Jakovu, milost Avramu, kako si se zakleo ocima našim u staro vrijeme. Mihej 7,19-20.

POGLAVLJE 24

Bez posrednika

Kao što smo već više puta primetili, naša ljudska percepcija pravde uključuje period nadzora, kad oni koji su pod sumnjom imaju vreme da promene ponašanje. Dat im je period milosti da se dovedu u red. U našem sudskom sistemu postoje advokati koji posreduju za osumnjičenog kako bi odgodili presudu ako se ona ne može ukinuti.

Ako se osoba nađe krivom, nakon određenog vremena milosti izvršna pravda uzima stvari u svoje ruke a proces posredovanja prestaje. Izvršenje pravde zahteva prestanak svakog posredovanja i kriva stranka mora biti kažnjena po zakonu. Kada su iscrpljene sve apelacione mogućnosti, posrednik ili advokat ne može više da posreduje za nj.

Što se tiče Isusove ličnosti, On *uvek* živi da se može moliti (posredovati) za nas.

A on, jer ostaje dovijeka, ima neprolazno svećeništvo. Zato i može do kraja spasavati one koji po njemu pristupaju k Bogu **jer uvijek živ da se za njih zauzima**. Jevrejima 7,24-25 (Jeru.)

Kada duša uvidi svoju krivicu za kršenje zakona Božijeg, okreće se Hristu kao posredniku i veruje da će On posredovati kod Boga da bi mu se dodelila milost.

Dječice moja! ovo vam pišem da ne griješite; i ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika. 1. Jovanova 2,1.

Mi, shodno našoj paloj, ljudskoj percepciji pravde vidimo Hrista kao da posreduje za nas kako bi obezbedio da nam Bog dodeli milost. Ali Bog će uvek dati milost onima koji to zatraže - jer je Bog ljubav.

U suštini Hristos posreduje za nas samo zbog našeg viđenja potrebe za tim. On nas sreće tamo gde jesmo i voljno nas uzima za ruku i predstavlja Ocu.

Shodno činjenici da je Hristos živeo kao čovek i bio voljan i da umre za nas, možemo imati poverenje da će Bog čuti Svoga Sina koji govori u našu korist.

Mi nemamo, naime, jednog velikog svećenika nesposobnog suosjećati s našim slabostima; on je bio iskušan u svoj sličnosti s nama, ali bez grijeha. Napredujmo dakle s punim pouzdanjem prema prijestolju milosti, da bi dobili milosrđe i naši milost, da budemo pomognuti u željeno vrijeme. Jevrejima 4,15-16 (Dretar)

Na početku našeg Hrišćanskog puta imamo utisak da Hristos ubeđuje Oca da odustane od svojih zahteva za pravdom koja je protiv nas i koja bi trebalo da nas ubije naših greha radi. A u stvarnosti, Hristos je pored nas i u našem pogrešnom razumevanju Njegovog Oca, celim putem nas privlačeći bliže k Njemu kako bi počeli da uviđamo da osuda potiče od nas samih a ne od Boga.

U suštini, Hristova je molba k nama da verujemo da je Njegov Otac voljan da oprosti, da je večno milostiv, i da Oca najzad upoznamo jednako dobro kao što Ga Hrist zna. Jedino, pak, što Hrist treba da ubedi svoga Oca je da je On (Isus) lično spreman da nastavi da nosi težinu greha celog sveta. (Isaija 63:9)

Kao što mene zna otac i ja znam oca; i dušu svoju polažem za ovce.
Jovan 10,15.

Oni koji odbijaju da prihvate istinu o Božijem karakteru, da On ne optužuje, izdržaće sud za koji veruju da Bog mora da izvrši. U spoznaji sopstvene grešnosti osećaju da moraju biti odsečeni, bez posrednika, svojih greha radi.

Bog će dozvoliti svima onima koji veruju u Njega da prođu kroz ovaj proces. To je vreme muke Jakovljeve o kom smo ranije govorili. Budući da smo svi do jednog žigosani Adamovskim sistemom pravde, svi ćemo na kraju vremena proći kroz proces u kome ćemo se osećati kao da smo odsečeni, izbačeni, zbog naših greha.

I vidio je, da nema čovjeka, i začudio se, da nitko nije posredovao. Tada mu je pomogla njegova vlastita mišica, i pravednost je njegova poduprla njega. Isaija 59,16 (Šarić)

Ovaj stih ima primarnu primenu na Prvi Hristov dolazak. Bog je tražio ljude koji će pre Hristovog dolaska da odsjaju svjetlo istine i otkriju Njegov karakter, ali ne beše takvog. Stoga je Bog poslao Svoga Sina na svet da otkrije Njegovu pravednost. Pismo navodi da je sve ovo napisano za dobro onih na koje posledak sveta dođe (1. Korinćanima 10:11). Pismo govori o vremenu kada će Hrist prestati sa svojim posredničkim delom na nebu.

I napuni se crkva dima od slave Božije i od sile njegove; i niko ne mogaše doći u crkvu, dok se ne svrši sedam zala sedmorice anđela. Otkrivenje 15:8

U ono će vrijeme ustati Mihael, veliki knez koji štiti sinove tvog naroda. Bit će to vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi pa do toga vremena. U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti - svi koji se nađu zapisani u Knjizi. Danilo 12,1. (Jeru.)

Kako svet tone u krajnji kaos u poslednje dane a sveti Božiji budu suočeni sa smrću, svi gresi izlaze pred njih i u iskušenju su da budu preplavljeni i obeshrabreni time.

Oni koji su naučili i prihvatili da Bog nikad nikoga ne „odseca“ i da je svemilostiv shvatiće da će: „zato učini mu spasenje mišica njegova, i pravda njegova poduprije ga“. Drugim rečima, budući da se grčevito drže Božijih obećanja i veruju da je Isus u punini otkrivenje Oca pa ih stoga Bog neće odbaciti, i oni su zaštićeni u tom uverenju. Ovo je stvarno značenje da slava Gospodnja ispunjava hram. Božiji ljudi vide karakter Božiji kao milostiv i blagodatan nasuprot svom grešnom životu. Isus ne mora dalje da bude u Svetinji nad svetinjama kao posrednik za greh. Sveti su prevazišli svoj osećaj samoosuđivanja i odbijaju da veruju da ih Bog osuđuje - baš kao što je Isus rekao ženi: „Ni ja te ne osuđujem“.

Uvek je ta životodavna vera svetih vera Isusova, koju im On obezbeđuje i daje. Ovi se sveti ne oslanjaju na sopstvene zasluge već su naučili da svo poverenje imaju samo u Hrista. Oni izlaze iz vremena muke Jakovljeve zapečaćeni u istini da ih Bog nikad neće osuditi i biraju da prihvate Njegov „sud ljubavi“ a ne svoj pređašnji samoosuđujući sud o sebi.

To znači da verni pravedni mogu da žive bez posrednika za greh. Greh je prekršaj zakona a zakon je transkript Božijeg karaktera. Oni koji prestanu da veruju da Bog osuđuje i ubija bivaju zapečaćeni u tom uverenju putem probe muke Jakovljeve. Ljudski greh uverenja da Bog ljude odseca i odbacuje biva dodatno uvećan u završnim događajima istorije čovečanstva, a da bi Božiji ljudi bili zapečaćeni u istini. Dok se Božiji verni testiraju misle da će biti odbačeni zbog svojih greha, vera Isusova u njima utiskuje dublje ljubav Božiju i oni odbijaju da se povinuju sumnji. Oni su oni koji su nadvladali – Izrael Božiji.

Sada oni kroz ovo mogu da prežive bez posrednika koji je bio potreban da im pokriva glavu dok su se bojali Boga, bojali se da će ih On kazniti i nauditi im. Isus više nije potreban narodu Božijem na taj način. Oni su ušli u puno svetlo istine jevanđelja i Hristos uvek živi da posreduje za njihovu pravednost ali i za šta god Ga zamole. Ali oni se nikad ne boje da će biti osuđeni niti osećaju potrebu da bude prolivena krv da bi oni bili spaseni. Oni su se oslobodili zatočeništva u sistemu pravde koji traži žrtve i prinose.

Oni koji ne stupe u svetlo istine o Božijem karakteru suočiće se sa sudom za koji veruju da ga Bog sprovodi. Osećaju se odsečenim od Boga usled svojih greha i imaju osećaj da ih je Hrist prepustio Božijem gnevu pa se osećaju odbačenima.

Jest, tko god ne bude postio toga dana, neka se odstrani iz svoga naroda. 3. Moj. 23:29

Oni koji se ponize tokom završnog perioda istorije Zemlje i priznaju svoj greh - da su verovali da je Bog uništilački nastrojen sudija zlih, neće biti odsečeni tj. odbačeni tokom poslednjih događaja jer sad znaju svog Boga i čekaju Ga.

I koji su bezbožni prema zavjetu, on će ih laskanjem otpaditi; **ali narod koji poznaje Boga svojega ohrabriće se** i izvršiće. Danilo 11,32.

Oni koji ne istražuju Pismo da bi otkrili pravi karakter Boga biće preplavljeni svojim gresima. Budući da se drže Adamovskog sistema pravde biće odsečeni od Božijeg naroda.

Jedini razlog za prolazak Božijeg naroda kroz ovu poslednju probu nemanja posrednika je zbog toga što čovečanstvo veruje da, kada je milost iscrpljena, nema više posredovanja. Hrist uvek živi da blagosilja, pruža milost i ljubav

onima koji to veruju. Biće moguće to verovati i tokom perioda muke Jakovljeve ako dignemo ruke od svoje pogrešne predstave o Božijem karakteru i stupimo na tle istinskog sistema pravde. Njegova je pravda davanje milosti i besplatno obasipanje blagodati na svakoga ko zaište.

Nemamo se čega bojati tokom ovog vremena življenja bez posrednika. Pravedni u potpunosti gube strah od onoga što su pre zamišljali da je Božija osuda i čvrsto se drže činjenice da im ne treba posrednik kod Ljutitog Boga koji bi da ih uništi zbog njihovih greha. Što se tiče zlih, njihove sopstvene netačne ideje će ih preplaviti i prestaju da ištu milost od Hrista jer ne veruju da je ona i dalje na ponudi. U tom smislu biće plač i škrgut zuba. Stupite slobodno na tlo istine po ovom važnom pitanju i radujte se dobroj vesti da neće biti potrebe za posrednikom za greh na završetku vremena probe.

POGLAVLJE 25

Hronos i završetak probe

P ostoji još jedan bitan element u principu suda koji je čovečanstvo prigrllilo, a odnosi se na psihologiju posmatranja vremena.

U mitologiju Deda Mraza uključen je i element vremena. Bolje pazite šta radite jer Deda Mraz dolazi u grad 25. Decembra, na kraju godine.

Odrastamo kao deca od koje se zahteva da uradimo neki test ili ispit u određenom roku. (Dalje će biti opisana reč koja se na Engleskom koristi za rok – *deadline* – bukvalno: mrtva linija ili linija smrti, prim.prev.) Čemu ova reč mrtav u reči rok, i zašto je povezana sa vremenskim ograničenjem?

Kakva je psihološka razlika ako nekome date da nešto napravi, kao i sve potrebne alate i resurse za to, ili ako mu date da to isto uradi u određenom roku? Rokovi su primena sile da bi se došlo do nekog ishoda za onoga ko kontroliše vreme.

Kada se rok kombinuje sa pretnjom kaznom ili pak smrću, pritisak koji se stvara može se smatrati psihološkim nasiljem.

U jednom istraživanju koje je proučavalo međuzavisnost kreativnosti i vremenskog pritiska pronađeno je da:

...vremenski pritisak umerenog do visokog nivoa, koji je uobičajen u današnjim organizacijama, ima direktan negativan uticaj na kreativne kognitivne procese.³¹

Nije svima očigledno da pretnja kaznom ako se ne ponašaju u skladu s vremenskim limitima zapravo može imati upravo suprotan efekat od očekivanog.

Koliko je roditelja izdalo dekret: „Brojim do tri, a ako dotle ne uradiš ono što zahtevam dobićeš po turu ili ćeš biti poslan sam u sobu!”

Izdavanje vremenskih ograničenja podrazumeva nadzor, sud i kaznu ako se ne bude saobražavalo sa zadatim. Upotreba vremena kao motivatora nastupa iz pesimističkog očekivanja da onaj koji treba da posluša neće obaviti zadatak ako nema roka, a time vremenski pritisak kao da poziva poslušnika da se pobuni.

Zašto se vreme može koristiti kao tako efikasan metod prinude? Jednostavan odgovor je da ćemo svi umreti i stoga svi imamo ograničenu zalihu vremena. Vreme je vredan resurs za ljudski rod i stoga se može koristiti kao efikasan motivator za izazivanje promene ponašanja.

Za Boga stvari stoje potpuno drugačije:

Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vječnosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onijem ko je skrušena srca i smjerna duha, oživljujući duh smjernijeh i oživljujući srce skrušenijeh. Isaija 57,15.

**Izdavanje
vremenskih
ograničenja
podrazumeva
nadzor, sud i
kaznu ako se ne**

Naš Otac na nebu prebiva u stanju večnosti. Zbog svog večnog postojanja vreme nije roba na ceni - u našem smislu. Ako razmišljamo u smislu ponude i potražnje, Bog ima neograničenu zalihu vremena, stoga vreme na Boga nema isti efekat kao na nas. Njegovo poimanje vremena je potpuno drugačije.

³¹ https://www.hbs.edu/faculty/Publication%20Files/02-073_03f1ecea-789d-4ce1-b594-e74aa4057e22.pdf

Jedno, ljubljani, ne smetnite s uma: jedan je dan kod Gospodina kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan. 2. Pet. 3,8 (Jeru.)

Svaki dan je za Boga ispunjen brigom za sva stvorenja. Naš Otac u jednom danu obavi posao koji čovek može da obavi za 1000 ili više godina. Drugim rečima, Očev fokus na njegovu decu i beskrajno staranje za svakoga od nas čini da Bogu prođe 1000 godina za jedan dan. Svima nam je poznat onaj osećaj kada smo sa ljudima koje volimo i upustimo se u duboke razgovore, pa izgubimo potpuno pojam o vremenu. Kad posle par sati pogledamo na sat šokiramo se koliko je vremena zapravo prošlo. U tim trenucima možemo da osetimo deo atmosfere večnosti, iako je naše razmišljanje o vremenu drugačije. To je sve zbog jedne jednostavne činjenice: mi svi umiremo.

Smrt menja vrednost vremena. Za većinu ljudi vreme je neverovatno dragoceno i stoga je jedna od najvrednijih roba u našem sistemu trgovine. Zato i imamo izraze kao „vreme je novac“ i „trošenje“ vremena.

Prepoznajući te činjenice, Grci su imali boga, Hronosa, koji je bio oličenje vremena. Grčka je mitologija komplikovana i fluidna, ali je Hronos u jednoj tački bio sjedinjen sa Kronusom koji je bio Titansko oličenje razornog delovanja vremena na ljude. U tom smislu, vreme uništava svoju decu. Kronus je predstavljan kao bog koji jede sopstvenu decu. Legenda o ova dva karaktera je iskombinovana i dobijen je otac Vreme.³²

Zanimljivo je zapaziti da se smatralo da on ima obličje troglave zmijske, a glave su bile ljudska, lavlja i glava bika.³³

³² <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

³³ https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/chronos.html

Hronos, poznat i kao Eon (Aeon), bio je samostvoren i ni od koga nije primio nasleđe. Predstavlja se kao stariji čovek sa bradom. Nosi srp što treba da podseća da on žnje ljudski rod i pustoši ljude vremenom.

Postojalo je još jedno primordijalno božanstvo u grčkoj mitologiji, Ananke, koje je bilo personifikacija nužnosti i sudbine. Ona je bila predstavljena sa vretenom i bila je prisutna kada je univerzum nastao zajedno sa svojim partnerom Hronosom (vremenom). I Ananke i Hronos imaju telo zmije pa su bili izuvijani i rotirali su oko primordijalnog jajeta materije.³⁴

Koncept postojanja bića koje je samonastala figura oca koji ima dugu bradu i večno živi može nas navesti da je dovedemo u paralelu sa biblijskim Bogom.

Nije teško razumeti kako su ljudi, koji žive pod vlašću i strahom od smrti, mogli lako da pobrkaju pravog Boga sa mnogim aspektima Hronosa. Za one koji imaju sigurnost večnog života vreme gubi moć a strah od smrti biva poražen, time izvedeći na videlo pravo zmijsko poreklo boga Hronosa.

Večnost je potpuno drugačiji vid postojanja od vremena. Vreme u svezi sa strahom od smrti ostavlja nas da lako budemo iritirani onima koji „traće“ naše vreme ili ne postižu stvari dovoljno brzo i efikasno. Večnost je iskustvo potpunog mira i spokoja. To je koncept vezan za Šabat (sedmi dan u nedelji, Subota, biblijski dan odmora, prim. prev.). U 1. Knjizi Mojsijevoj možemo sa radoznalošću zapaziti da se za prvi sedmi dan prve sedmice postojanja nigde ne kaže, kao kod prethodnih dana, „i bi večer i bi jutro“ - dan sedmi. To stoji za prethodnih šest dana stvaranja. Postoji jedna nota bezvremenosti vezana za subotu. To je vreme kad smo najbližije povezani sa Ocem nebeskim i dublje možemo da okusimo mir od Boga tokom tog vremena.³⁵

Apostol Pavle, veoma učen čovek, izneo je mnoge izjave koje bi bacile veliki izazov pred njegove grčke čitaoce.

Ne stidi se stoga svedočanstva za Gospoda našega, ni mene, sužnja njegova. Nego zlopiti se zajedno sa mnom za evanđelje, po snazi Boga koji nas je spasio i pozvao pozivom svetim - ne po našim delima, nego po svojem naumu i milosti koja nam je dana u Kristu

³⁴ https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Ananke/ananke.html

³⁵ Za više na ovu temu, vidite knjigu *Fountain of Blessing* na sajtu *fatheroflove.info*

Isusu prije vremena vjekovječnih, [G5550] [G166] [pre Hronosa, eonski]. 2.Timot. 1:8-9 (Jeru.)

Pavle govori o Hristu koji je postojao pre „Chronos Aeon“ – kod nas, u prevodu Daničić-Karadžić prevedeno „pre večnih vremena“. Ovo je potpuno drugačiji koncept sveta od onog koji ima prosečan Grk. Centralna reč za večnost na Jevrejskom je „olam“: *vreme van uma i vida, preko horizonta*. Reč Olam upotrebljena je kada se o Hristu ovako govori:

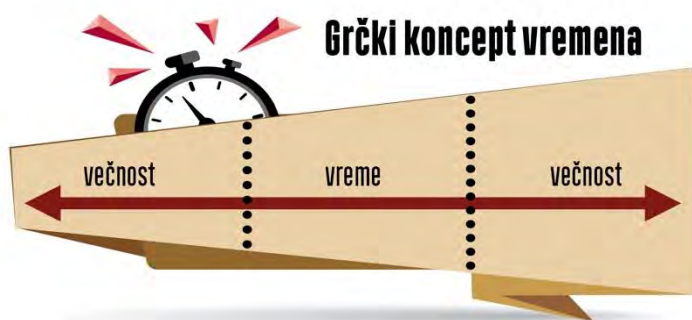
A ti, Betleheme-Efrato, među krajevima Judinim najmanji, iz tebe će mi izaći onaj, koji će biti vladalac u Izraelu. Njegov je početak iz davne davnine, iz dana vječnosti. [Olam] Mihej 5,2 (Šarić)

Grčkom je umu nepojmljivo da neko ko je večan ima početak, ali to nije nikakav problem jevrejskom načinu razmišljanja. Hristos ima poreklo ali dok još nije počelo vreme. To je van prirodnog razumevanja nas, vremenom okovanih ljudi. To dopušta da Hristovo vanvremensko poreklo i jevrejski koncept večnosti koegzistiranju, u Njemu.

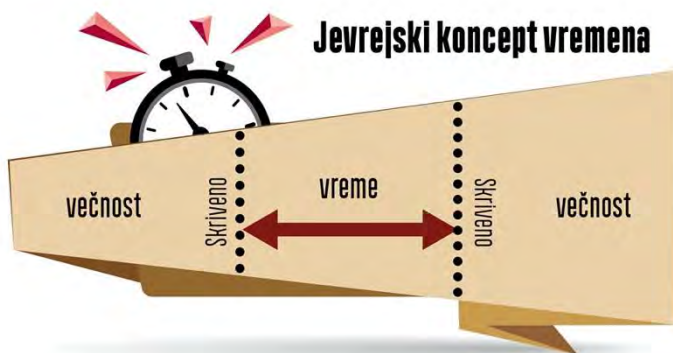
Za grčki je um vreme veliki samopostojeći bog. Za njih je nemoguće i pomisliti na koncept koji je van vremenskog okvira. Hrišćani koji pokušavaju da predstave Hrista kao istinskog Boga nesvesno odaju čast Hronosu zahtevima da je Hristos morao živeti oduvek i da nema tačku porekla. Ovo je pokušaj da se od vremena i večnosti stvori jedan koncept.

U pokušaju da se sjedini jevrejski koncept večnosti sa grčkim konceptom Hronosa čini nemogućim da je Hristos bio stvarni Sin Božiji rođen u večnosti. U suštini, Hronos iskače iz ograničenog grčkog poimanja vremena pravo u prestonu dvoranu večnosti i ubija Sina Jehove. Hronos kaže da Bog ne može imati Božanskog Sina jer božanstvo, po Hronosu, znači neiznedreni i koji nema oca.

Mnogim je hrišćanima problem da prihvate da Hrist ima poreklo u nekom trenutku večnosti jer Ga to, u grčkom sistemu razmišljanja, čini manjim od Hronosa/Eona. Stoga Hristos, da bi bio jednak veličanstvenom Bogu, ne može uopšte da ima početak, time uništavajući realnost Njegovog nasleđa od Oca. Kao što smo već naveli, grčki um vidi vreme i večnost kao istu stvar, samo je večnost neograničena količina vremena. No, to nije večnost (eng. eternity) već „*sempiternity*“.³⁶

Jevrejski koncept je drugačiji:

Hristos postoji od pre vremena ili Hronosa, kako je Pavle objasnio. On iz carstva večnosti silazi u vreme; on uvek živi sa iskustvom večnosti jer nema

³⁶ <https://en.wiktionary.org/wiki/sempiternity> - (u filozofiji) Postojanje u vremenu ali koje se proteže beskonačno u budućnost, dok se večnošću smatra postojanje van vremena

strah od smrti, niti ima ograničenu količinu vremena na raspolaganju. Apostol Pavle nam o tom principu govori kada kaže:

u nadi vječnom životu obećanom prije [G4253] nego svet postade (ili: od vremena vjekovječnih); [obećanih pre Eon(ios), Hronosa] Titu 1,2.

Razlog da naše životno iskustvo u osnovi bude fokusirano na vreme je zbog straha od smrti. Mi smo, po definiciji, robovi Hronosa jer ne možemo ni da zamislimo kako bi svet uopšte funkcionisao bez smrti. Ali mi kroz Hrista možemo da okusimo i iskusimo večnost već sada ako imamo sigurnost večnog života; ne samo želeći je ili uzaludno joj se nadajući, već znajući sa sigurnošću da je imamo u Hristu Isusu.

Razlika između vremena i večnosti može da se uporedi sa lepom pesmom koja se peva uz pratnju gitare. Muzika po sebi ima ritam, ali nenaglašen. Naglasak je na rečima a „tajming“ muzike prosto drži elemente muzike – glas i pratnju - na okupu. Kada bi sad bio donet veliki set bubnjeva i pridružen nežnim tonovima gitare kako bi se naglasio ritam, bubnjevi bi preuzeli dominaciju i dobili bismo potpuno drugačiji doživljaj pesme. Njena poruka bi se izgubila pod prenatlaženim tajmingom muzike. Pojava smrti na svetu bila je kao uvođenje vodećeg ritma u naše životno iskustvo. Vreme žustro i neumitno otkucava jer nas njegova prolaznost i „neizvesnost snabdevenosti tržišta“ goni da postignemo ono što možemo pre smrti. Kada, pak, znamo da imamo večni život ritam se vraća u svoj nežni, mirni način postojanja a vreme je tu da održi harmoniju odigravanja stvari u pravo vreme; spokojstvo se vraća a misaonost proširuje.

Ovaj element vremena igra bitnu ulogu u razumevanju procesa suda u Svetom pismu. U 15. poglavlju smo razmotrili proročki okvir koji nam govori kad će proces suda da otpočne. Danilu beše rečeno da će proći 2300 godina dok Svetinja ne bude očišćena a događaji koje je oživljavao Jom Kipur naći će najzad svoje potpuno ispunjenje od 1844. nadalje.

Od tog vremena Bog doista pregleda knjige zapisa tokom suda da vidi ko će živeti a ko umreti. Ipak, kao što smo otkrili u 19. poglavlju kontekst suđenje je sledeći: Bog brani svoje ljude od optužbi Sotone koje on podiže protiv njih. Većina ovaj događaj posmatra kroz radikalno drugačiju prizmu. Sud se posmatra kroz iskustvo „bolje pazi šta radiš“.

Ovo ceo život kao i sud preokreće u doživljaj poput: "imaš toliko i toliko vremena da središ svoje ponašanje, a ako ne – bićeš ubijen". Ovakav pristup sudu na grešnika može da ima samo suprotan efekat od onoga koji se namerava. Strah koji ovo stvara zapravo čini prevazilaženje greha nemogućim, jer u ljubavi nema straha (1.Jovanova 4:18).

Celokupno učenje o sudu koji se odigrava tad i tad pre Drugog Hristovog dolaska samo podiže našu vremenski zasnovanu motivaciju, otkrivajući jasnije našu idolopokloničku pokornost Hronosu. Većina hrišćana odbacuje ideju o sudu pre Drugog Dolaska, time zaobilazeći misao o ulasku Zakona na njihov hrišćanski put, što bi učinilo da se njihov „greh umnoži“ (Rimljanima 5:20). Potpuno pogrešno prikivajući Zakon na Krst, oni uklanjaju sredstvo koje Bog koristi da bi nam pokazao naš greh kako bismo ga mogli doneti Hristu.

Preadventni (pre Drugog dolaska, prim.prev.) sud od vitalnog je značaja da iznese na videlo naše osuđivačko i vremenski zasnovano bogoslužnje. Ovaj je sud ogledalo kojim se može zaviriti u naše izvitoperene duše. No, tamo gde izobiluje greh mnogo će većma izobilovati Božija predivna blagodat!

**Preadventni sud
od vitalnog je
značaja da iznese
na videlo naše
osuđivačko i
vremenski**

I zakle se onijem koji živi va vijek vijeka, koji sazda nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, **da vremena** [Hronos] **neće više biti:** Otkrivenje 10,6.

Ovaj biblijski stih me je kao dete plašio:

I reče mi: „ne zapečaćavaj riječi proroštva knjige ove; jer je vrijeme blizu. Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti.“ Otkrivenje 22:10-11

Rečeno mi je bilo da će doći vreme kada će Bog povući crtu u pesku i reći da je dosta; ko god ne bude bio spreman propašće. Istina je, doći će vreme kada će Bog reći da ko je pogan nek se još pogani ali ne zato što je Bogu ponestalo vremena pa je odlučio da osudi one koji Ga nisu poslušali.

Bog je na primeru iz života svog Sina na Zemlji pokazao na delu kako se vreme probe može završiti za jedan narod (Jevrejski, prim.prev.), kao primer za posledak vremena. Kada su jevrejske vođe odbacile Hrista i u potpunosti odbili da Mu otvore srce, On je plakao nad Jerusalimom. Na kraju je bolno uzviknuo: „Evo će vam se ostaviti vaša kuća pusta“ (Matej 23,38). Vreme probe ne zatvara Bog već čovek a Bog je „prinuđen“ da to prihvati jer poštuje našu volju i izbor.

Biblija nam kaže da je Božija milost večna (Psalam 100,5; 107,1; 136,1; Jezdra 3,11; Jeremija 33,11). On je uvek spreman da je da, ali joj čovek može učiniti kraj svojim odbijanjem da je prihvati. U završnim događajima zemaljske istorije svet će biti obavešten o Božijem karakteru beskonačne nenasilne ljubavi iz biblijske perspektive. Ceo će svet videti taj karakter, prikazan u Božijem narodu i biti ponesen i obasjan njegovom slavnom dobrotom.

I poslije ovoga vidjeh drugoga anđela gdje silazi sa neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasnijetli od slave njegove. Otkrivenje 18,1.

Svako će imati priliku da se ili pridruži Božijem narodu ili da ih se odrekne i poželi da ih uništi. Stoga će ceo svet imati priliku da izabere i vreme probe celog čovečanstva će biti završeno.

Mnogi danas hoće da predvide budućnost koristeći vremenske tabele i proročanstva sa vremenskim odrednicama u pokušaju da odrede kad će se završiti vreme probe za čovečanstvo. Sve je ovo, na izvestan način, odavanje počasti Hronosu i reflektovanje mita o Deda Mrazu - bolje da paziš šta radiš!

Primenjivanje vremenskog pritiska na ljude koji već imaju strah od smrti neće rezultovati ljudima zapečaćenim Božijim karakterom. Ljudima je potrebno da uđu u iskustvo večnosti što bi ih oslobodilo vladavine Hronosa u njihovom životu.

U ovome ljubav među nama jest ispunjena, što mi imamo puno pouzdanje za dan suđenja, zato što, takav kakav jest, on, Isus, takvi smo mi također, u ovom svijetu. Straha nema u ljubavi; već savršena ljubav izbacuje napolje strah, jer strah upliće jedno kažnjavanje; i onaj koji strahuje nije ispunjen u ljubavi. 1. Jovanova 4,17-18 (Dretar)

Hajde da dignemo ruke od idolatrijskog odnosa prema Hronosu; skinimo s prestola bogove koji zahtevaju da božanstvo bude pripisano samo bićima

koja prođu Hronos-Eonov test. Jahve i Njegov Sin nisu dužni Hronosu da bi on njihovo božanstvo testirao. Ponavljamo:

Za nad vječnoga života, koji obeća nelažni Bog prije vremena vječnijeh. Titu 1,2.

Ako je potrebno da dokazujemo božanstvo Sina Božijega, učinimo to putem savršenog karaktera ljubavi koju je prikazao kao čovek. To je ono što nam je Bog dao da proučavamo – ne ono što je „olam“ vreme izvan našeg razumevanja i pogleda, iza horizonta.

I Reč telo postade i nastani se među nama i videsmo slavu njegovu
- slavu koju ima kao Jedinorođeni od Oca - pun milosti i istine.
Jovan 1:14 (Jeru.)

Da li je Hristos želeo da učenici proučavaju Njegovu večnu prirodu tokom 3,5 godine koje je proveo s njima? Ne, želeo je da oni proučavaju njegov divni karakter agape ljubavi koji je otkrivao da je Bog ljubav i život a ne Hronos i smrt. Bog se ne meri vremenom - onim što je sam stvorio. Pozabavimo se Božijim karakterom i odnosom koji održava sa Svojim Sinom, a sada još neshvatljive i nepoznate aspekte večnosti ostavimo za vreme kada nam ih naš Otac bude otkrio.

POGLAVLJE 26

Čišćenje i kompletiranje duhovnog hrama

Kamen temeljac koji smo postavili u ovoj knjizi ima popriličan broj ključnih misli:

1. Bog nikome ne sudi i ne osuđuje nikoga. Jovan 5:22
2. Hristos ne sudi nikome. Jovan 8:15
3. Božiji je zakon duhovan i bavi se stvarima srca (pobuda, prim.prev.) U okvirima Njegovog carstva Božiji zakon nije legalni kod koji je nametnut, već odslikava Njegov karakter koji radosno u životu ispoljavaju Njegova deca Njegovim Duhom
4. Hristov život na Zemlji je potpuno otkrivenje Očevog karaktera. Ovo otkrivenje osvetljava ostatak Pisma o Božijem karakteru
5. Osuda se u ljudskoj porodici začela od Adama, koji je bio nadahnut Sotonom kada je osudio Evu i Sina Božijeg za sopstveni greh jedenja zabranjenog ploda sa *drveta poznanja*.
6. Božija pravda znači činiti što je pravo, i ispravna stvar pred Bogom jest biti ljubazan, milosrdan, blagodatan i dozvoljavati da posledica njegovog izbora čoveka nagradi ili kazni
7. Božiji put spasenja otkriven nam je službom u Svetinji. Svaki od koraka tog puta otkriva nam naš pogrešan način razmišljanja. Bog je otkrio čovečanstvu njihovu potrebu za žrtvom (nije to bilo Božija potreba)

nalažući žrtveni sistem; On čovečanstvu ukazuje na sudijsku i osuđivačku prirodu kroz proces suda.

8. Porukom Prvog Anđela: „Dođe čas suda Njegova“ kaže da mi sad treba da prosudimo Božiji karakter; dok mi zamišljamo i sudimo Njegovom karakteru samima sebi ćemo suditi na osnovu tog razumevanja.
9. Bog ne čuva zapis ili popis sa ciljem osuđivanja grešnika.
10. Iz priče o ženi uhvaćenoj u preljubi zaključujemo da su crkvene vođe bili ti koji su zahtevali da se sudi. Iz takvog sudskog procesa neminovno izlazi da poslednji budu prvi a prvi poslednji, a svako sudi u sopstvenom slučaju.
11. Sotona je tužilac na sudu. Bog prolazi kroz naše životne istorije na sudu da bi nas odbranio od Sotoninih optužbi.
12. Božija perspektiva vremena potpuno je drugačija od naše. Bog ne koristi vreme kao sredstvo manipulacije da natera stvorenja na dobro ponašanje. Vremenski zasnovano suđenje u pismu se prikazuje da čoveku ukaže na njegovu sopstvenu grešnost kako bi nas ohrabrio na pokajanje.

Sa ovako dragocenog stanovišta o sudu možemo se mnogo približiti Bogu. Kao što nam Pismo kaže:

I doći ću k vama na sud, i biću brz svjedok protiv vračara i protiv preljubočinaca, i protiv onijeh koji se kunu krivo i protiv onijeh koji zakidaju najam najamniku, i udovici i siroti i došljaku krivo čine i ne boje se mene, veli Gospod nad vojskama. Malachija 3,5.

Kako nam se Hristos s ljubavlju približava kroz sudski proces, on je verni svedok. Hrist nam ukazuje na to šta je naš stvarni problem ne da bi nas osudio već da bi nas iscelio.

U mojim ranim hrišćanskim godinama ja sam drhtao na pomisao o sudu. Dok sam u Isusu našao utehu i dalje je visilo pitanje kako ću proći na sudu. Vremenski pritisak uz moje tadašnje raumevanje da će Bog u nekom trenutku manifestovati duh osude pričinjavala mi je veliku uzbunu.

Pokušavao sam da primirim svoje strahove i, kao i mnogi ljudi u crkvi pokušavao da mislim o mnogim zlim ljudima u svetu koji su bili „mnogo gori“ od mene. Crkvenim ljudima su potrebni svetovni ljudi koji su loši kako bi se

osećali bolje sami sa sobom, pred Bogom koji navodno osuđuje i uništava grešnike koji ne postignu zadati standard na vreme. U takvom okviru razmišljanja javlja se misao da Bog neće sigurno pobiti baš sve, pa ako sebe procenim da sam bolji od svih koje znam trebalo bi da preživim i dospem na nebo. Osoba koja živi u ovakvoj postavci stvari neće nikad naći mira jer stalno u ljudima gleda svoje takmace.

Moja je molitva da ste u ovoj knjizi našli par ključnih momenata da uvidite da vas Bog nije nikada osudio, ni jednom, i da nikada neće. To je za mene lično bila tako oslobađajuća misao. To je bio jedan najveći komad slagalice kojom je Bog uklonio strah i dozvolio da se puna istina o Očevoj ljubavi nastani u moje srce.

U svetlosti ovde položenog kamena temeljca, možemo da produžimo svoju misiju da se ugradimo u duhovni hram čiji deo smo pozvani da budemo.

Tako dakle više niste tuđi i došljaci, nego živite sa svetima i domaći ste Bogu, nazidani na temelju apostola i proroka, gdje je kamen od ugla sam Isus Hristos, na kome sva građevina sastavljena raste za crkvu svetu u Gospodu. Efescima 2,19-21.

Uistinu možemo da kažemo da Svetinja može biti očišćena. Sva krv može sad da bude uklonjena iz Svetinje nad svetinjama, jer Bog ne potrebuje sve to radi našeg otkupljenja. No, nama je trebalo to sve da pokaže da bi nam otkrio greh u našim srcima, da bismo se mogli pokajati od krivljenja drugih i traženja žrtvenog jarca da odnese našu krivicu.

Koji pobijedi daću mu da sjede sa mnom na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s ocem svojijem na prijestolu njegovu. Otkrivenje 3,12.

Ovo novo ime koje će nam dati slobodno je od želje da sudi i osuđuje; to je ime ljubavlju ispunjene ljubaznosti i nežnog milosrđa. Dok posmatramo svog predivnog Oca kroz Njegovog Sina bez ikakve osude od strane ijednog od Njih, budimo preobraženi u isto to obličje, „kao od Gospodnjeg Duha“. Amin.

Sudnji dan! Skoro sve kulture na svetu rukovode se nekim principom po kome će se svako suočiti sa sudom za ono što je činio tokom ovog života. Isus Hristos nudi jednostavan princip kako da čovek na tom sudu dobro prođe:

„Ne sudite, da vam se ne sudi“ Jevanđelje po Mateju, 7,1.

Kako je to živeti u carstvu gde prestaješ da sudiš o drugima? Kako je to izvodljivo? Mi stalno sudimo o tome kako neko izgleda, koje je težine, koliko je u nečemu vešt. Sudimo o ljudima na osnovu boje kože, religijske pripadnosti, društvenog statusa, prihoda i intelekta.

Gde da pronađemo pomoć i savršen primer nekoga ko ne sudi pa da taj primer sledimo?

Vi sudite na čisto ljudski način. Ja, ja ne sudim nikome; Jevanđelje po Jovanu 8,15.

Kako je to moguće da Isus nikome ne sudi? Kako će onda pravda biti zadovoljena ako On nikome ne sudi? Vidite šta Isus kaže i o svom Ocu:

Jer Otac ne sudi nikome, nego sav sud daje Sinu. Jevanđelje po Jovanu 5,22.

Ne govori li Biblija o Božijem sudu gde će svako pošteno dobiti ono što je zaslužio? Kako se to uklapa u ono što Isus kaže? Naučite tajne prevazilaženja osude koju osećamo kada izneverimo ili ukora koji imamo za drugoga kada nas izneveri.

Uđimo u svetlost istine u kojoj nema osude ni za koga